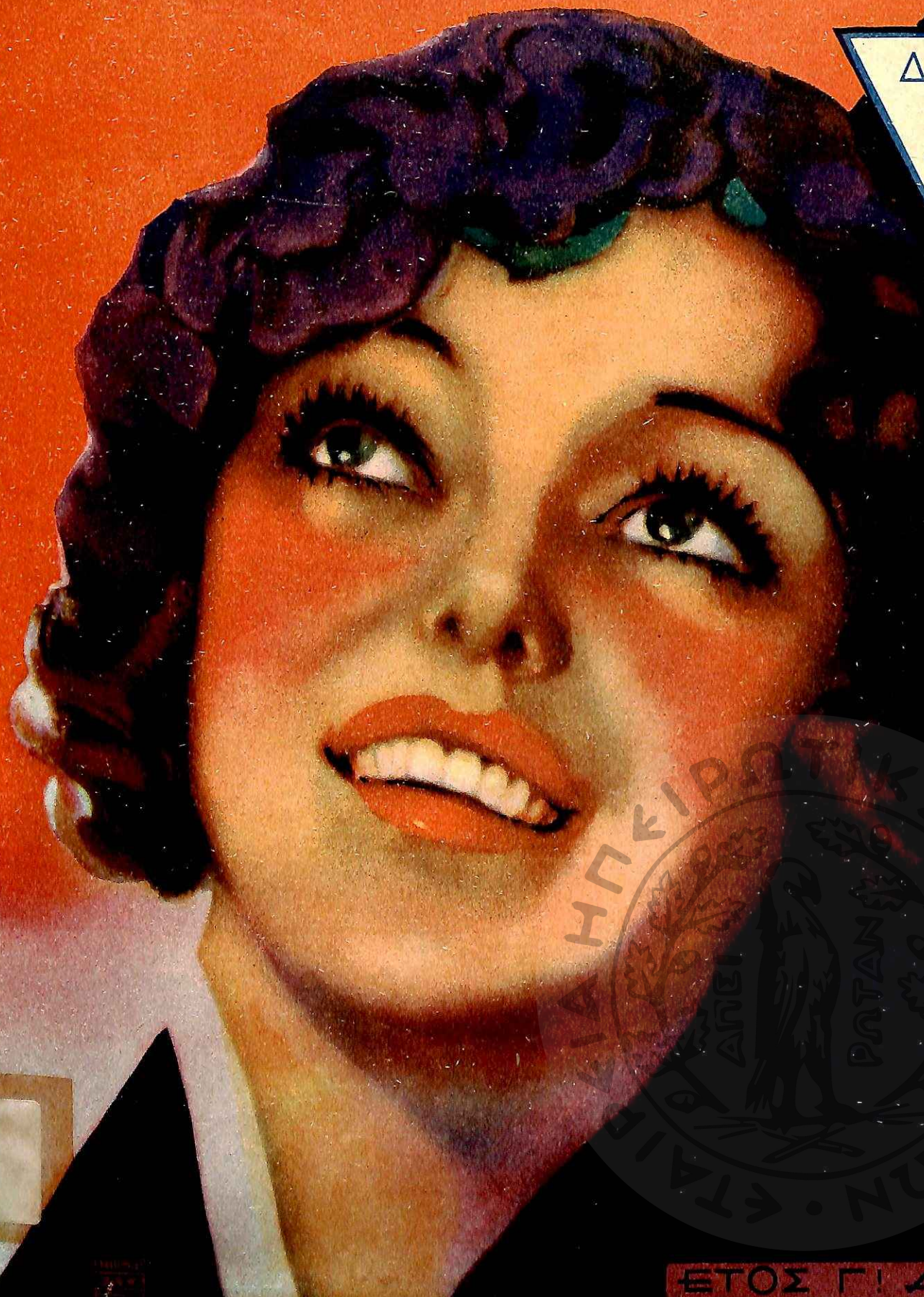

ΛΟΙΠΟΝ...

ΔΡΑΧ.

4

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΕΒΔΟΜΙΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

ΘΕΑΤΡΟΝ
"ΙΝΤΕΛΛ"

ΤΗΛ. 21492

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΜΑΥΡΕΑ - ΑΥΛΩΝΙΤΗ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Δι' ἑν ἄτομον

Φροντίζετε πάντοτε διὰ τὴν
περιποίησιν τῶν ποδῶν σας, με-
τὰ τὸ τελειότερον σύστημα τῆς ρα-
διοθεραπείας. Τὸ πεντικιούρ, ὅ-
πως ξέρετε, δὲν ἀποτελεῖ πλέον
κοκεταρίαν, ἀλλὰ προξενεῖ με-
γάλην ἀνακούφισιν τοῦ ὀργανι-
σμοῦ. Ἡ γνωστὴ Ρουμανὶς καλ-
λιτέχνισ κ. ΜΑΙΡΗ, ἐκτελεῖ ἐ-
πιστημονικὸν πεντικιούρ.

Κατάστημα ΚΑΒΒΑΔΙΑ
Ὁδὸς Σταδίου 2-Τηλ. 29-388

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος - Παιδίατρος

Ὁρφέως 47 - Τηλ. 26,560

ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ ὥς ἄνω δελτίον ἀνταλλάσσε-
ται εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ θεάτρου διὰ
κανονικοῦ εἰσιτηρίου, ἐπὶ πληρωμῇ
τοῦ φόρου μόνον.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἰατρὸς

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν

Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ23α-Τηλ. 25-532

Ἰδιαιτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστον
ἀσθενή

ΤΟ CRAYON NELSON

Ἀπέκτησε τὴν πρώτην κατανάλωσιν καὶ κατέστη ἀπαραί-
τητον γιὰ κάθε κομψή κυρία, διότι ἔχει τὴν μεγαλυτέραν διάρ-
κειαν ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἐξαλείφεται. Στρώνει ιδεωδῶς
καὶ ὁμοιομερῶς ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ δὲν ἀφίνει κατὰ τόπους
χρωματισμένα τὰ χεῖλη μετὰ τὸ φαγητὸν ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα
κραγιόν.

Κατασκευάζεται εἰς τρεῖς χρωματισμοὺς καὶ εἶναι ἀπα-
ραίτητον εἰς ὅλας τὰς Κυρίας, ποὺ γνωρίζουν τὴν ἀξίαν τῶν
ἐλκυστικῶν χειλέων.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλά καταστήματα καὶ φαρμακεία.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΔΡΥΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. 1. 1935

16.8.85

36014

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ Δίδες

Μὴν γελιέσθε με-
γάλες ρεκλάμες καὶ τὰ
μεγάλα λόγια.

Αὐτοὶ ἀποτυγχάνουν
καὶ καῖνε τὰ μαλλιά σας
PERMANANT

μέ φαρδιές γλώσσες καὶ
χονδρές μπούκλες μόνον
στό Κ ο μ μ ω τ ῆ ρ ι ο ν
ΠΑΝΤΕΛΗ.

ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 151

Ἰδικὸν Μηχάνημα διὰ
τὰ ἀποτυχημένα
Μαλλιά.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ
«ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΦΥΛΛΩΝ»

Ἐκυκλοφόρησε καὶ πω-
λεῖται διὰ τοῦ πρακτορείου
καὶ τῶν βιβλιοπωλείων τὸ
μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦ, τὸ
πρωτοχρονιάτικον πανηγυ-
ρικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ γνω-
στοτάτου πλέον λογοτεχνι-
κοῦ καὶ γενικοῦ περιοδικοῦ
μας «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΦΥΛΛΑ»,
με τὴν ἐκλεκτοτέραν συνερ-
γασίαν ποὺ εἶδε μέχρι σήμε-
ρον ἡ φιλολογικὴ καὶ πνευ-
ματικὴ μας ζωὴ.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Το μεγαλύτερο άριστούργημα

ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΕΒΕΖΙΤ

(Συγγραφέως του «Ο άνδρας μου»)

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΗΣ

Η ιστορία μιᾶς άπλοϊκῆς κορούλας πού τήν έτρόμαζε
ή ζωή καί πού έρημη καί άπειρη τοῦ κόσμου, έδέχθη
τόν πιό άπίθανο γάμο καί έγνώρισε όλες τς περιπέτειες
κι' όλες τς συγκινήσεις.

ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ
ΓΛΑΦΥΡΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΕΠΙΣΗΣ
ΝΕΟΝ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Κ.Λ.Π. Κ.Λ.Π.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Σατυρικοί στίχοι

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ...

υπό Δ. Γιαννουκάκη

Είναι γνωστό πώς σήμερα με παραμύθια ζούμε.
Με παραμύθια τήν ζωή τήν ψεύτικη περνούμε
Και όλοι αυτοί που κυβερνούν, ποτέ δεν λέν αλήθεια,
Και, παραμύθια μας κερνούν και κόντρα παραμύθια.
Τα ίδια πάντα πράγματα, όπως και σ' άλλα χρόνια.
Για φαντασθήτε μιᾶ γιαγιά και γύρω της εγγόνια.
Στό τζάκι καίει μιᾶ φωτιά, μᾶ της γιαγιάς τᾶ μάτια
Βλέπανε βασιλόπουλα και δράκους και παλάτια...
"Όπως κι' εμεῖς εἰς τή ζωή, μπορεί κι' από συνήθεια
Δέν ζούμε άν δέν ακούσωμε άράδα παραμύθια...
Κι' έχουμε όλοζώντανους, τό λέω κι' έπιμένω
Δράκους και βασιλόπουλα και τόν παπουτσωμένο
Τόν Γάτο... Τι τᾶ θέλετε... Κοντά μου όλοι έλάτε
"Ας κάνω λίγο τήν γιαγιά και δίπλα μᾶ μιλάτε.
Τᾶ παραμύθια τᾶ παλιά, ζούμε άκόμη τώρα
Και νᾶ : σᾶς λέω μερικά γιά νᾶ περάση ή ώρα !

Μία φορά κι' ένα καιρό παλιό και περασμένο
Σέ κάποιο πύργο έξωτικό τρανό και ξακουσμένο
"Εξούσε ή πεντάμορφη, αλήθινό κομμάτι...
Τό βασιλόπουλο νάρθη σέ στολισμένο άτι
"Επρόσμενε. Μᾶ ή μοῖρα της κι' οἱ μάνοι άποφασίσανε
Νᾶ κοιμηθῇ χρόνια έκατό και τήν άποκοιμίσανε
Κοιμήθηκε ό πύργος της, τᾶ δέντρα, τᾶ πουλιά
Και νεκρική άπλώθηκε τριγύρω σιγαλιά
Και όλα ήταν άσχημα, χωρίς ζωή και χάρι...
Κι' έχουμε εμεῖς στό χρόνια μας τόν κύριο Τσαλδάρη
Χωρίς νᾶ ναι Πεντάμορφη, σκεφθῇτε μιᾶ στιγμούλα
"Ότι κοιμᾶται, όπως λέν, σάν τήν βασιλοπούλα...
"Εκείνη, τοῦ πατέρα της ήτανε τό καμάρι
Κι' αὐτός όπως τό ξέρετε, εἶναι άπ' τό... Καμάρι
Σᾶς λέω κι' άλλο, μ' ασφαλῶς θᾶ βγῶ αλήθινός...
"Ήτανε κάποιος ναυτικός : Σεβᾶχ Θαλασσινός,
Που κάποτε άποφάσισε τόν τόπο του ν' άφήσῃ
Και με καράβι άρμένισε, σ' Ανατολή και Δύσι...
Ποτέ δέν τοῦ συνέβηκε κακό, μᾶ κάποια μέρα
Που έννοιωσε στη θάλασσα φουρτούνα και άέρα,
Τους ναυτές του διέταξε σέ μιᾶ στερεᾶ ν' άράξουνε...
Που νᾶ τό ξέρῃ ό φουκαρᾶς διτ θᾶ τόν ταραξουνε...
Πέντ' ἔξη νᾶνοι βγήκανε—ήταν ή καταδίκη του—
Και πήραν τό καϊκι του...
Μ' αὐτά που λᾶω, φαίνεται πώς έχει φάβα ό λάκκος.
Και ό μοντέρνος ό Σεβᾶχ εἶν' ό... Χατζηκυριάκος
Που ἔλεγε παλληκαριές πῶς κόβει και πῶς ράβει
Και δέν τοῦ πήραν δυστυχῶς μονάχα ένα καράβι...
—Αὐτό δέν ήταν όλο—
"Αλλά τοῦ ξεσηκῶσανε, δλόκληρο τόν Στόλο..

Μοντέρνα δέν σᾶς φαίνονται τᾶ παραμύθια τοῦτα ;
"Όλα επαναλαμβάνονται, ως και ή Σταχτοπούτα,
Που μιᾶ φορά κι' ένα καιρό,
Μιᾶ μάγισσα, στοῦ Βασιληᾶ, τήν πήγε τόν χορό
Κι' όταν τό βασιλόπουλο τήν εἶδε κι' έτρελλάθηκε.
"Η Σταχτοπούτα, στή στιγμή, άπ' τό παλάτι, έχάθηκε
Ποῖός ξέρεῖ τί φοβήθηκε και ἔφυγε τρεχάτη.
Μᾶ ένῶ με φούρια ή δύστυχη ἔφευγε άπ' τό Παλάτι,
Τῆς βγαίνει τό γοβάκι της και μένει στό σκαλλιά...
—Τό παραμύθι μου αὐτό εἶν' άπ' τᾶ πιό παλιά—
Στά χρόνια μας, τό ζήτημα ἔτσι δέν περιπλέκεται...
Γυναίκα που τήν κυνηγοῦν, ποτέ δέν φεύγει... στέκεται.
Μᾶ μιᾶ λεπτομέρεια αλήθεια δέν έσκέφτηκα
Τᾶ παραμύθια, όταν τᾶ λέν γυναίκες, εἶναι ψεύτικα...
Μᾶλλον τό βασιλόπουλο, χωρίς καμμιάν αἰτία,
Τήν άφησε, όπως άφησε και τήν Δημοκρατία
Στά χρόνια μας ό Κεραυνός.
Κι' ἔτσι, άκόμη μιᾶ φορά θᾶ βγῶ αλήθινός
"Ότι τᾶ παραμύθια αὐτά στό χρόνια μας δέν χάνονται
Μᾶ επαναλαμβάνονται,

"Όπως επαναλήφθηκε, θᾶ τό θυμᾶσθε, ἔσχατως
Και ό γνωστός, γνωστότατος, Παπουτσωμένος Γάτος
Που ἔτρεχε κι' ανέβηκε με χίλια δυό παγιγίδια
Σέ κάτι κεραμῖδια,
Γάτος και σήμερα γνωστός, γιά νᾶ μιλάμε δίκαια,
Γάτος που μετανάστευσε και πήγε εἰς τήν Νίκαια
Γάτος με μπότες και σπαθί, γάτος μεγάλης πείρας.
"Ο κύριος Πλαστήρας !..

Κατάπληκτοι με δλ' αὐτᾶ θᾶ μέινετε λιγάκι
Τᾶ παραμύθια ξαναζοῦν' νᾶ οἱ Σαράντα Δράκοι,
Που ἔρχονται, τό αἷμα μας νᾶ πιοῦνε με τό ζόρι
Μοντέρνοι Δράκοι βέβαια, πολὺ γνωστοί ως : Φόροι...
Νᾶ και ό Δράκος τοῦ Νεροῦ : Φυλάει κάποια στέρνα
"Ωσάν νᾶ λέμε δηλαδή, ή Οὔλεν ή μοντέρνα.
Νᾶ και ό Δράκος τῆς Φωτιάς, που ανθρώπους αἰένπρώτοις
Σάν τήν κυρία Πάουερ, με τό τριφασικό της.
Τᾶ παραμύθια τᾶ παλιά λοιπόν δέν ήταν χίμαιρα
"Υπάρχουνε και σήμερα.
Και όσοι έχουν αντίρρηση, όλοι θᾶ βγοῦνε ψεύτες.
"Υπάρχει κι' ό "Αλή Μπαμπᾶς με τους σαράντα κλέφτες
"Υπάρχει κι' ό "Αλή Μπαμπᾶς, αλλά μᾶς λέει με πόνο
Πῶς οἱ σαρῖμτα κλέφτες του, τόν παρατήσαν μόνο
Μᾶ μᾶ θαρρεῖτε πῶς γι' αὐτό ἔχασαμε τόν κόπο μας.
Αὐτοί οἱ σαράντα κλέφτες του, μαζεῦτηκαν στόν τόπο μας
Καταχρασταί, λαθρέμποροι και χίλιοι τόσοι άλλοι
"Από τους κλέφτες τοῦ Μπαμπᾶ, άκόμη πιό μεγάλοι.
Αὐτά όλα τᾶ ξέρουνε κι' άγόρια και κορίτσια
"Αλλά θυμήθηκα κι' αὐτό : τήν Κοκκινোসκουφίτσα
Που τήν γιαγιά της κάποτε τήν ἔφαγε ό λύκος
Μᾶ όχι και άδίκως.
Στήν εποχή μας άφθονοῦν και κοκκινোসκουφίτσες
Με τᾶ καλτσάκια τᾶ κοντά και τς λευκές ποδίτσες
Και οἱ λύκοι ; Γέρω—ραμῶλι, χειρότεροι από λύκοι
Που άντι νᾶ φᾶνε τήν γιαγιά, τῆς δίνουν χατζηλήκι
Και ή μοντέρνα ή γιαγιά, και όχι ή παλιά εκείνη
Τήν κοκκινোসκουφίτσα της γιά φάγμα τήν δίνει...

Τᾶ παραμύθια τᾶ παλιά και διτ θέν, ἄς ποῦνε
Μ' ἔλαχιστες διαφορές και τᾶρ' άκόμη ζοῦνε
Και άν επεθυμήσατε σκερτσόζο και μικρούλη
Τόν κοντορεβιθούλη,
Και αὐτός ὑπάρχει βέβαια, με ἀλλαγμένα ἡθη.
Βότσαλα τώρα δέν κρατᾶ, όπως στο παραμύθι
Που ἔχανε τόν δρόμο του. Τᾶρα πᾶ δέν τόν χάνει
Ρωτάει ένα πόλισμάν και όπου θέλει φθάνει...
"Αλλ' άν τόν πάρετε κι' άλλοιῶς, μονάχα ως σουλοῦπι
Εἶναι ό Γιάννης Μεταξᾶς στο ίδιο τό καλοῦπι
"Αφοῦ κι' αὐτός τόν δρόμο του πολὺ συχνᾶ τόν χάνει.
Νομίζετε πῶς άδικά τόν ἔχουν βγάλει Γιάννη ;
Χάνει τόν δρόμο διαρκῶς' δέν ξέρεῖ που νᾶ πάν
Δέν έχει μιᾶ κατεύθυνση, μ' όλο παραπατάει,
Χάνει και εἰς τῆς ἔκλογές.. παντοῦ τᾶ βρίσκει σκοῦρα
Και χάνει και τόν μπούσουλα, άπ' τήν πολλή χασούρα..

"Ετσι που λέτε αγαπητοί, με παραμύθια ζούμε
Με παραμύθια τήν ζωή τήν λεύτερη περνούμε
Και όλοι αυτοί που κυβερνούν ποτέ δεν λέν αλήθεια
Και, παραμύθια μας κερνούν
Και κόντρα παραμύθια !..

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΟΥ

Γιατί άραγε όλοι οι φίλοι και οι γνωστοί ρωτούσαν πάντα αυτόν αν θ' άργοϋσαν να παντρευτούν ο Ζώρζ 'Ωτέρ και η Γκαμπϋ Σανσόν;

—Μ' άφοϋ είσαι τόσο στενός φίλος του, 'Αλφρέδο, είναι δυνατόν να μην ξέρεις;... τον ρωτούσαν.

—Ξέρω εκείνο που ξέρουν κι' οι άλλοι, αγαπητοί μου, οϋτε περισσότερο οϋτε λιγώτερο...

'Αλλά γιατί δεν ρωτούσε τη γυναίκα του για να μάθω το γιατί; 'Ισως αυτή να ήξερε κάτι που δεν μπορούσαν να ξέρουν οι άλλοι.

Με τον καιρό όμως οι έρωτήσεις αυτές άρχισαν να τον νευριάζουν και σιγά-σιγά μία ύποψια του βοσάνιζε το μυαλό.

—Λοιπόν είναι αλήθεια πως ο Ζώρζ 'Ωτέρ παντρεύεται τη Γκαμπϋ Σανσόν; τον ρώτησε ένα βράδυ η Μαρσέλ Καβάλλι.

—Μά νομίζετε πως εγώ είμαι το πρακτορείο Στέφανι αγαπητή μου κυρία;

'Εκείνη του χαμογέλασε κι' αυτός απομακρύνθηκε.

Στο σπίτι βρήκε την 'Αννα ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι με μία κουρασμένη έκφραση στο πρόσωπό της, ενώ μπροστά της είχε ένα μισοτελειωμένο γράμμα.

—'Υποφέρεis; την ρώτησε με φωνή που πρόδιδε σκληρότητα.

—'Εχω τρομερό πονοκέφαλο.

—Καταλαβαίνω.

—Δεν τό πιστεύεις;

—Πστεύω στόν πονοκέφαλό σου, όπως και στήν τιμότητά σου. Μά κυρία μπορεί να έχω πονοκέφαλο κι' όταν είναι τιμία.

—Μήπως ήπιες;

—Ναι, φαρμάκι.

—Και ξεθυμαίνεις στο σπίτι;

—Ποϋ, τότε; Με ποιόν; Με τόν ξένο κόσμο;

Κύτταξε έξω από τά τζάμια κι' ύστερα γύρισε και την ρώτησε:

—Λοιπόν, θά παντρευτή ο Ζώρζ τη Γκαμπϋ;

Του έκανε έντύπωση η ταραχή της που έμοιαζε με τη δική του. 'Εκείνη ξέφυγε από το βλέμμα του όπως εκείνος ξέφυγε από τά βλέμματα τών άλλων.

—Γ. ποτε τό ώρισμένο, κι' ίσως να μην γίνει αυτός ο γάμος.

—Είσαι καλά πληροφορημένη. Για μίλησε.

—Ξέρω, δι. ξέρει κι' όλος ο κόσμος...

—Μά ο κόσμος δεν ξέρει τίποτα και γι' αυτό έρχεται και με ρωτά.

—Είναι τόσο εύκολο να τό καταλάβεις. 'Ο Ζώρζ θέλει την έλευθερία του.

—Μά, μήπως είναι στη μέση καμιά άλλη γυναίκα;

—Τι θέλεις να πής μ' αυτό;

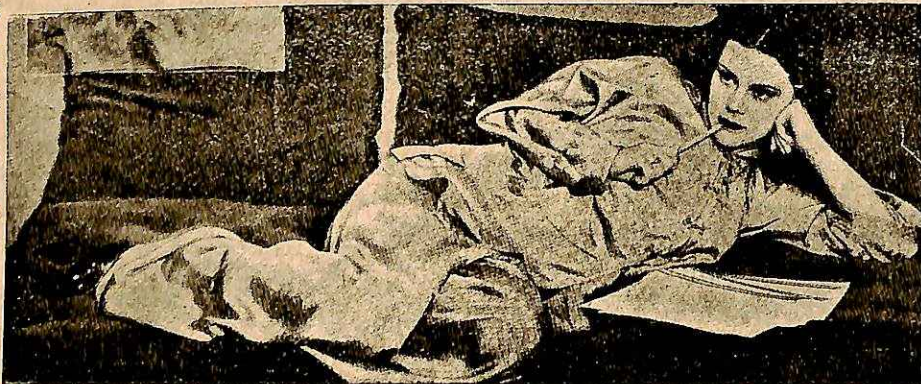
—Πώς αν εγνώριζα τη γυναίκα αυτή θά της έλεγα να τόν αφήσει έλεύθερο και να μην του στερήσει την ευτυχία που τόν περιμένει.

'Η 'Αννα ξέσπασε σε γέλοι:

—Πώς φαίνεσαι πως σου άρέσει ν' ανακατεύσαι σε ξένες δουλειές!

—'Ο 'Αλφρέδος μπήκε στο γραφείο του με την καρδιά γεμάτη αγωνία γιατί έβλεπε πως η 'Αννα δεν ήταν πιά η γυναίκα που του χάριζε μία γλυκειά ζωή...

'Η καμαριέρα του άνηγγειλε την επίσκεψη του Ζώρζ 'Ωτέρ ο οποίος σε λίγες στιγμές βρισκόταν άπέναντί του. 'Ο 'Αλφρέδος τόν δέχτηκε με ζωνηρή ευχαρίστηση, κι' άρχισε να του άπειθύνει διάφορες έρωτήσεις. Και στο τέλος είπε:

—Και πότε θά γίνουν οι γάμοι;
—Μά!...
—Τι; Δεν

τό ξέρεις;
Σηκώθηκαν κι' οι δυο από τις πολυθρόνες τους κι' ο 'Αλφρέδος επανέλαβε:

—'Υπάρχει καμιά αίτια ν' αναβληθώ αυτός ο γάμος;
—Καμμία.

—Και τότε στους φίλους και τους γνωστούς που με ρωτούν κάθε λίγο 'Γιατί ο Ζώρζ άργεί να παντρευτή τη Γκαμπϋ;

έγω τι πρέπει ν' άπαντήσω; Γιατί χωρίς;

—Είναι η ιδέα σου πως χωρίς.

—Και γιατί χαμογέλας τώρα; 'Εγώ, από ήμέρες έχω μία σκέψη που με βα ανίζει κι' αυτή είναι πως έσύ βραδύνεις τους γάμους σου επειδή σου τό άπαγορεύει μία παντρεμένη γυναίκα...

—'Αλφρέδο...

—Γιατί φωνάζεις; Δεν φταίς έσύ. 'Υποφέρεis για κάτι που δεν σου ανήκει: Νά τι είχατε πη μ' αυτήν: «'Ας διασκεδάσουμε όσο δεν μας άνακαλύπτει ο σύζυγος ή μέχρις ότου θέλουμε. Κι' ύστερα θά ήμαστε φίλοι όπως και πρώτα».

—'Εκτός αν ή ένδιαφερομένη κυρία, για την όποια είσαι βλακεία να έπιμένει να διατηρήσει τη φιλία της μαζί σου, φθάση στο σημείο να σου πη: «'Αν μ' εγκαταλείψεις, σέ περιμένει μία σφαίρα από τό περιστροφικό του συζύγου μου».

Και μπροστά σε κάτι τέτοιες περιπτώσεις πρέπει κανείς να κόπτη τόν αυχένα. Κι' είσι ο γάμος αναβάλλεται διαρκώς κι' ο δυστυχής σύζυγος ένοχλείται διαρκώς με έιρωνικές έρωτήσεις. 'Ακόμη δεν μπορείς να τό καταλάβεις; Τώρα θά σου τό εξηγήσω έγώ ο ίδιος.

Πλησίασε στη πόρτα και φώναξε την 'Αννα, που παρουσιάστηκε ύσ'ερ' από δύο λεπτά.

—Κάθισε, αγαπητή μου. 'Εδώ είναι ο Ζώρζ που ήλθε να μού άνηγγειλή τους γάμους του με την Γκαμπϋ.

'Η 'Αννα γέλασε ξ α βεβιασμένο γέλιο που κομματιάστηκε ανάμεσα στα δόντια της σαν ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο.

—Δεν είναι τίποτε τό άστείο, αγαπητή μου. 'Η περίπτωση του φίλου μας είναι πολύ λυπηρή. 'Αν παντρευτή, ύπάρχει μία έρωμένη που θά του φυτέψει μία σφαίρα στο κεφάλι. 'Αν δεν παντρευτή τότε τη σφαίρα θά του την φυτέψει ο σύζυγος της έρωμένης του.

—Θαυμάσια! είπε η 'Αννα με οβυσμένη φωνή.

—Τώρα, επειδή ο Ζώρζ άπεφάσισε να ύπακούση στη νόμιμη επιθυμία του συζύγου, μού φαίνεται πως πρέπει να τόν αφήσωμε να τρέξει, επί τέλους, στην αγαπημένη του και να ειη πη: «Είμαι έλεύθερος, όγάπη μου. Τό δνεις;»

Μας θά γίνει τώρα πραγματικότητα; 'Ωρβουόρ λοιπόν αγαπητή μου Ζώρ και καλή τύχη.

'Ο Ζώρζ ύποκλήθηκε κι' έφυγε.

—'Οσο για την ιδέα σου να τόν κρατάς πάντα κοντά σου με μία άπειλή, —πρόσθεσε στη γυναίκα του— ήταν άνόητη. Την αγαπάει, γιατί διομαρτύρεσαι; Μήπως φωνάζω έγώ επειδή σ' έχασα; 'Οχι άγοπητή μου. 'Ανοίω την πόρτα και σου λέγω «Καλή ύχτα κυρία. Στο ξενοδοχείο «Ρετζινα» ύπάρχουν καλο δωμάτια».

—Με διώχνεις. Μά τρελλάθηκες, 'Αλφρέδο;

—Σας προσφέρω κυρία, έναν τρόπο για να σταματήσώ κωμωδία που πλίζετε.

—'Ανοίξε την πόρτα έκανε μίον ύπόκλιση τη στιγμή που περνούσε η γυναίκα του, κι' ύστερα την έκλεισε. Κάθισε σε μία πολυθρόνα. Τά μάτια του βούρκωσαν κι' αυτός νόμισε πως ήσαν ο καπνός του τσιγάρου που άναψε, που τόν έκανε να δακρύσει.

Μεσα του τόν έσφιγγε ένας άπεριγραπτος πόνος.

ΑΥΤΗ ΗΤΑΝ Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΜΟΥ

—'Όταν αντίκρυσε στο ντάνσιγκ ενός κέντρου του Σικάγου την 'Αννυ με τόν άνδρα της, ή πρώτη κίνηση του Μάξ 'Φρόϋλ ήταν ν' απομακρυνθώ.

—'Επειτα μετανόησε, κι' άνασκηκωνοντας τους ώμους με άδιαφορία πήγε ν' άγκαζάρη την ντάμα που του ύπέδειξε ο διευθυντής του κέντρου.

'Αλλ' αυτό που περίμενε δεν άρχισε να συμβή. 'Η 'Αννυ τόν αναγνώρισε και μόλις έπαισε ή μουσική έτρεξε κοντά του φωνάζοντας τον με τόννομά του:

—Μάξ! Μάξ! Καλησπέρα.

Της άνταπέδωσε τό χαιρετισμό της και την τράβηξε να κουβεντιάσουν στο χώλλ που εκείνη τη στιγμή ήταν έντελώς άδειο.

—Σέ συγχαίρω για τό γοδστό σου Μάξ! του είπε μ' ένα ειρωνικό μειδίαμα. Μά την αλήθεια δεν είσαι δύσκολος, όπως άλλοτε στις ντάμες σου.

'Ο Μάξ έρριξε μία γοργή ματιά στη γυναίκα που χόρευε πριν από λίγα λεπτά: 'Ησαν κοντόπαχη άρκετά ήλικιωμένη, ριτυωμένη και με κακοβαμμένα μαλλιά.

—Προτιμώ να σου τό είπω άμέσως 'Αννυ, της άπήντησε. Τις ντάμες μου δεν τις διαλέγω. Ούτε χορεύω για τό κέφι μου. Είμαι χορευτής επί πληρωμή.

Και την κύτταξε στα μάτια για να ίδη ή έντύπωση της έκαναν αυτά του τά λόγια.

'Εκείνη όμως είχε χαμηλώσει τό βλέμμα.

Βιαστικές και φευγαλέες πέρασαν τότε από τό νοϋ του οι εικόνες της περασμένης ζωής του.

'Ο πατέρας του, όπως και της 'Αννυ, ήταν πλούσιοι βιομήχανοι.

Τά δυο παιδιά είχαν μεγαλώσει μαζί και σιούς γονείς, καθώς και στόν άλλο κόσμο φάνηκε πολύ φυσική ή άπόφασή τους να παντρευθούν. 'Ησαν άλλωστε τόσο ταιριαστό ζευγόρι.

'Αλλά στη μεγάλη κρίσι οι δυο οικογένειες έχασαν ολόκληρη την περιουσία τους. 'Από την ευμάρεια πέρασαν στη μεγαλύτερη φτώχεια.

'Ο πατέρας του Μάξ πέθανε σχεδόν την ίδια μέρα από συγκοπή. 'Ο άλλος αυτοκτόνησε άφοϋ πάλαψε άνώφελα λίγο καιρό, για να σωθ ή από την τέλεια καταστροφή. 'Αλλ' ο νέος δεν είχε χάσει τό θάρρος του.

Πρότεινε στην 'Αννυ να παντρευθούν άμέσως. 'Ηθελε να βρή μία θέση, να δουλέψη, να τη σνητηρήσει, να δημιουργήσ ή καριέρα της.

'Εκείνη όμως δεν τό δέχθηκε. Λίγο καιρό ύστερ' από την καταστροφή διέλυσε τους άρραβώνες της, και παντρεύθηκε τόν πλούσιο Μπέρτυ Τρόντλ που την αγάπησε, και δικαιολογήθηκε πως αυτό τόκανε για χάρη της μητέρας της.

Δέν την έπίστεψε. 'Ηξερε πως αυτό ήταν μία πρόφαση. 'Απλώς δεν ήθελε να χάσει την καλοπέραση και ν' αντιμετώπισ ή μία δύσκολη ζωή, γεμάτη στερήσεις έστω και στο πλευρό του άνδρος πάγαπούσε.

Χωρίς να διαμαρτυρηθ ή ο Μάξ της έστειλε με τά τελευταία του λεπτά ένα μπουκέτο άνθη με τη σημείωση: «Δέν θά σου τό συγχαρήσω ποτέ!» Κι' από κείνη τη μέρα δεν είξε έναπαρουσίασ ή μπροστά της.

Αυτά θυμήθηκε τώρα, κι' ή 'Αννυ καθώς τόν έβλεπε να μένη σιωπηλός δίπλα της.

—Μάξ, του είπε τότε πιάνοντάς του φιλικά τό χέρι, σαν νάθελε να δικαιολογηθ ή για τη παλιά της στάση:

Βλέπεις πως είχα δίκιο τότε;

—'Η ζωή που θά περνούσα κοντά σου, δεν μού ταιριαζε. 'Εσύ μόνος θά τό έβλεπες και θά ήσουν δυστυχισμένος γι'

αυτό.

—Θάκανα κάτι καλλίτερο και χρησιμώτερο, αν σέ είχα μαζί μου, 'Αννυ της άποκρίθηκε αυτός. 'Αν με βοηθούσες!

—'Εκείνη κούνησε τό κεφάλι με δισταγμό:

—Δέν τό πιστεύω. Δέν είσαι από τους άνθρώπους που ξέρουν να έκμεταλλευθούν τό κάθε τι στη ζωή. Είχες πάντα μαλακό κι' άσθενικό χαρακτήρα. Τά χρήματα μόνο σ' έκαναν να φαίνεσαι δυνατός.

'Η 'Αννυ δεν είπε με κακή πρόθεση αυτά τά λόγια, αλλά στόν παλιό της φίλο φάνηκαν προσβλητικά.

'Εκείνη τη στιγμή ο προϊστάμενός του τούκανε νόημα. 'Η μουσική ξανάρχισε, κι' έπρεπε να γυρίσει, στην ύπηρεσία του.

—Θάθελα να σέ ξανάβλεπα 'Αννυ. Θέλεις νάρθης σπίτι μου αύριο, στις πέντε; Θάμιασε μόνον, της είπε βιαστικά.

—Γιατί όχι; άπήντησε εκείνη.

Και τόν άφησε να φύγ η.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν, Μάξ, μ' άρέσει τό σπίτι σου.

—Τό φανταζόσουν καλλίτερο ή χειρότερο;

—'Εντελώς όπως τό βλέπω. Με ρωμάντικες εικόνες, με πολύ χρώμα άμπαζούρ, με πολλά μαξιλάρια... σκορπισμένα έδώ κι' εκεί.

—Θά σου άρρεσε τότε να ζήσης μαζί μου, σ' αυτό τό περιβάλλον;

—Τ' είνε αυτά που λές, Μάξ; τούεπε εκείνη γελώντας.

Ν' αφήσω έναν άνδρα που μού έξασφαλίζει τό πάλιν...

—Γιά να πάρης ένα άνίκανο ζιγκολό, δεν είν' έτσι; Τι μούλεγες χθές;

—'Εχω μαλακό χαρακτήρα. Δεν είμαι θαρραλέος έκμεταλλευτής.

Αί λοιπόν γελάσθηκες.

Και την παρέσυρε στο παράθυρο.

—Κύττα σιό δρόμο! της είπε επιτακτικά.

'Εκείνη έκύτταξε με άπορία. Γρήγορα όμως τραβήχθηκε κατάχλωμη και τρομαγμένη. Είχεν ίδη τόν άνδρα της να μπαίνει στο σπίτι του παλιού της άρραβωνιαστικού συνοδούμενο από κάποιον άλλο κύριο.

—Τι σημαίνει αυτό; τόν ρώτησε με μάτια άγριεμένα.

—Σημαίνει, της άπάντησε κι' αυτός στόν ίδιο τόνο, πως έγώ είδοποίησα τόν άνδρα σου πως βρσκεσαι στη γκαρσονιέρα ενός ζιγκολό. Χαίρω κι' όλας για τό σκάνδαλο που σέ περιμένει. Κι' άναψε ήούχα ένα τσιγάρο. 'Η 'Αννυ θυμήθηκε τό παλιό του σημείωμα. «Δέν θά στο συγχαρήσω ποτέ».

Πώς δεν είχε μαντεύσει ότι ζητούσε να την εκδικηθ ή; Τούδωσε τό κοσμήματά της για να της δείξ ή κάποια μουσική πόρτα να φύγ η.

—Πέριμενε έδώ μία στιγμή, της άπάντησε ο Μάξ. Την κλείδωσε κι' έφυγε.

Σέ δέκα λεπτά ξαναφάνηκε μόνος του.

—Πάρε τά κοσμήματά σου, της είπε ενώ της τά πετούσε στα πόδια της με περιφρόνηση.

Θέλησα άπλώς να σου δώσω ένα καλό μάθημα άφίονιτάς σε σιό φόβο και την αγωνία για λίγες στιγμές. Δεν έπρόδωσα τίποτα. Κατά σύμπτωση έπρόκειτο να συζητήσω με τόν άνδρα σου την πώληση ενός πλαιοϋ ταμπλό. 'Ο άλλος που τόν συνόδευε ήταν άρχαιοπώλης. Τους έδωσα ραντεβϋ έπίτηδες την ίδια ώρα με σένα.

Αυτή ήταν όλη μου ή εκδίκηση.

Ο ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΥΠΟ Β. ΜΑΛΒΙΝ

Οι χωρικοί του Χ... δεν παρέλειπαν ποτέ να πουν στον περιηγητή που έπισκεπτόταν το χωριό τους, να πάν να ιδή τον «πέτρινο άνθρωπο».

Κατά τη γνώμη τους ο «πέτρινος άνθρωπος» αποτελούσε ένα μυστήριο που δεν είχε καθόλου φυσική την προέλευση.

— «Αν τον δήτε, έλεγαν, μοιάζει σαν άγαλμα. Είναι ένας άνθρωπος που κάθεται, με το καπέλλο στο κεφάλι, με γένια και μεγάλες μπόττες.

Οι περιηγητές που τον έβλεπαν σήκωναν τους ώμους των γιατί δεν μπορούσαν να εξηγήσουν αυτό το φαινόμενο. Κι' εφ'αντάζοντο πώς ήταν ένας σταλακτίτης που πήρε ανθρώπινη μορφή.

Ο Σέρ Στόκσον θέλησε να μελετήσει αυτό το φαινόμενο και ύστερα από πεζοπορία τριών ολοκληρών ωρών έφτασε σ' ένα μικρό όροπέδιο σε κασμένο από αιωνόβια δέντρα, και που γύρω του ύψιραν τεράστιοι βράχοι με τρομακτικές χαράδρες.

Η σιωπή που βασιλευε ένέπνεε τον τρόμο. Κάθε τόσο μόνον ακουγόταν ή φωνή ενός κούκου ή άλλου πουλιού.

Το φυτικό βασίλειο είχε κυριαρχήσει ολοκληρώσει του όροπεδίου. Χαμόκλαδα, αναρριχητικό φυτά, τεράστιο δένδρο, έκαναν πολυδύσκολο τον δρόμο. Τέλος ύστερα από μιά άπειρη γράπτει κουραστική πορεία ο Σέρ Στόκσον έφθασε μπροστά στο άνοιγμα μιάς τρώγλης.

— Έδώ είναι ο «πέτρινος άνθρωπος», είπε ο οδηγός, σταματώντας μιά στιγμή για να σκουπίσει τον ιδρώτα που έβρεχε το κοκκαλιάρικο πρόσωπό του.

Υστερα άναψε ένα κερί κι' ο Σέρ Στόκσον ένα ηλεκτρικό φανάρι, και προχώρησαν μαζί στη μυστηριώδη τρώγλη.

Οι διαστάσεις της ήταν αρκετά μεγάλες και οι σταλακτίτες πολλοί. Στη μέση της τρώγλης βρισκόταν μιά μικρή λίμνη με νερό.

— Για κυττάξτε, είπε ο οδηγός προχωρώντας ακόμη πιο βαθιά, με το κερί στο χέρι. Ο Σέρ Στόκσον δεν μπόρεσε να αποφύγει ένα ρίγος τρόμου που αγκάλιασε ολόκληρο το κορμί του.

Σ' ένα βράχο, ήταν καθισμένος κάποιος άνθρωπος με το κεφάλι σκυμμένο, ενώ τα χέρια του ακουμπούσαν στα γόνατά του.

Ο Σέρ Στόκσον τράβηξε το μαχαίρι του και χτύπησε το ένα πόδι του αγάλματος. Η πέτρα άφησε έναν ήχο σαν να ήταν κενή στο έσωτερικό της. Έπειτα έβυσε με το μαχαίρι λίγο απ' εκείνη την ύλη και κάτω απ' αυτήν είδε μιά μαύρη ουσία που κατέληγε σ' ένα κόκκαλο ανθρώπινου ποδαριού.

Η «Μαύρη άρκουδα» ήταν ο πιο αίμαβόρος ληστής της περιφέρειας εκείνης, αλλά κι' ο πιο τυχερός. Ήταν ά-

σύλληπτος.

Μιά μέρα δυο άτομα χάθηκαν από το χωριό και μαζί μ' αυτούς κι' η «Μαύρη Άρκουδα» κι' όλοι πίστεψαν πως αυτές οι εξαφανίσεις είχαν σχέση μεταξύ τους.

Το ένα απ' αυτά τα πρόσωπα ήταν ή ώραία Άννα, που ένα βράδυ βγήκε από την καλύβα της και δεν ξαναγύρισε πιά.

Ο άρραβωνιαστικός της Τζιμ, όταν ειδοποιήθηκε για την εξαφάνισή της, έβαλε στις τσέπες του δυο πιστόλια κι' έφυγε τη νύχτα και δεν ξαναφάνηκε πιά.

Κατά τα μεσάνυχτα ο Τζιμ έφτασε στο όροπέδιο και βρήκε την «Άρκουδα» εξαπλωμένον κάτω από το κοίλον της τρώγλης, και πλάι του ακίνητο το σώμα της Άννας.

Ο ληστής πήρε στα χέρια του άμέσως την καρμπίνα και κύτταξε τον Τζιμ.

— Πέθανε; ρώτησε ο νέος δείχνοντας την Άννα.

— Νομίζω πως δεν πέθανε ακό-

μη—άπληντσε ο ληστής.— Θά λιποθύμησε. Άλλά τι ζητάς έσύ έδώ;

— Τιποτα. Ήρθα να σ' ευχαριστήσω και να πιούμε μαζί, τοδί άπληντσε άφίνοντας κατά γής ένα φλυτζάνι γεμάτο κρασί.

— Να μ' ευχαριστήσης;

— Να! Γιατί την είχα βαρεθή και δεν εύρισκα τον τρόπο να την ξεφορτωθώ.

Οι δυο άνδρες μπήκαν στο έσωτερικό της σπηλιάς και ήπιαν κρασί. Υστερα από λίγη ώρα ο ληστής είχε μεθύσει.

— Κάθισ' εκεί, τοδί είπε ο Τζιμ δείχνοντάς του έναν βράχο που έμοιαζε σ' άνθρωπο.

Αυτός είναι ο θρόνος σου! Σ' είσαι ο βασιλεύς του δάσους.

— Να!.. έγω είμαι ο βασιλεύς. άπληντσε ο ληστής προχωρώντας προς το πέτρινο κάθισμα όπου κά-

θισε κι' άποκοιμηθηκα σχεδόν άμέσως.

Όταν ξύπνησε ένοιωσε πως ήταν σφιχτοδεμένος τόσο, που δεν μπορούσε να κινηθή και μπροστά του είδε τον Τζιμ κοντά στο ακίνητο σώμα της Άννας.

— Αυτή πέθανε στα χέρια σου—είπε ο Τζιμ με ήρεμη φωνή.— Πέθανε από πόνο και ντροπή.

Γι' αυτό τώρα κι' δυο μας, ή πεθαμένη αυτή, κι' ο άπελπισμένος έγώ, θά παρακολουθήσουμε την άγωνία σου.

Πράγματι για κάμποσες ημέρες ο ληστής έμεινε εκεί δεμένος και ουρλιάζοντας από την πείνα, τη δίψα και την άπογοήτευση. Υστερα έμεινε ακίνητος για πάντα.

Τότε ο Τζιμ πήρε το πτώμα της άγαπημένης του, το έβγαλε έξω από τη τρώγλη, έσκαψε ένα βαθύ λάκκο και το έθαψε.

Στο χωριό δεν ξαναγύρισε πιά. Άλλά από την ημέραν εκείνη της έκδικήσεως, ένας έρμητης με νεανικό πρόσωπο και λευκά μαλλιά πλανιόταν επί ένα χρόνο σ' εκείνα τα μέρη μέχρις ότου μιά μέρα τον βρήκαν νεκρό μέσα σε μιά καλύβα φτιαγμένη από κλαριά. Στο μεταίχθιο με το πέραςμα των χρόνων οι σταλακτίτες σκέπασαν το πτώμα του ληστού και τον μετέτρεψαν σε πέτρινο άγαλμα.

Β. ΜΑΛΒΙΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΝΑΜΝΗΣΗ...

ΥΠΟ Α. ΡΟΝΖΕΡΙ

Η πόρτα του βαγονιού άνοιξε κι' ένας άγνωστος πήρε θέση άπέναντι στη Μαριού. Ήταν ύψηλός και κομποντυμένος. Άφου έτοποθέτησε στο δίχτυ τις βαλίτσες του, κάθισε και πήρε στα χέρια του κάποια έφημερίδα, αλλά για μιά στιγμή, όταν έβριξε μιά ματιά στη Μαριού, ζωγραφίστηκε ξαφνικά στο πρόσωπό του μιά δυνητική συγκίνηση. Υστερα έκλεισε τα μάτια, ενώ τα χέρια του έκινιθησαν σαν κάτι να ψιθύριζαν, πράγμα που προσήλκυσε την προσοχή της ταξιδιώτιδος.

Άργότερα, άνοιξε τα μάτια και σκύβοντας προς την νέα της είπε

— Συγγνώμη, δεσποινίς ή κυρία. Δεν ξέρω...

— Δεσποινίς, μουρμούρισε ή νέα.

— Τό φανταζόμουν!.. άπληντσε ο άλλος με ύφος θριάμβου. Δεν μπορούσε να είναι διαφορετικό...

Σώπασε για μιά στιγμή κι' ύστερα έξηκολούθησε:

— Συγγνώμη για τό θάρρος μου.. αλλά μόλις σ' είδα δεν ξέρω τι συνάισθημα με κατέλαβε. Νομίζω πως κάπου σ' έχω συναντήσει.. Μην χαμογελάτε. Δεν είναι ένα πρόσχημα αυτό για να σ' γνωρίσω. Πιστέψατέ με!..

— Θά κάνετε λάθος, κύριε, άπληντσε ή Μαριού.

— Ίσως.. Μπορείτε να μοιάζετε με καμμιάν άλλη..

— Όχι.. Λέτε να συμβαίνει αυτό;

— Σας λέγω, δεσποινίς, πως κάπου σ' συνήντησα και δεν κάνω λάθος. Πόσο θά ήθελα να θυμηθώ.. Αλλά τα μάτια, τα χέρια.. Ίσως να σ' φανώμαι τρελλός, αλλά δεν μπορείτε να φαντασθήτε την άγωνία της σκέψης μου. Σας ζητώ μιά φορά ακόμη συγγνώμη. Έπιτρέψατέ μου να σ' παρουσιάσω.

Έκανε μιά υπόκλιση και συνεστήθη:

— Ζάν Λιπάρ.

Τόνομά του φαίνεται πως δεν ήταν άγνωστο στη χαριτωμένη γυναίκα.

— Μήπως ο Ζ. Λιπάρ, ο βιομήχανος; ρώτησε.

— Ακριβώς. Και σεις;

— Δεσποινίς Μαριού Σολντάν.

— Μαριού; Τι όνομα γλυκό και χαριτωμένο! Ένα όνομα που σ' ταιριάζει.

Η Μαριού όμως δεν μπορούσε να καταλάβη τίποτα. Πόσο ήταν ειλικρινής ο περίεργος εκείνος άνθρωπος! Άλλά ένα πράγμα που την έκανε να άνησυχή ήταν ή παθητική έκφραση σ' κάθε του λέξη. Ένοιωσε μέσα της τώρα ένα συνάισθημα οίκτου που σχεδόν τό φοβόταν μήπως την παρασέρη σε μιά επικίνδυνη κι' άκατανόητη περιπέτεια.

— Νυστάζω—τούπε ξαφνικά. Θέλω έχω άνάγκη να κοιμηθώ.

— Νά.. ξαπλώθητε έδώ, της άπληντσε αυτός.

Υστερα σηκώθηκε και πήρε μιά κουβέρτα ταξιδιού.

— Θέλετε να σκεπασθήτε;

Την σκέπασε και γύρισε τον διακόπτη του ηλεκτρικού. Στο διαμέρισμα χύθηκε ένα μπλε φως της νυκτός.

Η Μαριού παρακολουθούσε, με μισοκλεισμένα τα μάτια, κάθε κίνησή του. Εκείνος, την πλησίασε περισσότερο:

— Κοιμηθήτε, Μαριού, ήσυχά. Σας αγαπώ. Μην σαστίζετε. Σας ξαναβρίσκω ύστερα από τόσον καιρό, ίσως πολύ άργά, της είπε με σιγανή και λυπημένη φωνή.

Χωρίς να τό θέλη ή νέα τέντωσε τό χέρι και τό ένοιωσε άνάμεσα στις παλάμες του Ζάν, που σιγά—σιγά ένοιωθε δλοένα πιο κοντά της μέχρις ότου τα χέρια του ακούμπησαν στο μετωπό της.

Η Μαριού δεν μίλησε, δεν ταράχτηκε, ίσως γιατί ή θεομή εκείνη άναπνοή του την εύχαριστούσε.

Άποκοιμήθηκε και δεν έμαθε ποτέ πόση ώρα έμεινε σ' αυτή τη στάση κοντά της ο Ζάν.

Τό πρωί που ξύπνησε, τό τραίνο έφθανε στη Ρώμη. Βρήκε

τον συνταξιδιώτη της έξω στο διάδρομο.

— Κοιμηθήκατε καλά; την ρώτησε φθάνοντας στη Ρώμη!

Την βοήθησε να ετοιμασθή και ύστερα κατέβασε τις βαλίτσες από τό δίχτυ.

— Μαριού! της είπε με ίκετευτική φωνή. Πήτέ μου πως θά ξανασυναντηθούμε. Ίδού ή διευθυνοή μου. Τηλεφωνήστε μου!..

Σε λίγες στιγμές έχάθησαν κι' οι δυο άνάμεσα στο πλήθος των επιβατών που βγαίνουν από τό σταθμό. Η Μαριού τώρα βαδίζοντας σκεπτική μουρμούριζε:

— Δεν θά τον ξαναϊδώ πιά.. Δεν θέλω να τον ξανασυναντήσω. Είναι ένας τρελλός.

Και ήθελε να κλάψη.

Μιά μέρα, σ' ένα σαλόνι, ή Μαριού άκουσε ξαφνικά τόνομα του Ζάν Λιπάρ. Γύρισε άμέσως προς εκείνον που μιλούσε και ρώτησε:

— Για πήτε μου, σ' παρακαλώ, τί άνθρωπος είναι ο Ζ. Ζάν Λιπάρ; Στο Μιλάνο άκουσα περίεργες ιστορίες γι' αυτόν.

Ο άλλος την κύτταξε με κατάπληξη.

— Περίεργες ιστορίες; Δεν θά ήξερα να σ' άπαντήσω. Άλλά ο Ζάν Λιπάρ είναι ένας από τα πιο τεράστια μυαλά της βιομηχανίας μας. Μιά έξαιρετική φυσιογνωμία. Ίσως να είναι λιγάκι περίεργος. Πιστεύω πως κάποιος αίσθημα, στα νεανικά του χρόνια, έσβυσε άφίνοντάς του έναν μεγάλο πόνο. Νομίζω πως έχασε την άρραβωνιαστική του σε μιάν έκδομή. Χάθηκε υπό περίεργες και μυστηριώδεις συνθήκες. Κι' ο Ζ. Λιπάρ δεν παντρεύτηκε και κανείς ποτέ δεν τον είδε να έχη έρωμένη.

Η Μαριού τον άκουγε ενώ ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά και τώρα καταλάβαινε την συγκίνηση του όταν την είδε στο τραίνο. Άσφαλώς θά έμοιαζε με την άρραβωνιαστική του κι' ίσως μέσα στη ψυχική ταραχή του της στιγμής εκείνης δεν θά μπορούσε να ξεχωρίσει στη φαντασία του τις δυο φυσιογνωμίες. Η Μαριού δεν κατάλαβε πως ώριμασε μέσα της ή άποφασή της: Σε λίγο βρέθηκε στο δρόμο. Πήγε στο γραφείο του Λιπάρ και είπε το κλητήριο του να την άναγγείλ.

— Ο Ζ. Λιπάρ.. δεν πιστεύω να σ' δειχθ.

— Πήτέ του πως είναι ή Μαριού, Μαριού Σολντάν.

Περίμενε λίγα λεπτά που της φάνηκαν σαν ολόκληρος αιώνας.

Υστερα, σαν σ' όνειρο, μπήκε στο γραφείο του.

— Νά με! Του είπε. Έπίσημα την υπόσχεσή μου.

— Μαριού! Ξεφώνησε εκείνος. Πόσο σε περιμένα! Πόσο σε σκέφτηκα! Δεν ήλπιζα να σ' ξαναϊδώ!

Την έσφιξε τουφερά στην άγκαλιά του.

— Μαριού.. θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;

Η νέα άπομακρύνθηκε λίγο από κοντά του και άκουμπώντας τα χέρια της στους ώμους του τον κύτταξε στα μάτια μ' ένα τέτοιο τρόπο σαν να ήθελε να μπη μέσα στη ψυχή του.

— Μ' αγαπάς; τον ρώτησε με σιγανή φωνή. Αγαπώ τη Μαριού, έμένα! Τη νέα που συνήντησες στο τραίνο. για πρώτη φορά.. μακριά από κάθε άνάμνηση.. από κάθε δημιουργία; Προσπάθησε να με καταλάβης, άγαπημένε μου, Θέλω να μ' αγαπάς, για μένα, για ή Μαριού.

Έκουψε τό πρόσωπό της στο στήθος του Ζάν ποίνωνιθε εκείνη τη στιγμή μιά καινούργια ζωή να ζωντανεύη μέσα του.

— Σ' αγαπώ, Μαριού. Τό παρελθόν, τό παρόν, ολόκληρη ή ζωή είναι κλεισμένη σε σένα!

Της σήκωσε τό πρόσωπο και την κύτταξε με προσοχή. Δεν έμοιαζε πιά σε κανένα άλλο γυναίκεο πρόσωπο. Ήταν μιά ξεχωριστή φυσιογνωμία πλασμένη για έρωτα.

Την φίλησε με πάθος κι' ένοιωθε τη στιγμή εκείνη πως μιά νέα ζωή ξανοίγεται μπροστά του..

Α. ΡΟΝΤΖΕΡΙ

Καταπληκτικοί άδλοι γυναικῶν αεροπόρων Γυναίκες πού κατέκτησαν τούς αιδέρας

Δέν είναι λίγες οι γυναίκες πού τά όνόματά τους έγρα-
φησαν στην Ιστορία της αεροπορίας, μάλιστα στόν κατάλο-
γο τῶν μαρτύρων. 'Η τόλμη και τό θάρρος των, μπορεί νά
πή κανείς πώς συνετέλεσαν στη πρόοδο της αεροπορίας
και στην κατάκτηση του αιδέρος.

'Η πρώτη άνοδος με αερόστατο έγινε στα 1783 από τόν
μαρκήσιο ντε Ροζιέ ντ' 'Αλλάντ ό όποιος ήταν σε ηλικία
μόλις 23 ετών καθηγητής της φυσικής.

Όταν λοιπόν πήρε την άδεια από τόν βασιλέα για ν'
άνυψωθί με τό αερόστατό του, έπειδή μόνον οι καταδικα-
σμένοι σε θάνατο μπορούσαν νά κάνουν τέτοια πειράματα,
πήρε κοντά του τις τέσσερες θαυμάστριές του. 'Η έπιτυχία
του υπήρξε καταπληκτική, άλλα ό Ροζιέ βρήκε τόν θάνατο,
σε ηλικία 28 ετών, δηλαδή μετά πέντε έτη, διασχίζοντας τη
Μάγνη μ' ένα πηδαλιουχούμενο αερόστατο, πού άνεφλέγη
στη μέση της θάλασσας.

Τό πρώτο αεποπορικό δῦμα

Λίγες μέρες μετά την άνοδο του Ροζιέ, μία Σουηδίσ
προστά στόν βασιλέα της
καί σ' ένα άμέτρητο πλήθος
άνέβηκε με τό αερόστατό της
σε ύψος 8.000 ποδών. 'Ενα
χρόνο άργότερα ή δις Μπλαν
σάρ, κόρη τολμηροῦ αεροπό-
ρου, μαζί με τόν γιαιτρό Ζέ-
φρις, έκανε τη πρώτη πτήσί
της επί τη εύκαιρία τῶν γά-
μων του Ναπολέοντος με την
Μαρία Λουίζα.

Στά 1847 ή Μπλανσάρ, έκα-
νε τήν... πεντηκοστή άνοδό
της και στα 1869, στούς κή-
πους Τιβολί τῶν Παρισίων, ή
τολμηρή αεροπόρος ήθέλησε
νά παρουσιάση μιάν «έκπλη-
ξη» στό κοινό. 'Ανέβηκε στούς
αιδέρας, ένῳ μιά πλημμύρα
βεγγαλικῶν φῶτων και πυρο-
τεχνημάτων έκαιγόνταν πρὸς
τιμήν της. Τό μοιραίο εκείνο
βράδυ, ξαφνικά καθώς τό
πλήθος άρχιζε ν' αποσύρεται
από τόν κήπο, μία φλόγα ά-
ναψε στόν οὐρανό. Τό αερό-
στατο της Μπλανσάρ είχε πά-
ρει φωτιά κι 'όστερα από λίγα
δευτερόλεπτα τό σκαφίδιο
σκάλωσε στην άκρη μιάς στέ-
γης κι' ή δυστυχισμένη αερο-
πόρος έπεσε στό λιθόστρωτο.
Όταν έφτασαν κοντά της,
δέν τήν βρήκαν παρά ως έναν
πολύ από σάρκες και όστά.

Τό πρώτο άλεξιπτώτο

'Αντάξια διάδοχος της Μπλανσάρ υπήρξε ή άνεψιά του
έπαναστάτο Ζάκ Γκαρντινιρ, πού όταν έφυλακίσθη ό θεός
της συνέλαβε τήν ιδέα νά τόν βοηθήση νά δραπετεύσῃ μ'
ένα άλεξιπτώτο. Πράγματι ή δραπετεύσις έγινε και ό
Ζάκ σκέφθηκε άρνότερα νά χρησιμοποιήσῃ αὐτή τήν έφεύ-
ρηση και στα 1797 έκανε τήν πρώτη κάθοδό του με με-
γάλη έπιτυχία.

Γιά νά σώση τήν άγαπημένην του

Στά 1824 στό Λονδίνο ό αξιωματικός του Ναυτικοῦ Χάρ-
ρις νόμισε πώς άνεκάλυψε τό πηδαλιουχούμενο αερόστατο.
'Εξήγησε λοιπόν νά έπιχειρήσουν τήν άνοδο μαζί με τήν
γυναίκα του και νά «γίνουν και οι δυο ένδοξοι.»
Όταν πέρασαν τρεις όλόκληρες ώρες από τήν άνοδό
τους, ό Χάρρις άνοιξε τήν βαλβίδα για νά έλευθερώση τό

αέριο και για νά κατέβουν.

Γιά μία στιγμή όμως τό αερόστατο έσημείωσε καταπλη-
κτική ταχύτητα καθόδου και ό Χάρρις άρχισε νά ρίχνῃ τά
σακκίδια άμμουσῇ γῇ άπ' όπου άπείχει μόλις 500 μέτρα. Δέν
υπήρχε όμως πιά έλπίδα σωτηρίας. Ό Χάρρις τότε άρπαξε
τη γυναίκα του τήν φίλησε και ρίχτηκεσθ κενόγιά νά έλα-
φρώτῃ τό αερόστατο τό όποιο πράγματι προσεγγιώθη όμα-
λως. Όταν ή δυστυχής γυναίκα άντίκρουσε τό πολτοποιημέ-
νο σώμα του άνδρός της, τρελλάθηκε!

'Η περιπέτεια της κυρίας ντύ Γκάστ

Τόν 'Ιούλιο του 1892 ό αερονάυτης Καπάζα, έφευρε ένα
νέο είδος αεροστάτου έφωδιασμένο με άλεξιπτώτο. 'Η
πρώτη άπόπειρα πτήσεως του έγινε στα 1893 μαζί με τήν
κυρία ντύ Γκάστ.

Τό αερόστατο άνυψώθηκε, μπροστά από τό εργοστάσιο
φωταερίου της Βιλλέτ. Όταν έφθασαν εις άρκετό ύψος θα
έκοβα τό σχοινί πού κρατούσε τό άλεξιπτώτο και θάριχνόνταν
στό κενό. Πράγματι, σε ύψος 300 μέτρων έπραγματοποιή-

σαν τήν άπόφασή τους. 'Αλλά,
τό σχοινί δέν κόπηκε καλά και
τό αερόστατο μαζί με τούς έπι-
βάτες άρχισε νά κατεβαίνει στη
γῇ. 'Εσκάλωσε όμως τό αερόστα-
το σ' ένα δένδρο κι' έτσι οι
τολμηροί αεροπόροι σώθηκαν.

Όταν έρώτησαν τήν κυρία,ν,
ντύ Γκάστ νά πῇ τίς έντυπώσεις
της, άπήντησε :

—Ό μόνος φόβος πού πήρα
ήταν όταν βρέθηκα κρεμασμένη
στό κενό, μόλις τέσσερα μέτρα
από τό έδαφος, δηλαδή επάνω
στό... δένδρο.

Σιγά—σιγά οι γυναίκες αε-
ροπόροι νύξήσαν πολύ κι' έ-
τσι στα 1898 ή Δωροθέα Κλοῦμ
πε έκαμε μιάν άνοδο στόν αϊ-
θέρα για νά μελετήσῃ τ' αστέ-
ρια.

'Επί 41 ώρες στόν αέρα

'Η μεγαλύτερη γυναικεία
πτητική έπίδοσις έγινε στο 1913
Στό έτος αὐτό ή κυρία Ρενέ,
Ρουμπελμάζερ, κατέρριψε τό
παγκόσμιο ρεκόρ, αεροστάσεως
κάνοντας 2.400 χιλιόμετρα σε
41 ώρες. 'Η Ρενέ πού περιέμενε
εὐνοϊκό καιρό τηλεγράφησε
στην Γκόλντσμυθ στο Μπίρριτς
νά έρθῃ νά τήν συναντήσῃ. 'Ε-
φτασε τό ίδιο βράδυ και τήν έ-

πομένην άνεχώρησαν. 'Η άπογείωσις έγινε υπό τις πιό δυ-
σμενείς καιρικές συνείχεις. Τό ταξίδι τους υπήρξε περιπε-
τειώδες και άρκετά δραματικό. Λίγο μακρότερα από τήν
Κρακοβία τό αερόστατο πέταξε άπ' αὐτό από ένα στρα-
τωθόυν γιατί τις έπυροβόλησαν.

'Ο πνιγμός ένός άνδρογύνου

Χτά 1874 ό Καμίλ Φαλαμμαριόν έκανε τό γαμήλιο ταξίδι
του με αερόστατο και πήγε από τό Παρίσι στο Σπά μέσα
σε 15 ώρες. Τό ίδιο έτος ό αερονάυτης Μυρνόφ, άνυψώθη με
τη γυναίκα του από τό Καλαί, άλλα σε λίγο παρεσύρθησαν
από τόν άνεμον κι' έπесαν στην θάλασσα.

Όλη τη νύχτα πάλευαν με τό κύματα και μόνον τό
πρωί φάνηκε από μακριά ένα πλοίο τό όποϊον και τούς
έσωσε.

ZAK MORTAN

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Τό μίσος της Μάγδας για τήν πεθαμένη τήν έβασάνιζε
σαν ένας σωστός έφιάλης. Συχνά, περνούσε όλόκλη-
ρες ώρες μέσα στο δωμάτιό της πού έμεινε άπείραχτο,
και σκεπτόταν τη ζωή πού πέρασε εκείνη εκεί μέσα : 'Ή-
ταν αντίπαλός της, γιατί ό Σέργιος τήν άγαπούσε άκόμη
μ' όλο ότι τούς είχε χωρίση ό θάνατος.

'Ισχνός, ύψηλός, ώχρός και με πονεμένη πο'ητική έκ-
φραση στο πρόσωπό του, φινιόταν πώς είχε γεννηθί για
νά αγαπά πεθαμένα πλάσματα, μακρινά, άφθαστα και ά-
νύπαρκτα. Και τά λεπτογραμμένα και λυπηρά μυθιστορη-
μάτα του έδειχναν πώς ποθοῦσε τόν θάνατο. Είχε παν-
τρευτή τη Μάγδα σε μία στιγμή τρέλλας, τη μοναδική ίσως
της ζωής του, άλλ' άγαπούσε πάντα τη Γκρατσιέλλα, τη
πρώτη γυναίκα του, τόν πραγματικό σύντροφο της ψυ-
χής του.

'Η Γκρατσιέλλα είχε πεθάνει από έδῶ και έξη χρόνια
μά είχε μείνει άνεξίτηλη σ' ή ψυχή του Σέργιου ή συμπα-
θητική και λεπτή φυσιογνωμία της.

«Ήταν τόσο διαφορετική από σένα» έλεγε καμιά φο-
ρά στη Μάρθα ό Σέργιος κυττάζοντας με τό άπαλό βλέμ-
μα του τη σιτόχρομη όμορφιά της.

Από δέκα έξη χρόνων—τόρα ήταν είκοσι δύο—ή Μάγδα
κέρδιζε τη ζωή της σκληρά, εργαζότανε ως δακτυλογρά-
φος και διατηρούσε τη μητέρα και τη μικρή αδελφή της.

Και τώρα, άν κι' ό Σέργιος ήταν πλούσιος, εξακολου-
θούσε νά εργαζεται, Ναι, ή Μάγδα ήταν διαφορετική από
τήν Γκρατσιέλλα πού άγαπούσε άμιμπελό και τά κο-
σμήματα, καθώς έφάνέρωνε τό κομποβαλμένο δωμάτιό της.

Συχνά, ώδούμενη από ένα παράξενο συναίσθημα, ή
Μάγδα έψαχνε τά φορέματα της Γκρατσιέλλας, τά συρτά-
ρια του μικρού γραφείου της πού ήταν γεμάτα φιλικά
γράμματα, φωτογραφίες κι' ένθύμια.

Σ' ένα κουτί, άκόμη γεμάτο από χαρτοφάκελλα, υπήρχε
ένα κλειδάκι πού συχνά τό κυτούσε σκεπτική, άναζητών-
τάς σε τί μπορούσε νά χρησιμεύῃ. Μά μία μέρα όμως πού ή καμαριέρα
εξεκρέμασε όλα τά κάδρα για νά τά
έσκαρῇ, σ' ένα τοίχο είδε μία μικρή
τρύπα.

—Είμαι ένα ντουλαπάκι του τοίχου
άπ' εκείνα πού υπάρχουν πολλά μέσ'
τό σπίτι, της έξηγήσε ή καμαριέρα,
άλλά τό κλειδάκι έχει χαθῇ από καιρό.

Μόλις έμεινε μόνη ή Μάγδα ζήτησε
τό κλειδάκι μέσα στο κουτί κι' όστερα
είδε πώς ταίριαζε στη κλειδαριά του
μυστικοῦ ντουλαπιού.

Τό άνοιξε. 'Ενα άρωμα ξηρῶν λου-
λουδιῶν άνακατεμένο με μυρουδιά της
μούχλας τήν έκανε νά άνατριχίση.

Στόν μικρόν εκείνον χώρο υπήρχαν
πολλές φωτογραφίες ένός μελαχροί-
νου κι' όμορφου νέου με μάτια κου-
ρασμένα από ζωή πολυτάραχη.

'Υπήρχε άκόμη κι' ένα δέμα κιτρι-
νισμένων έπιστολῶν πού ή Μάγδα δέν
τόλμησε ν' άγγίξη άμέσως.

'Ερωτικής έπιστολής! 'Η μικρή, ή
φοβισιάρα Γκρατσιέλλα πού είχε
παντρευτή σε ηλικία δέκα όχιώ χρό-
νων και πέθανε στα είκοσι, είχε άπα-
τήσῃ τόν άνδρα της από τούς πρώτους
μήνες του γάμου της, όνειρευομένη νά γίνῃ «ήρωίς ένός
μυθιστορηματος» όπως έγραφαν εκείνα τά γράμματα.

Με τη ψυχή γεμάτη σκληρή χαρά, με θριαμβευτικό μί-
σος ή Μάγδα ένοιωσε τόν εαυτό της πιό δυνατό τώρα.

Ήταν άρκετό νά διαβάσῃ ό Σέργιος μόνον ένα άπ'
έκείνα τά γράμματα για νά σβύση για πάντα ό έρως του
για τη Γκρατσιέλλα. 'Ο Σέργιος δέν ήταν άπ' αὐτούς
πού αγαποῦν άκόμη και δ' αν τούς ταπεινώνουν.
'Η Μάγδα κάθισε σε μία πολυθρόνα κοντά στο τζάκι και
παρτηρούσε τό πορτραίτο της Γκρατσιέλλας, με τό παι-
δικό της χαμόγελο, κι' άρχισε νά αίσθάνεται πώς μέσα της

έσβυνε ή φλόγα του μίσους γι' αὐτήν. 'Αλλά τήν ίδια στιγ-
μήν ένοιωσε, ξαφνικά, ένα δυνατό χέρι νά άκουμπά επάνω
στό δικό της ένῳ άνεγνώριζε τη φωνή πού έλεγε :

—Τί γράμματα είν' αὐτά;
Γύρισε άπότομα κι' άντίκρουσε τόν Σέργιο, και για πρώ-
τη φορά είδε νά ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του μία έκ-
φραση ζήλειας κι' άγάπης.

—Από πολύ καιρό ζούμε σαν δυο ξένοι. Δέν ενδιαφέρε-
σαι για μένα, δέν με βλέπεις, δέν μου μιλείς. Πώς είναι
δυνατόν λοιπόν τώρα νά με κυτῶς έτσι; ρώτησε ή Μάγδα
σαστισμένη.

Κι' ό Σέργιος ένοιωθε για πρώτη φορά ένα συναίσθημα
καινούργιο, μία στοργή για τη Μάγδα. Κι' εκείνη πού από
εδῶ και δυο χρόνια πού βρισκόταν κοντά του, σαν ένα ά-
ψυχο στολίδι του ωραίου σπιτιού του και πού καθημερι-
νῶς ώχριοῦσε και δέν γελοῦσε πιά, τώρα σώπαινε άκόμη.

—Τί γράμματα είν' αὐτά; έπανέλαβε ό Σέργιος.

—Ζηλεύει, υποφέρει, σκέφθηκε.

Γιά μία στιγμή ή χαρά της έγινε τόσο μεγάλη ώστε κά-
θισε και κύτταζε σαστισμένη. Κι' όστερα, χωρίς νά προ-
φέρῃ ούτε μία λέξη, κατέβασε τά βλέμματα επάνω στα
γορτυματα πού περιείχαν τήν όμολογία της άπάτης της
Γκρατσιέλλας και πού ήταν ίκανά νά σβύσουν για πάντα
τήν άνάμνησή της από τήν καρδιά του.

'Ηθελε νά τά δώσῃ για νά τά διαβάσῃ ό Σέργιος.

'Αλλά μία άνατροπή γίνηκε μέσα της. Μία άκατανίκητος
έπιθυμία γεννήθηκε στην ψυχή της, νά κρύψῃ εκείνα τά
γράμματα σε μέρος πού νά μήν τά βρῇ κανείς και νά μήν
τά διαβάσῃ ποτέ!..

Σηκώθηκε τότε όρθια, σφίγγοντας τά γράμματα επάνω
στό στήθος της, σαν νά ζητάγε νά τά προστατεύσῃ.

—Αν τοῦ δώσω αὐτά τά γράμματα, αν αγοράσω τήν ευ-
τυχία μου, μ' αὐτό τό μέσον, δέν θά μπορέσω νά περπατή-
σω ποτέ με τό κεφάλι ψηλά, σκέφτηκε ή Μάγδα ένῳ ένας
καινούργιος πόνος της έσφιγγε τώρα
τήν καρδιά.

—Είμαι έρωτικά γράμματα—είπε
ό Σέργιος όστερα από μία μακριά
σιωπή—Σύ, Μάγδα, πού σε νόμιζα
πώς ήσουν μία έξαιρετική γυναίκα...
και πού πολλές φορές μετάνιωνα
πώς, σκεπτόμενος τη Γκρατσιέλλα,
διέπραττα ένα έγκλημα άπέναντί
σου, σὺ... σὺ...

Κι' ένῳ εκείνος εξακολουθούσε
νά μιλῇ με βραχνή φωνή ή Μάγδα
έβλεπε με τρόμο πώς αν δέν του
παρέδιδε τά γράμματα θά τόν έχανε
για πάντα, γιατί δέν ήταν δυνατόν νά
τήν αγαπά αν είχε τήν πιό παραμι-
κρή άμφιβολία για τήν άφοσίωσίτης.
Κι' όμως έσφιγγε τά χέρια της πιό
δυνατά στο στήθος της, κι' ήθελε νά
προστατεύσῃ τη γυναίκα πού τόσο
καιρό έμισούσε.

—Δός μου τά γράμματα!

Γιά μία στιγμή δίστασε άκόμη ή
Μάγδα. Από μέσα της άντηχούσαν
δυο φωνές : 'Η φωνή του έρωτός της
και ή ίκεσία της πεθαμένης πού ζή-
τούσε προστασία. 'Όστερα, ένῳ ό
Σέργιος τήν έπλησίαζε για νά της

τά πάρῃ, με μία γρήγορη κίνησι τά έρριξε στη φωτιά
του τζακιού. Τά είδε νά καίγονται, νά μαυρίζουν, νά χά-
νεται για πάντα ή ευτυχία και ή άγάπη της και όστερα σω-
ριάστικη στη πολυθρόνα λιπόθυμη.

Όταν συνήλθε, άντίκρουσε τόν Σέργιο γονατιστό κοντά
της νά της φιλή τά χέρια.

Μερικά γράμματα πού είχαν πέσει στο πάτωμα και δέν
καταστράφησαν από τη φωτιά του τζακιού, ό Σέργιος τά
είχε διαβάσει. Κι' είχε έννοήσῃ.

M. NT' APLE

427

Οἱ γυναῖκες «πειραταὶ τοῦ ἔρωτος»

Στὴ χώρα ποὺ ἀνθίζει τὸ... διαζύγιο.—Τὸ περίφημο κόλπο τῆς Ἑντας.—Ὁ σύζυγος ποὺ ἔκανε... φτερὰ κ. τ. λ.

Ὁ «πειραταὶ τοῦ ἔρωτος» γιὰ τίς ὁποῖες θ' ἀσχοληθοῦμε παρακάτω δὲν ἔχουν οὔτε κανένα ταχύ ἱστιοφόρο οὔτε κανένα ἄλλο σκάφος: Δὲν παίρνουν πλήρωμα ἀπὸ τὰ ὑποπτα νυχτερινὰ κέντρα τῶν λιμανιῶν καὶ δὲν μεταχειρίζονται πολυβόλα κ' αὐτόματα περιστροφά.

Εἶναι ὠπλισμένες μὲ ἄλλα ὅπλα πολὺ πρὸ ἐπικίνδυνα καὶ ἀποτελεσματικά. Καὶ οὐτὰ εἶναι τὰ χαμόγελα, οἱ φλογερὲς ματιές, τολμηρὲς τουαλέτες καὶ θαυμασία, καλλιτεχνικὰ κορμιά. Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ φοβερά ὅπλα ποὺ ἔχουν αὐτὲς οἱ περίφημες «πειραταὶ τοῦ ἔρωτος», οἱ γυναῖκες δηλαδή ποὺ κλέβουν ἀπὸ τίς ἄλλες τοὺς ἄνδρες.

Αὐτοὺ τοῦ εἶδους οἱ γυναῖκες εἶναι πάρα πολλές στὴ χώρα ποὺ ἀνθίζει τὸ... διαζύγιο! Καὶ πῶς δροῦν; Μὲ ἕναν ἀπλοῦστατον τρόπον.

Ἀκούστε λοιπὸν πῶς ἐνήργησε ἡ Ἑντα Μπλάντιγκ.

Αὐτὴ ἡ νέα, ἕνα βράδυ στὸ ξενοδοχεῖο Ἀστώρια τῆς Νέας Ὑόρκης ἐγνώρισε κάποιον Ἀλμπερτ Κεννέντυ, ἕναν ἄνθρωπο—σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τῆς—πολὺ ἐνδιαφέροντα, ὅχι γιὰ τὴν ὕψηλός, ὠραῖος καὶ κομψός, ἀλλὰ γιὰ τὴν καλὴ μὴν ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν τράπεζα ἕνα εἰσόδημα ἀρκατωμένων ἀτάκτων δολαρίων. Ἡ ὥραία Ἑντα χόρευε ὅλο τὸ βράδυ μαζί του: καὶ τὸν σαγήνευσε τόσο πολὺ ὥστε κατὰ τίς πρωινὲς ὥρες ὁ Ἀλμπερτ τῆς ἐξομολογήθηκε τὸν ἔρωτά του καὶ τῆς εἶπε:—Σ' ἀγαπῶ Ἑντα.

Καὶ τότε ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μὲ γλυκεῖα φωνή:

—Γιὰτὶ δὲν παντρεύομαι; Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ...—Δὲν μποροῦμε νὰ παντρευτοῦμε γιὰτὶ ὑπάρχει ἕνα σοβαρὸ ἔμπόδιο—μουρμούρισε ὁ Ἀλμπερτ! Γιὰτὶ εἰμαι παντρεμένος, ἀπὸ καιρὸ!

Ἡ Ἑντα δὲν ἀπῆντησε, ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρες ἔστειλε καὶ τὸν φώναξε καὶ τοῦ ἔδειξε μιά πολὺ τολμηρὴ φωτογραφία τῆς γυναίκας του, ποὺ, σχεδὸν ἡμίγυμνη στεκόταν κοντὰ σ' ἕναν ρωμαλέον νέο.

Παρ' ὅλους τοὺς ὅρκους τῆς γυναίκας τοῦ διτὴν ἄβωος καὶ τίς διαμαρτυρίες τῆς πῶς ἡ φωτογραφία ἦταν πλαστή, ὁ Ἀλμπερτ ποὺ ἐπηρεάσθη καὶ ἀπὸ τίς καταθέσεις δυὸ μαρτύρων, ποὺ φυσικὰ θὰ ἐπληρώθησαν γεννοῖα ἀπὸ τὴν Ἑντα, πῆγε στὸν δικηγόρο του καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ ἐνεργήσῃ γιὰ τὸ διαζύγιό του.

Λίγους μῆνες ἀργότερα ὁ Ἀλμπερτ παντρεύοταν τὴν ὥραία Ἑντα κ' οἱ γάμοι τοὺς ἀπέτελεσαν κοσμικὸ γεγονός. Ἀλλὰ ἡ συζυγικὴ τὴν ζωὴ διήρκεσε πολὺ ὀλίγον κ' ἰσὺ γιὰτὶ ἡ «πειρατὴς» βρῆκε τὸν τρόπο νὰ πάρῃ διαζύγιο ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ νὰ εἰσπράτῃ κάθε μῆνα τὴν διατροφή τῆς!

Πράγματα ποὺ συμβαίνουν στὴν... Ἀμερικὴ! Μὰ γιὰ σταθεῖτε. Τὰ ἴδια συμβαίνουν καὶ στὴν Εὐρώπῃ. Ακριβῶς, πρὸ ὀλίγου καιροῦ μιά «πειρατὴς τοῦ ἔρωτος» κατάρθωσε νὰ φέρῃ εἰς πέρας ἕνα διολισθητικὸ σχέδιο τοῦ ὁποῦ οἱ λεπτομέρειες διὰν ἐγνώσθησαν κατέπληξαν ὁλόκληρο τὸ Πάρισι.

ΤΙ ΦΕΡΝΕΙ ΜΙΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Δυὸ αὐτοκίνητα πολυτελείας, σὲ λίγη ἀπόσταση ἀπὸ τὴ

πρωτεύουσα, ἀπὸ κάποιο λάθος τῶν σωφφέρ, συνεκρούθησαν καὶ σφηνώθηκαν τὸ ἕνα μέσα στὸ ἄλλο.

Μιά γυνίκα κ' ἕνας ἄνδρας κατέβηκαν ἡ μιά ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτοκίνητο κ' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο.

—Ἡθέλατε ν' ἀφήσετε ἐπάνω στὸ αὐτοκίνητό μου ἕνα ἐνθύμιο! εἶπε ὁ ἄνδρας στὴ γυναῖκα χαμογελώντας.

Χαμογέλασε κ' ἐκείνη μ' ἕναν τρόπο πολὺ εὐγενικό.

Ὁ ἄνδρας ποὺ στέκονταν μπροστὰ τῆς ἦταν πολὺ συμπαθητικὸς, σοβρὸς, κομψός, πραγματικὰ κύριος.

Καὶ μὲ τὸ πρὶ εἰρωνικό χαμόγελο τῆς ἐψιθύρισε:

—Θέλετε νὰ περάσετε στὸ δικό μου αὐτοκίνητο ποὺ ἔπαθε μικρότερη βλάβη;

—Εὐχριστῶς.

Ὁ δρόμος ἦταν ἀσφαλτοστρωμένος, ὠραῖος, ἔρημος καὶ τοῦ αὐτοκίνητο ἔτρεχε σὰν βολίδα.

Κουβεντες, χαμόγελα, ἐπικρίσεις στὸ σπῆτι, τσάι, τσιγάρα. Ὑστερὰ φίλα, ἀγκαλιὰς καὶ γλυκύτατα λόγια.

Ἡ κυρία εἶναι ἐρωτευμένη ἀλλ' ὁ κύριος εἶναι παντρεμένος! Πῶς νὰ κάνουν; Ἡ κυρία δὲν γνωρίζει δι-σκολίες καὶ κάνει κάτι τὸ πολὺ ἀπλό: κλει-δώνει ὅλες τίς πόρτες τῆς βίλλας καὶ δηλώ-νει στὸν αἰχμάλωτο φιλοξενούμενό της.

—Θὰ μείνῃς ἐδῶ κοντὰ μου γιὰ πάντα! Πραγματικὴ φυλακή. Ἀλλὰ ἡ φύλαξ, ἦταν τόσο ὥραια καὶ τόσο πεπειραμένη, τό-σον σαγηνευτικὴ καὶ γλυκόλογος, ποὺ ὁ φι-λοξενούμενος στὴν ἀρ-χὴ διεμαρτυρήθη, ἀλ-λά ἀργότερα ἡσυχάσε

καὶ τέλος ζωγραφίστηκε ἕνα χαμόγελο στὰ χεῖλη του!

Κι' ἡ κυρία τοῦ ἀφοῦ περίμενε ἕνα ὁλόκληρο μῆνα, εἰ-δοποίησε τὸν δικηγόρο της νὰ κάνῃ ἀγωγὴ διαζυγίου ἐ-ναντίον τοῦ συζύγου της «λόγω ἐγκαταλείψεως τῆς οἰκο-γενειακῆς στέγης». Ἡ «πειρατὴς» εἶχε ἐπιτύχει τὸν σκοπὸ τῆς!

ΤὸΝ ΕΚΛΕΨΕ ΜΕ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ!

Δὲν συμβαίνει ὅμως πάντα νὰ ἐπιτυχάνουν αὐτὰ τὰ σχέδια. Ἐστὶ δὲν ἔφθασεν εἰς πέρας καὶ τὸ σχέδιο μιᾶς πολὺ πλουσίας χήρας Ἀμερικανίδος, τῆς Μπίλλυ Χάρν-τουϊκ. Μόλις εἶδε ἕναν ὑπάλληλο τοῦ ἐργοστασίου τοῦ πα-τέρας τῆς τὸν ἐρωτεύθηκε ἀμέσως καὶ μιά μέρα τὸν προσκά-λεσε νὰ κἀνουν ἕναν περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητό της. Τὸν ὡδήγησε στὸ πλησιέστερο αεροδρόμιο καὶ τὸν ἔπεισε ν' ἀ-νεβῇ σ' ἕνα αεροπλάνο γιὰ νὰ κάνουν μιά «μικρὴ πτήσις» ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἡ «μικρὴ πτήσις» τελείωσε μετὰ δυὸ ἡμέρες στὸ Μπουένος Ἀῖρες!

Ὁ Τζιμ Τζιμσον—αὐτὸ ἦταν τὸνομα τοῦ... θύματος—βρέ-θηκε σ' ἕνα ξένο μέρος, χωρὶς λεπτὰ καὶ μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἑλισάβετ του, τὴν ἀρραβωνιαστικίαν του ποὺ λάτρευε. Τὴν ἀπῆγαγε! Ἀλλ' ὕστερα ἀπὸ ἕνα μὴνός συζυγικὴ ζωὴ τῆς πῆρε μιά φοῦστα κοσμήματα, τὰ πούλησε κ' ἔφυγε μ' ἕνα ἀεροπλάνο γιὰ νὰ ἐαναγορεύσῃ στὴν Ἑλισάβετ του.

Ἡ «πειρατὴς» πῆγε γιὰ νὰ καταγγεῖλῃ τὴν κλοπὴν, ἀλ-λά ἔξω ἀπὸ τὴν ἀστυνομία συνάντησε ἕναν «καμπαλιέρο» ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸν Ρυμὸν Νοβάρρο! Τότε... ἡ συνάντησις κατέληξε σὲ γάμο!

Α. ΜΑΡΤΙΖΕΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΕΡΩΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Μόνος καὶ μελαγχολικὸς ἀνάμεσα σ' ἕνα πλῆθος κομψῶν προσκεκλημένων, ὁ ζωγράφος Φράνκο Ρόμπερτς, ἀναρω-τιόταν γιὰτὶ στάθηκε τόσο ἀπερίσκεπτος νὰ δεχθῇ ἐκείνη τὴν πρόσκληση. Ἡ νέα ποὺ τοῦ τὴν εἶχε στείλῃ, εἶχε χαθῇ μέσα στὰ ξενάγρια ποὺ χόρευαν στὴ κίτρινη αἴθουσα. Ἦταν πολὺ δύσ-κολο νὰ τὴν βρῇ. Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα ποὺ καθόταν καὶ προχώρησε πρὸς τὴν αἴθουσα τῶν καθρεπτῶν ποὺ ἦταν πρὸ τοῦ Κόθισος ἕναν ἀνὰ πρὸ καὶ σὲ λίγες στιγμὲς πῆγε καὶ πῆρε θέσιν κοντὰ τοῦ μιά ὥραία νέα μὲ θαλασσιὰ τουαλέτα.

Ἀνάπνεε σύντομα καὶ στὸ ζωγράφον φάνηκε σὰν μιά πετα-λούδα ποὺ πετᾷ. Τὰ μαλλιά της ἦσαν ὀ-λόχουσα καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προ-σώπου της εἶχαν μιά ἐξαιρετικὴ λεπτὸ-τητα.

—Κουραστήκατε ἀπὸ τὸ χορὸ; τὴν ρώτησε ὁ Φράνκο γιὰ ν' ἀρχίσῃ κουβέν-τα μαζί της ἐνῶ τὴν ἀπεθαύμαζε.

—Ὁ ναι, εἰμαι πολὺ κουρασμένη. Ἦρθε μόνη, κρυφὰ ἀπὸ τὴ μητέρα μου σ' αὐτὴ τὴ γιορτῇ, μὰ τώρα πρέπει νὰ φύγω γιὰτὶ δὲν μπορῶ πιά.

—Μὰ εἰν' ἐνωρίς ἀκόμη! Μόλις ἄρ-χισε τὸ γλέντι.

—Ὁχι, ὅχι. Ἀρκετὰ ὥς ἐδῶ. πρέπει νὰ γυρίσω στὸ σπῆτι γιὰτὶ εἰμαι καὶ μόνη.

—Ἀν σὰς συνώδεα στὸ σπῆτι, τί θὰ λέγατε; τὴν ρώτησε καὶ πάλι ἀφοῦ τῆς παρουσιάσθηκε.

Ἐκείνη χαμογέλασε:

—Εἰσθε πολὺ εὐγενής.

Καὶ μὲ μιά χαριτωμένη χειρονομία τοῦ χάρισε μιά γαρδένια ποὺ στολίζει τὸ φῶρεμά της.

Τὸνομα τῆς ἦταν Ἑβελίνα Φ. Ἦταν μόλις δέκα ὅκτω ἔτων κόρη ἑνὸς γνωστοῦ τραπεζίτου. Ὁ Φράνκο, ἂν ἦταν δέκα χρόνια νεώτερος κ' ἂν δὲν ἤθελε νὰ δια-τηρήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, θὰ τὴν ζητοῦ-σε σὲ γάμο ἀπὸ τοὺς γονεῖς της γιὰτὶ τοῦ ἄρεσε πάρα πολὺ.

Σὲ δυὸ μέρες πῆρε ἕνα γραμματί-στὸ ὁποῖο τοῦ ἔλεγε καθαρά πῶς ἦταν διατεθειμένη ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ καὶ νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα. Δὲν εἶχε στὸ νοῦ τῆς τὸν γάμο, καὶ θὰ ἦταν σκληρός ἂν δὲν ἀνταποκρινόταν στὸ αἶσθημά της.

Ὁ Φράνκο δὲν ἔδωσε σημασίαν στὴ φράση «δὲν ἔχω στὸ νοῦ μου τὸν γάμο». Τὴν θεώρησε πολὺ ρωμαντικὴ κ' ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισαν τὰ ραντεβού τοὺς σάβαντα ἡ Ἑβελίνα πῆ-γαινε φοβισμένη, σὰν τὸ πουλὶ ποὺ ἔχασε τὴ φωλιά του.

Πολλὲς φορές ὅμως ἡ φωνὴ μιᾶς κακαριέρας τὸν εἰδοποιού-σε ἀπὸ τὸ τηλέφωνο πῶς ἡ δεσποινὶς δὲ μποροῦσε νὰ βγῇ ἔξω γιὰτὶ ἦταν ἀδιάθετη.

Ὁ Φράνκο, ὕστερα τῆς ζητοῦσε ἐξηγήσεις κ' ἤθελε νὰ μάθῃ τὴν αἰτία τῶν ἀδιαθεσιῶν της ποὺ τίς νόμιζε πῶς ἦσαν προφασεῖς.

Ἡ ἀγάπη ὅμως γιγάντωνε μέσα του κ' ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν σφίξῃ ἀκόμη μιά φορὰ στὴν ἀγκαλιά του τὸν ἔκανε νὰ παραμῆνῃ στὸ γραφεῖό του σιωπηλός.

Μιά μέρα προσεπάθησε νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ σπῆ-τι του ἀλλὰ ἡ Ἑβελίνα ἐδίσταξε.

Μὰ, κάποτε ποὺ τὸν εἶδε πρὸ τολμηρὸ ἀπὸ ἄλλοτε, ἀπότο-κα καὶ σχεδὸν κακὸ, τοῦ ὑπεσχέθη, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν χάσῃ.

—Αἰδῶ στίς πέντε θαρτῶ στὸ σπῆτι σου. Περίμενέ με, τοῦ εἶπε.

Ὁ Φράνκο δὲν εἶχε δοκιμάσει στὴ ζωὴ του τόση χαρὰ κ' ἀγωνία.

Στόλισε τὸ γραφεῖό του μὲ λουλούδια καὶ μὲ γλυκὰ ἕνα τραπέζι. Κι' ὕστερα στάθηκε κοντὰ στὸ παράθυρο, καὶ κυ-τοῦσε στὸ δρόμο.

Τέλος τὴν εἶδε νὰ ἔρχεται. Περιπατοῦσε μὲ κόπο, ἦταν σκυ-

φτῇ. Ἐτρεξε στὴν ἔξοδο γιὰ νὰ τὴν ὑποδεχθῇ.

Ἐφτασε λαχανιασμένη καὶ ταραγμένη:

—Φοβόμουν—ἐξήγησε—νὰ μὴν μὲ ἰδῇ ἡ θυρωρὸς.

Ἦταν ὡρὴ κ' ἔτρεμε. Ὁ Φράνκο τὴν ἔφερε νὰ καθῆσθαι

σ' ἕνα ντιβάνι καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν συνεφέρει.

Ἡ Ἑβελίνα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της ἐπάνω στὸν ὅμο του.

Ἡ σιωπὴ, οἱ ματιὲς σκιᾶς τοῦ δειλινοῦ, ὅλα διέθεταν τίς ψυχὲς

των, σὲ μιά ἐρωτικὴ ἐκσταση καὶ ὁ Φράνκο ἄρχισε νὰ φιλεῖ τὴν

Ἑβελίνα στὰ μαλλιά καὶ στοὺς κροτάφους, στὸ στόμα. Στὴν ἀρχὴ

ἔδειξε πῶς ἀφινόταν στὰ χάρδια τοῦ νέου, ἀλλ' ἀργότερα, φοβισμένη

προσεπάθησε νὰ φύγῃ.

—Ἀφῆσέ με! Ἀφῆσέ με! Φοβοῦμαι!

μουρμούρισε ἀσθμαίνοντας.

Κι' ἐκείνος ἦταν ἑτοιμὸς νὰ τὴν ἀφί-

σῃ, μετανοιωμένος ἀπὸ τὴ τόλμη του, ὅ-

ταν τὴν ἐνοιωσε νὰ παραλύῃ στὴν ἀγκα-

λιά του καὶ νὰ λιποθυμῇ. Τὸ κεφάλι της

ἔγυρε ἐπάνω στὰ μαλλιά της. Φοβισμένος

ὁ Φράνκο, πῆδησε ὁρθίως καὶ ζήτησε νὰ

τὴν βοηθήσῃ. Ἀλλὰ ὁ φόβος κ' ἡ ἀγῶ-

νία τὸν ἐμπόδισαν νὰ κινηθῇ καὶ περιορί-

στηκε νὰ τὴν φωνάξῃ καὶ νὰ τὴν κινῇ. Οἱ

στιγμὲς περνοῦσαν καὶ ἡ Ἑβελίνα δὲν ἄ-

νοιγε τὰ μάτια. Τὰ χέρια της πάγωναν

καὶ τὸ πρόσωπό της ἔπαιρνε τὴν ἐκφραση

τοῦ θανάτου. Δοκίμασε νὰ τῆς ἰδῇ τὸν

σφυγμὸ κ' ἀκούμπησε τὸ αὐτὶ στὴ καρδιά

της. Ἦταν ἡ φαντασία του ἡ ἡ καρδιά της

δὲν χτυποῦσε πιά; Ὁ Φράνκο πάγωσε. Θὰ

ξεφώνιζε, θὰ φώναζε βοήθεια, ἀλλὰ δὲν

ἤθελε νὰ τὴν ἐκθέσῃ. Τὶ θάλεγαν ὅταν

τὴν ἔβρισκαν σπῆτι του; Ἀκίνητος, μπρο-

στὰ τῆς, ἀνίκανος νὰ τὴν βοηθήσῃ, δάγ-

κωνε τίς γροθιές του. Γιὰ μιά στιγμὴ

σκέφθηκε πῶς σὲ λίγα βήματα ἀπὸ τὸ σπῆ-

τι της κατοικοῦσε μιά φίλη της Ἑβελί-

νας. Ἐτρεξε στὸ τηλέφωνο καὶ τὴν κά-

λεσε. Ἡ ἑα ἔφθασε ἀμέσως στὸ σπῆτι

τοῦ ζωγράφου.

Μόλις ἀντίκρισε τὸ ἀκίνητο σῶμα

τῆς Ἑβελίνας ἀφῆκε νὰ τῆς ξεσφύγῃ ἕνα

ξεφώνημα τρόμου:

—Πέθανε!

—Ὁχι! ὅχι, δὲν εἶν' ἀλήθεια, φώνα-

ξε ὁ Φράνκο—εἰσθε τρελλή!

Ἀλλὰ ἡ φίλη στεκόταν μπροστὰ τοῦ

ἀπειλητικὴ κ' ἀποφοβιστικὴ.

—Γιὰτὶ μὲ φωνάζατε; Τὸ ξέρω πῶς

αὐτὴ δὲν ἤθελε. Σεῖς φανήκατε σκληρός, ἀσπλαγχνός. Δὲν ξέρατε

πῶς ἡ Ἑβελίνα ὑπέφερε ἀπὸ τὴν καρδιά της; Ὁ γιατρός της εἶχε

πῇ πῶς ἡ παραμικρότερη συγχύση θὰ τῆς ἔφερε τὸν θάνατο!

Πτωχὴ Ἑβελίνα. Καλὰ ἔλεγε πῶς ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παν-

τρευθῇ, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀγαπήσῃ! Ἦρθε ἐδῶ καὶ ἔχασε

τὴ ζωὴ της!

Ὁ Φράνκο δὲν ἄκουγε πιά. Γονατιστὸς μπροστὰ στὴν Ἑβελί-

να τῆς γέμιζε τὸ πρόσωπο μὲ φίλια. Εἶχε σπᾶσῃ τὴ κρυστάλλινη

ὕπαρξί της.

Σκεπτόταν μόνο τίς τραγικὲς συνέπειες.

Ἡ φίλη τῆς Ἑβελίνας ἔσωσε τὴν κατάστασιν. Εἶπε πῶς τὴν

εἶχε συνοδεύσει σπῆτι τοῦ ζωγράφου ὅπου θάκανε ἕνα

πορτραῖτο γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσῃ ξαφνικὰ στὸ σπῆτι της.

Τὸ σκάνδαλο, σκεπάστηκε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, γιὰτὶ ἡ

Ἑβελίνα θέλησε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἔρωτα ἔστω καὶ μὲ θυσίαν τῆς

ζωῆς της.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὅμως ἐκείνη ὁ Φράνκο ἔγινε ἀγνωρίστος.

Μάταια ζητοῦσε νὰ ξεχάσῃ τὴν Ἑβελίνα. Κάτι δικό του εἶχε

μπῇ στὸν τάφο μαζί της.

Κι' οἱ θαυμάστριες τῆς τέχνης του ἀναρωτιόνταν

πῶς ἦταν δυνατόν ἕνας ἀνθρώπος τριάντα πέντε χρόνων νὰ

εἶναι τόσο λυπημένος καὶ μὲ τὰ μαλλιά του τόσο κα-

τάλευκα!

B. MOPEN

Η ΠΕΝΤΑΡΑ

Ήταν δύο ή ώρα το πρωί, κι έκανε ένα διαβολέμενο κρύο, όταν ο ντέτεκτιβ, Μπρίσσον με τον βοηθό του Τζώρτζ, έσταμάτησαν με το αυτοκίνητό τους έξω από τον αριθ. 17 της Λό-βελος Λοϊν Στρήτ. Αμέσως τους πλησίασε ο πόλιςμαν. —Εδώ, σ' αυτό το σπίτι διεπράχθη το έγκλημα, κύριε επιθεωρητά.

Το έν λόγω οίκημα ήταν διόροφο, μικρό και τετράγωνο —του γνωστού τύπου των ξενοαγαθών μονοκατοικιών.— Το ισόγειο απετέλειτο από ένα δωμάτιο και την κουζίνα, και το επάνω από δύο δωμάτια. Και τα δύο πατώματα συγκοινωνούσαν με μία ξύλινη σκάλα.

Ο πόλιςμαν ώδηγησε και τους δύο αστυνομικούς στη κουζίνα, όπου κάτω στο άκαθαρο δάπεδο, ήταν ξεπλωμένο το πτώμα ενός ανθρώπου.

Ο Μπρίσσον έβγαλε τον κουκό του, μπήκε στη κουζίνα και πλησίασε τον σκοτωμένον... Ήταν ένας σωματώδης άνδρας, 40 χρονών περίπου, αέθριος, βρώμικος, ντυμένος μ' ένα μπλε—σέρζ κοστούμι και στο λαιμό του ήταν τυλιγμένο ένα κακόλ... Το χτύπημα είχε κατενεχθεί στο λαιμό, κάτω από το σανώνι, μ' ένα μαχαίρι.

—Ήρθε ο ιατροδικαστής; ρώτησε τον πόλιςμαν ο ντέτεκτιβ.

—Μάλιστα. Ο θάνατος—δπως είπε—προεκληθή από το τραύμα του λαιμού. Το έγκλημα έγινε στην 1 και 20 ακριβώς. Εκείνη την ώρα τον άκουσα πού κραύγαζε κ' έτρεξα να δω.

—Δεν συνήντησες κανέναν άλλον στο δωμάτιο; —Κανέναν.. Πάντως όποιος κι αν ήταν φαίνεται ότι τρέσασε από την πίσω πόρτα. Ένα μαχαίρι βουτηγμένο μέσα στο αίμα με ξύλινη λαβή βρισκόταν κοντά στο πτώμα.

—Αυτό ήταν φαίνεται το φονικό όργανο, είπε ο Μπρίσσον.

Πώπιασε, το εξέτασε και το άφησε άπάνω στο τραπέζι. Κατόπιν εξέτασε το έσωτερικόν όλου του δωματίου και ο πόλιςμαν του ανέφερε ότι το θύμα ονομαζόταν Τζάκ Α-πλεγιαντ, ήταν χωρισμένος με τη γυναίκα του και άνεργος.

—Ο φίλος μας ο πόλιςμαν, γύρισε και είπε ο Μπρίσ-σων στο βοηθό του, δέν μάς είπε πώς ο Τζάκ, αφού ήταν άπένταρος, σκορπούσε τόσο πολύ τα λεφτά του.

Και σκύβοντας άρχισε να μαζεύει μερικές πεντά-ρες πεταγμένες έδω κι' εκεί.

Σε λίγο, ο βοηθός του Μπρίσσον βρήκε άλλη μία πεντάρα πουχε κυλίσει κάτω από την πολυθρόνα, ενώ ο πόλιςμαν ανέκάλυψε δυο άλλες στο κατώφλι της πόρτας. Ύστερα έψαξε τις τσέπες του πτώμα-τος. Τά αντικείμενα που βρήκε δέν ήταν σπουδαία: Μία πίπα, ένα πακετάκι με καπνό, ένα κουτί σπρίτσ, δυο μολύβια, λίγο στουπί, μία γυάρδα σπάγγο, ένα φτηνό ρολόι, ένα χορτονόμισμα των 10 σελλινιών, ά-χιτώ πεντάρες από άσημι, ένα σουγιά, ένα βρώμικο μαντήλι...

—Τίποτα το ενδιαφέρον, κύριε επιθεωρητά, παρα-τήρησε ο Τζώρτζ.

—Το ξέρω, απάντησε ο Μπρίσσον. Έμένα όμως εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι αυτό που... δέν βρήκα.

—Εί έκαμε έκπληκτος ο βοηθός του ντέτεκτιβ. Και πώς ξέρετε τι είν' εκείνο που λείπει;

Ο ντέτεκτιβ έκαμε ένα μορφοσμό. Κάτω στο πά-τωμα ήταν μία έφημερίδα της οποίας έλειπε η έκρη και έβρόχη σελίδα. Ο Μπρίσσον την έπηρε. Ήταν ή «Σάλπιγξ της πρωίας» της προηγούμενης μέρας.

—Αυτό σημαίνει κάτι ή τίποτα, είπε ο Μπρίσσον, μετρώντας μία—μία τις σελίδες της πολύφυλλης έ-φημερίδος.

Εύθως κατόπιν πλησίασε στην πίσω πόρτα της κου-ζίνας πούβγαίνει στην μικρή αύλη, άκολουθούμενος από τον Τζώρτζ.

Η μικρή ξύλινη πόρτα της αύλης πούβλεπε στον δρόμο ήταν μισανοιγμένη Βγήκαν έξω. Ένα φαν-ρι πούληταν εκεί φώτιζε το μέρο; καλά.

Το μέρος όπου έστηριζώτανε το φανάρι ήταν ά-πό τσιμέντο, ή μισή έκταση του όποιου είχε κατα-στραφή από την πολυκαιρία. Και οι βροχές είχαν σχηματίσει στις διάφορες μεγάλες ρωγμές του τσιμέ-

λουπόν τέτοια σχιμάδα, ακριβώς στη βάση του φαναριού διακρίνονταν τ' άποτυπώματα ενός παπουτσιού στη μέση της μετσεσόλας του ό τοιού ήσαν άποτυπωμένος ένας κύ-κλος διαμέτρου μόλις ενός δόντου.

Ο Μπρίσσον γονάτισε κι' άρχισε να εξετάζει τ' άποτυ-πώματα αυτά.

—Τι να είναι αυτό το στρογγυλό σημάδι; ρώτησε ο βο-ηθός του. Τόσο μεγάλη πρόκα δέν είδα ποτέ μου σε πα-πούτσι.

—Είσαι άφελής, Τζώρτζ. Δέν παρητήρησες αυτή τη μικρή έντομή στη λάσπη και ακριβώς; κο τ'ά κι' άπέσω άπ' τον κύκλο; Μοιάζει με το άποτύπωμα της άκοης ενός δα-χτύλου.

Και δίχως να του πη άλλο τίποτε ο ντέτεκτιβ έφυγε ά-πό τον τόπο του έγκλήματος, λέγοντας ότι θα έπέστρεφε σε λίγο.

Πραγματικώς σε μία ώρα έγύοισε κρατώντας μία έφημε-ρίδα. Ήταν ή «Σάλπιγξ της Πρωίας». Την ξεδήπλωσε κι' έδειξε στον βοηθό του μία παράγραφο στην σελίδα 7.

—Αυτό είναι ή αίτια πού ή σελίδα αυτή έλειπε από την έφημερίδα που βρήκαμε έδω, είπε.

Ο Τζώρτζ διάβασε αυτές τις λίγες γραμμές:

ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

«Ο μίστερ Μπριάν Κέσσουινκ, πρόεδρος της Διεθνούς Ένώσεως Τραπεζών, σ' ένα δείπνο πού παρέθεσε στο Σί-τυ το προηγούμενο βράδυ, έκανε μία ενδιαφέρουσα διάλε-ξη για μερικά άγνωστα γεγονότα σχετικώς με τα σπάνια νομίσματα... Το μεγαλύτερον ενδιαφέρον, είπε, προκαλεί ή ιστορία μιάς πεντάρας έκδόσεως 1884 και τοιού γιαιτ' μέσα στο μίγμα του κατά λάθος άνεμειχ και μία σοβαρά ποσότης χρυσού. Ωστόσο τέτέθησαν εις κυκλοφορίαν και μόνον έπειτα από μερικές μήνες διετάχθη ή διακοπή της κυκλοφορίας τους και ή συγκέντρωσή τους στα ταμεία της Έκδοτικής Τραπεζής».

«Οι άμαγνώστοι της «Σάλπιγγος της Πρωίας» είδοποι-ούνται να εξετάσουν τις πεντάρες πού τυχόν έχουν. Στοι-χίζουν 100 λίρες. Παρομοία εύκαιρία δέν παρουσιά-ζεται κάθε μέρα.»

—Φαίνεται λοιπόν, Τζώρτζ, ότι το έγκλημα έγινε για μία πεντάρα.

—Πώς το συμπεριόνετε, κύριε επιθεωρητά;

—Τόσην ώρα αυτό προσποθούσα ν' άποδείξω. Ο Απλεγιαντ κι' ο δολοφόνος βρισκονταν μαζί στο δωμάτιο κι' ο ένας από τους δυο διόβωσε αυτή την είδηση στην έφημερίδα.

Κι' όπως θάκαναν όλοι στη θέση τους, έβγαλαν κι' οι δυο από τις τσέπες τους όσες πεντάρες είχαν και κύταζαν να δούν μήπως είχαν καμιά έκδό-σεως 1884. Κατά διαβολική σύμπτωση μία τέτοια πε-ντάρα είχε ο Απλεγιαντ... Πάνω στη σύγχυσή τους έξεχασαν τις άλλες πεντάρες, και τις πέταξαν οι ίδιοι πάνω στο πάτωμα ή της άφησαν στο τραπέζι άπ' ο-που έπεσαν κατόπιν κατά τη διάρκεια της συμπλο-κής. Θυμάσαι, Τζώρτζ, όταν έψαξα τις τσέπες του θύματος και σου είπα ότι εκείνο που μ' ενδιαφέρει είναι, αυτό που... δέν βρήκα; λοιπόν, είχα όπ' όψει μου τις πεντάρες πού βρήκαμε κάτω στο πάτωμα. Μέσα στις τσέπες του νεκρού ύπήρχαν 10 σελλινία σε χαρτονόμισμα και μερικές πεντάρες άσημένιες. Καμιά όμως από χαλκό σάν κι' αυτές πού βρέθηκαν σκόρπιες στο πάτωμα...

—Α! έκαμε ο βοηθός του. Κι' αυτός ο κύκλος πού ήταν άποτυπωμένος κοντά στο φανάρι; Μήπως είναι το σχήμα μιάς πεντάρας;

—Ακριβώς. Είναι φανερό ότι ο μακαρίτης ο Α-πλεγιαντ ήταν πολύ φτωχός άνθρωπος κι' ήταν λο-γικό κι' ο «φίλος» του να τον καθάρισε γιατί ήταν και κείνος... Έκατό λίρες ήταν βέβαια μία μικρή πε-ριουσία για τον καθένα... Δυστυχώς όμως ή πολύτιμη πεντάρα ήταν μία κι' άνήκε στον Απλεγιαντ. Ο άλλος τότε φρόνησε την τύχη του και διενόηθηκε ν' ά-ποκτήσει την πεντάρα του με κάθε τρόπο... Δέν ύπόρ-

χει καμιά άμφιβολία ότι ή εύκαιρία πού παρουσιάζοταν στο δολοφόνο ήταν μοναδική. Άρπαξε το μαχαίρι πού ήταν πάνω στο τραπέζι, το κατά-φερε μία μαχαίριά στο λαιμό και το πήρε την πεντάρα.

Κατόπιν, ίσως κυριευμένος από πανικό, θυμήθηκε την έ-φημερίδα πού άνέγραφε την ενδιαφέρουσα είδηση κι' έκα-με τη πρώτη γκάφα. Άντι να την πάρη μαζί του όλη, άπέ-σπασε μόνον τη σελίδα στην όποία άναγραφόταν ή είδηση και ή διεύθυνση του Κέσουικ.

Και τοιού άπό φόβο μήπως άφήση κανένα πειστήριο του έγκλήματός του, μη φανταζό-μενος ποτέ ότι ένεργώντας έτσι έκαμε γνωστό και στον πιά άδση αστυνομικό το έλα-τήριο του φόνου του: την πεντάρα. Κατέφερε, λοιπόν, την μαχαίριά στον άτυχο Α-πλεγιαντ κι' έπειδή άκουσε βήματα στη σκάλα, σκέφθηκε να εξαφανιστή το γρηγορότερο: Πήρε την πολύτιμη πε-ντάρα και την σελίδα της έφημερίδος και βγήκε από την πίσω πόρτα. Σκόνταψε όμως και τοίπεσε ή πεντάρα ή ό-ποία κύλησε. Αυτός για να κρητηγή άρπάχτηκε από το φανάρι, ενώ ή πεντάρα κυλούσε πάνω στο τσιμέντο... Τώρα, Τζώρτζ, μπορείς να με φωτίσης πώς σταματά κανείς μία πεντάρα πού πέφτει κάτω στο έδαφος και κυλά;

—Γην καπακώνει με το πιπούτσι του, κύριε επιθε-ωρητά.

—Μπράβο. Αυτό έκανε κι' ο δολοφόνος. Άτυχώς όμως το μέρος στο όποιο πραγματοποιήθηκε ή σύλληψη της πεντάρας ήταν νωπό και ή πείση προσένησε τα γνωστά άποτυπώματα. Πολύ φοβούμε, Τζώρτζ, ότι αυτή ή πεντάρα θ'ά τοί φέρη γουρσουζιά.

—Ναι μά πού στο διάβολο μπορούμε να ξέρουμε πού βρί-σκεται ο δολοφόνος; ρώτησε ο Τζώρτζ.

—Θ'ά το μάθουμε άμέσως. Θ'ά τηλεφωνήσουμε μία στιγ-μή και κατόπιν θ'ά πάμε για ύπνο.

—Δέν θ'ά πάμε να τον βρούμε;

—Όχι, θ'ά έρθη εκείνος να μάς βρή!

..

Την άλλη μέρα ο Μπρίσσον πήγε στο γραφείο του και στις 10 ο βοηθός του τον περίμενε εκεί άνυπομόνως ά-πό τις 9.

—Τι θ'ά κάνουμε τώρα; ρώτησε εκείνος.

—Θ'ά καπνίσουμε. Ο άνθρωπός μας δέν γνωρίζει ό,τι σχετικό κατέχουμε για την περιβόητη πεντάρα. Γι' αυτό κι' εκείνος άνύποπτος θ'ά πάη να κάμη ό,τι θάκανε ο κα-θεννας πού θάβρισκε μία τέτοια πεντάρα στα «ψηλά» του: Νά την πουλήση σ' ένα από τα λίγα καταστήματα άρχαίων νομισμάτων του Λονδίνου.

Ξαπλώθηκε στο γραφείο του και έκάπνιζε ήσυχος, όταν έξαφνα χτύπησε το κουδούνι του τηλεφώνου. Ο Μπρίσσον πήρε το άκουστικό:

—Άλλό! Ναι... σείει Άλήθεια. Έρχομε άμέσως.

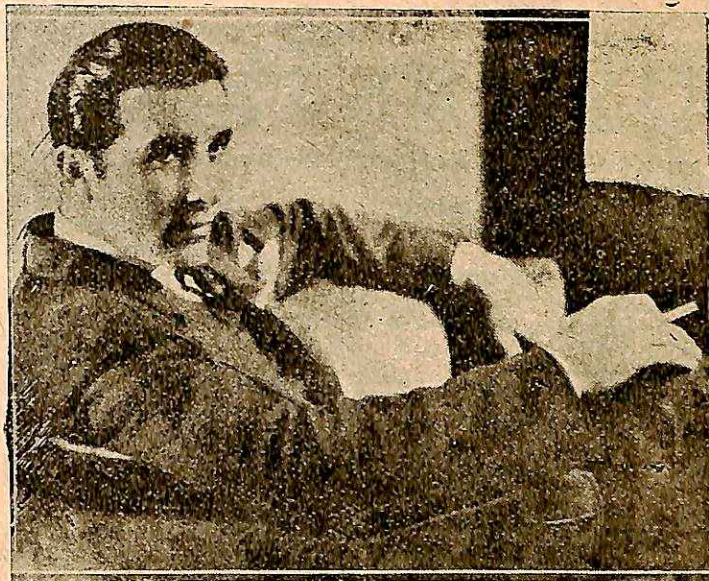
Άφησε το άκουστικό και είπε στον Τζώρτζ:

—Συνελήφθηκαν πέντε άτομα πού πήγαν να πουλήσουν τις πεντάρες τους. Τρεις γυναίκες και δυο άντρες. Οι τέσ-σαρες κρατούνται στο τμήμα της Μπομένους Ρούε, κι' ο ένας στο τμήμα της Τέλφορ Στρήτ. Και δίχως να προσθέση τίποτε άλλο, ο ντέτεκτιβ έφυγε:

Οι ύποπτοι πού είχαν κρατηθή στο τμήμα της Μπέ-νουελ Νούτ έπειτα από μία σύντομη άνάκριση του Μπρί-σσον, άφέθηκαν έλευθέρου. Όλοι είχαν περίπου την ίδια ιστορία: ότι είχαν διαβάσει την είδηση στην «Σάλπιγγα της Πρωίας» για την άξια των πενταρών, έκδόσεως 1884, και ότι τις βρήκαν στις τσέπες τους.

Ήταν κάτι περισσότερο από βέβαιο, ότι κανείς άπ' αυ-τούς δέν ήξερε τίποτε άπολύτως σχετικώς με το φόνου του Τζάκ Απλεγιαντ.

Έπέστρεψε στο γραφείο, πήρε μαζί του τον Μπλάμπου

και πήγαν μαζί στο αστυνο-μικό τμήμα της Τέλφορδ Στρήτ.

Ο αξιωματικός της ύπη-ρεσίας τους είπε άμέσως:

—Αυτός είναι, κύριε επι-θεωρητά;

—Ποιός;

—Το όνομά του είναι Τσάρλυ Γκίμπς. Είναι γνω-στό όποκειμένο. Ήσαν φί-λοι με το θύμα και πάντα τους έβλεπαν μαζί. Τηλε-φώνησα στο τμήμα των Άρ-χείων της Σκότλαντ Γουρντ και τους είπε να παραβαλ-λουν τα δακτυλικά του ά-ποτυπώματα με τ' άποτυ-πώματα της λαβής του μα-χαιριού και εκείνα πού βρί-κανε στο στήλο του φανα-ριού. Περιμένουμε την άπάν-τηση.

Ο Μπρίσσον άνέπνευσε ίκανοποιημένος.

—Έχεις το άλλο άποτύπωμα, στο χαρτοφύλακά σου Τζώρτζ;

Ο Μπλάμπου κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

—Τότε άς περάσουμε στο κροτητήριο να δούμε τον κύ-ριο Τσάρλυ Γκίμπς.

Ο ύποπτος καθόταν σ' ένα πάγκο στον προθάλαμο του κρατητηρίου. Κοντά του ήταν κι' ένας πόλιςμαν.

—Άλλο Γκίμπς, του είπε ο Μπρίσσον πλησιάζον-τάς τον.

Ο κρατούμενος κύτταξε τον επιθεωρητή μ' ένα βλοσυ-ρό βλέμμα. Ήταν μικροφτιαγμένος, με πρόσωπο σάν της υφίτσας, με ματιά κακούργα και τρόπους σκαιούς.

—Τι ζητάτε από μέσα;

—Το δεξί σας παπούτσι παρακαλώ.

Έπειτα από μία σαρκαστική έκπληξη πού έδειξε, ο Γκίμπο έβγαλε κι' έδωσε το δεξί του παπούτσι στον Μπρί-σσον ο όποιος το παρέβαλε με το άποτύπωμα πού είχε ληφθή άπό το νωπό χώμα κάτω από το φανάρι.

Πράγματι το παληοπάπουτσο του Γκίμπο είχε τόσα πολ-λά διακριτικά χαρακτηριστικά ώστε δέν χωρούσε καμιά άμφιβολία... Το τακούνι και το μπροστινό μέρος της σόλας είχαν την ίδια κλίση με την κλίση του άποτυπώματος, και ή περ φέρεια δέν έφευγε ούτε χιλιοστό.

Εκείνη την στιγμή μπήκε στον προθάλαμο ο αξιωματι-κός της ύπηρεσίας.

—Μόλις έλαβα άπάντησι από τα Άρχεία της Σκότλαντ γιαντ, μίστερ Μπρίσσον, είπε. Τα δακτυλικά άποτυπώματα της λαβής του μαχαιριού και του φαναριού άνήκουν στον Γκίμπς.

Ο Μπρίσσον τότε άφησε το χέρι του να πέση βαρύ πά-νω στον όμο του κακούργου.

—Τσάρλυ Γκίμπς, του είπε, σε συλλαμβάνω για τον φό-νο του Τζών Απλεγιαντ.

..

Όταν έπειτα από λίγο, κι' αφού άμολόγησε πλήρως το έγκλημά του, του πέρασαν τις χειροπέδες δύο πόλιςμαν, και τον ώδηγησαν στα κρατητήρια της Σκότλαντ Γιαντ, ο Μπρίσσον έλεγε κουνώντας το κεφάλι του.

—Και πού να ξέρη ο καυμένος!

—Σάν τι έπρεπε να ξέρη, κύριε επιθεωρητά;

—Ότι σκότωσε το φίλο του για μία πεντάρα. Ή είδηση της έφημερίδος είχε ένα ούσιωδες λάθος: αντί ν' αναγρά-φη ως έτος έκδόσεως το 1804, άνέγραφε το 1844. Αυτό το πληροφόρηθηκα από τον ίδιο τον πρόεδρο της Διεθνούς Ένώσεως των Τραπεζών, τον μίστερ Μπριέν Κέσουικ.

—Η πεντάρα για την όποία έγκλημάτισε δέν άξίζει πα-ρά μόνον μία πεντάρα.

ΓΚΡΗΝ ΧΟΥΑΡΔ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΤΥΧΗΣ ΤΗΣ

Είναι ο τίτλος του νέου θαυμασίου μυθιστο-ρήματος του ΜΑΞ ΝΤΕ ΒΕΖΙΤ συγγραφέως του «δ Άνδρας μου».

ΜΗΠΩΣ ΕΧΕΤΕ ΣΩΣΙΑ;

‘Η τραγωδία δύο γυναικών.—Το δράμα του δικηγόρου—Στο φρενοκομείο κ. λ. π.

‘Αν καμιά μέρα συναντήσετε ένα άτομο που σας μοιάζει καταπληκτικά, θά σάς φανή σαν να βλέπετε τον ξαυτόν σας στον καθρέπτη.

Σ’ ένα ιπποδρόμιο, έξω από τη Βιέννη, υπήρχαν δύο γυναίκες που φαινόταν σαν δυο κοῦκλες που βγήκαν από το ίδιο έργοστάσιο. Κι’ όμως ή μία, ή Ρόζα Μπούργκε, γεννήθηκε σ’ ένα χωριό της Γερμανίας κι’ ή άλλη ήταν κόρη ενός πλουσίου βιομηχάνου από την ‘Αμερική!

Μέχρι πρό ξηι έτών, ή τελευταία ήταν πλουσία κληρονόμος και τώρα κερδίζει το ψωμί της σε μιὰ παράγκα του ποδρομίου της Βιέννης.

‘Η ιστορία αυτών των δύο γυναικών είναι αρκετά περίεργη και τραγική.

Κληρονόμος και χωρική.

‘Ενα βράδυ του Δεκεμβρίου του 1929 ή Λήμα Βέλερ, ή πλουσία κόρη του βιομηχάνου, ένω είχε στυματήσει το αυτοκίνητό της σ’ ένα ξηρημο δρόμο του Γέβς, είδε μιὰ γυναίκα κακοντυμένη. Με έκπληξη της παρατήρησε τότεπες της έμοιαζε καταπληκτικά και άρχισε να της μιλή με ενδιαφέρον. ‘Η γυναίκα άνομαζόταν Ρόζα Μπούργκε και έφθασε το βράδυ εκείνο στο Γέβς χωρίς μιὰ πενήταρα στη τσέπη της. ‘Η Βέλερ τότε θέλησε να βοηθήσει μιὰ γυναίκα άπορη άφ’ οῦ μάλιστα της έμοιαζε τόσο και άμέσως την πήρε σε μιὰ έξοχική βίλλα όπου την άφηκε με τον σκοπό να την δείξει άργότερα στον πατέρα της και στους συγγενείς της για την καταπληκτική όμοιότητά τους.

Το βράδυ όμως έκείνο μιὰ τραγωδία διεδραματίσθη.

‘Η Λήμα Βέλερ, πρό ενός έτους, άν και είχε άρραβωνιαστή μ’ ένα μηχανικό όνόματι Λούγκι Βίντες, σε μιὰ στιγμή άδυναμίας παρεδόθη σ’ έναν νεώορκέζο, τον Ζοέ Σλέυ, που το παρελθόν του ήταν πολύ σκοτεινό. ‘Από τότε ή Λήμα ζούσε μιὰ ζωή φριχτή υπό την άπειλή του Ζοέ ό όποιος άν δεν την παντρευόταν θά δημιουργούσε ένα σκάνδαλο.

‘Όταν γύρισε στο σπίτι της και μπήκε στο δωμάτιό της, ή δεσποινίς Βέλερ βρήκε τον Ζοέ να κάθεται σε μιὰ πολυθρόνα. ‘Η Βέλερ δεν διηγήθηκε ποτέ σε κανέναν τι συνέβη τότε στο δωμάτιό της. ‘Ισως, άγανακτισμένη από την άπασία συμπεριφορά του Ζοέ και μη θέλοντας να χάση την άγάπη του Λούγκι, να σκέφτηκε να τον ξεφορτωθή.

Μιὰ ώρα άργότερα, χωρίς κανείς να την άντιληφθή, ή δεσποινίς Βέλερ, βγήκε από το σπίτι της και πήγε στο Λούγκι και μαζί μ’ αυτόν έφυγε από την πόλι. Το άλλο πρωί άνεκαλύφθη το πτώμα του Ζοέ Σλέυ.

‘Η άστνομία άρχισε άμέσως τις έρευνες για το έγκλημα και δεν άργησε να συλλάβη την Λήμα Βέλερ που την βρήκαν να κοιμάται ήσυχα σε μιὰ έξοχική βίλλα. ‘Η συλληφθείσα όμως δεν ήταν ή Λήμα Βέλερ, που τώρα ταξίδευε για την Εύρώπη με ψεύτικο όνομα, αλλά ή γερμανίς χωρική Ρόζα Μπούργκε που μάταια διεμαρτύρετο πως δεν ήταν αυτή που ζητούσαν.

‘Η όμοιότης της όμως ήταν τόσο τέλεια και καταπληκτική που μόνον ό πατέρας της Βέλερ διεπίστωσε πως ή συλληφθείσα δεν ήταν ή κόρη του.

‘Αλλά δεν τον πίστεψαν, γιατί σκέφτηκαν πως ό πατέρας ήθελε να σώση την κόρη του, και οι ένορκοι κατεδίκασαν την Ρόζα Μπούργκε σε τέσσερα χρόνια φυλακή.

‘Η άθώα νέα πέρασε τέσσερα όλόκληρα χρόνια στη

φυλακή. ‘Όταν βγήκε, θέλησε ν’ άποταθή στον πατέρα της Λήμας για να την βοηθήσει, αλλά άδιδος στο μεταξύ είχε πεθάνει άφ’ οῦ έχασε την περιουσία του στο χρηματιστήριο κι’ έτσι ή Ρόζα σιέφτηκε να ξαναγυρίση στην Εύρώπη.

Κι’ έκεί, σ’ ένα παλιόσπιτο μιὰς φτωχικής συνοικίας της Βιέννης, συνήντησε και πάλιν την άληθινή Λήμα Βέλερ ή όποία ζούσε στην δυστυχία, γιατί ό άρραβωνιαστικός της είχε πεθάνει πριν από τρία χρόνια έξ αιτίας μιὰς βαρείας άρρώστειας.

‘Η Λήμα Βέλερ ζήτησε συγγνώμη από την Ρόζα Μπούργκε και έκλυσε πολύ για το έγκλημα που είχε κάνει. ‘Αργότερα όμως άπεφάσισαν να εργασθούν μαζί και τώρα δουλεύουν στη παράγκα του ιπποδρομίου, και το κοινό θαυμάζει την καταπληκτική τους όμοιότητα. ‘Η Ρόζα όμως, σε λίγο, θά παντρευτή μ’ έναν συγχωριανό της και θά ξαναγυρίση στο χωριό της να ζήση ήσυχη.

‘Η γραμματέας του δικηγόρου

Μιὰ άλλη περίπτωση όμοιότητος έγινε άφορμή να μιλή σε νευρολογική κλινική ό ούγγρος δικηγόρος, Τέρε Κάτου. Πρό δύο μηνών είχε πεθάνει ή γυναίκα του, μιὰ όραιστατή νέα που την έλάτρευε. Λίγες μέρες μετά τον θάνατο της γυναίκας του, καταπνιγόντας τον μεγάλο πόνο του, έπαυήλθε στην εργασία του. ‘Επειδή όμως είχε άνάγκη από μιὰ γραμματέα, έβαλε άγγελία στην έφημερίδα. Το ίδιο άπόγευμα είδε να τον έπισκέπτεται μιὰ νέα, στο άντικρουσμα της όποίας έμεινε άν κεραιυνόπληκτος από την έκπληξη. ‘Η νέα ύποψηφια ήταν άκριβώς ό σωσίας της γυναίκας του, στο πρόσωπο και στο σώμα, στα μαλλιά και στα μάτια.

‘Όταν συνήλθε από την κατάπληξη του, κατόρθωσε από άσυνενοηθή μαζί της, και την προσέλαβε στο γραφείο του ως γραμματέα.

‘Αλλά βλέποντάς την κάθε μέρα άρχισε σιγά—σιγά να καταλαμβάνεται από έναν άνέκφραστον έφιάλη. Στον ύπνο του έβλεπε τρομακτικά όνειρα κι’ ό πόνος για τον τραγικό θάνατο της γυναίκας του, τον έβασάνιζε πολύ.

Μιὰ ιδέα άρχισε να του γεμίζει το μυαλό. ‘Ότι ή γυναίκα του είχε εναζώντανέψη στο άτομο της γραμματέας. Κι’ αυτή ή τρελή ιδέα τον έξωθοισε να πέση στο πόδια της γραμματέας του και να την παρακαλέση να παύση πια την κωμωδία και να ξαναγίνη ή Τζέκα του, ή λατρευτή

σούζυγός του.

Μάταια όμως έκείνη ασοτισμένη και φοβισμένη, του ώρκιζόταν πως δεν ήταν ή γυναίκα του.

Κι’ όμως οι σκηνές έξακολουθοῦσαν κι’ ή τρέλλα του δικηγόρου μεγάλωνε ως που κατήντησε να τον μεταφέρουν στη νευρολογική κλινική.

‘Όταν οι γιατροί έμαθαν την πραγματική αίτία, παρέκάλεσαν την γραμματέα να παύση τον ρόλον της σούζυγου ως που να θεραπευθή ό δικηγόρος.

Κι’ έκείνη δεν το άρνήθηκε. Του μιλεί και του φέρνεται σάν νάηταν έκείνη.

‘Αργότερα, θά του εξηγήσουν, με τρόπο, την άλήθεια και δεν άποκλείεται να γίνη και σούζυγός του.

E. ZETA

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

Μέσα στη μεγάλη τραπεζαρία του πύργου Ούεστχούπ που οι τοίχοι της ήταν σκεπασμένοι με προσωπογραφίες, ό Χένρυ Φέτς, ό δωδέκατος βαρώνος Ούεστχούπ, στεκόταν άκίνητος μπροστά στο τζάκι που βρισκόταν σε μιὰ άρη της αίθουσας. ‘Εκείνο το βράδυ συνεπλήρωνε τα σαράντα πέντε του χρόνια. Οι ηλεκτρικές λάμπες ήταν σβυσμένες και μόνο σε μιάν άρη ή αίθουσα ήταν φωτισμένη, και το θαμπό αυτό φως έπεφτε επάνω στις πανοπλίες. Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ό μακρυνός ήχος μιὰς καμπάνας. ‘Κακόμοιρη γυναίκα! ξεφώνισε τότε ό Χένρυ. Κι’ άρχισε να βηματίζει νευρικά αλλά άμέσως σχεδόν άντελήφθη μιάν άλλη σιλουέτα, να όρθώνεται μπροστά του.

— Τι τρέχει, Μπήβαν;
— ‘Η κ. βαρώ—η...
— Λιπόν;
— Μόλις άνέβηκε ό γιατρός, κ. βαρώνε.

Τά χείλη κι’ οι γροθίες του Ούεστχούπ σφίχτηκαν.

— ‘Όστε πλησιάζει ή στιγμή Μπήβαν; Νά με ειδοποιήσης άμέσως... Καταλαβαίνεις.

— Μάλιστα, κ. βαρώνε.
‘Ο ύπνρέτης τον έπλησίασε φέρνοντας, μέσα σε ένα δισκάκι, ένα έπισκεπτήριο.

— ‘Ο κύριος αυτός βρίσκει—ται στη βιβλιοθήκη και θέλει να σάς μιλήση. Του είπα δεν θά δεχθήτε κανέναν άπόψε κι’ όμως άρνήθηκε να φύγη.

‘Ο βαρώνος πήρε το έπισκεπτήριο και ένα παράξενο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του.

— ‘Αλασταίρ, Φέτς; διάβασε δυνατά. Δεν θά ξέρη τίποτε για την Αίλιαν. Θά ήρθε με την έλπίδα να με βρή στο κρεβάτι του θανάτου.

— Ζήτησε να μάθη για την υγεία σας.

‘Ο Ούεστχούπ γέλασε.

— Το πιστεύω, ‘Ο κύριος αυτός διεκδικεί τον τίτλο μου. Είναι ό νόμιμος κληρονόμος μου άν πεθάνω χωρίς ν’ άφλω γυιό. Γι’ αυτό λοιπόν δείχνει ενδιαφέρον.

‘Ο ύπνρέτης κατσούφιασε.

— Κι’ έμεις όλοι ενδιαφερόμαστε κ. βαρώ ε.

‘Ο Ούεστχούπ γέλασε και πάλι.

— ‘Όλοι σας περιμένετε να πεθάνω, έτσι δεν είν’ Μπήβαν;

Μπορείτε όμως να τους ειδοποιήσης πως δεν έχω καμιά διάθεση να εγκαταλείψω τον κόσμο. Αύριο συμπληρώνω τα σαράντα πέντε και είμαι θουμάσια στην υγεία μου. ‘Υστερα από τόσους αιώνες, μόνον εγώ μεταξύ όλων των προγόνων μου έφθασα σ’ αυτή την ηλικία γιατι άρνήθηκα να δώσω πίση σε μιὰ πρόληψη.

Κάθισε σε μιὰ πολυθρόνα και πήρε την έφημερίδα του.

— Φέρε έδώ τον κ. Φέτς, Μπήβαν. Και πές μου τι ώρα είναι;

— ‘Εντεκα, και πέντε.

‘Η σιλουέτα του ύπνρέτου χάθηκε στο σκοτάδι. ‘Ο Χένρυ ξαναδιάβασε στην έφημερίδα: ‘Μιὰ κατάρα που άνάγεται εις τρεις αιώνας’.

— ‘Από την έποχή, που κατά διαταγήν του Τζαίμς Ρόλς, δευτέρου βαρώνου του Ούεστχούπ, κατεδικάσθη να καή στη φωτιά μιὰ τσιγγάνα, έπειδή έκανε μάγια, και ή γυναίκα έκείνη καταράστηκε να μη φθάση κανείς άπόγονος της οικογενείας του στα σαράντα πέντε χρόνια, ή τρομερή κατάρα βαρύνει αυτήν την οικογένεια. ‘Ο σημερινός όμως βαρώνος Χένρυ Ούεστχούπ είναι 45 χρόνων και δεν έπηρεάζεται καθόλου από τις τραγικές αυτές συμπτώσεις’.

Μπήκε ό έπισκέπτης. ‘Καλησπέρα, Ούεστχούπ’.

— Καλός τον Φέτς. Καιρό έχουμε να σε δοῦμε. Μπορούμε να σε φιλοξενήσουμε;

— Εύχαριστώ. Κράτησα ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο.

— Γιτι;!

‘Ο Ούεστχούπ τον πλησίασε. ‘Ο Φέτς στο μεταξύ σήκωσε το βλέμμα και είδε επάνω από το τζάκι τη προσωπογραφία του Τζαίμς Ρόλς.

— Πάίνεις ένα τσάι;

— Δυό δάχτυλα μόνο! άποκρίθηκε ό άλλος.

‘Όταν ό Ούεστχούπ σήκωσε το φλυτζάνι του τσαγιού ήταν κατάχλωμος, ‘Η δυσθυμία που του είχε προκαλέσει ή έπίσκεψη του συγγενούς του είχε έξαφανισθή στην άνάμνηση της γυναίκας του, που την άγαπούσε και θι του έδινε το ποθητό κληρονόμο.

— Μήπως δεν είσαι καλά, Ούεστχούπ;

Τά βλέμματά των διεσταυρώθηκαν.

— ‘Η κατάρα, τελειώνει σε μένα, δεν είν’ έτσι; είπε ό Ούεστχούπ. ‘Αλλά δεν θά πεθάνω!

— Κι’ όμως, τί παράξενο, να έξακολουθή ή κατάρα ως σήμερα;

— Ναι, άσφαλώς όμως, οι πρόγονοί μας μισούσε ό ένας τον άλλον. Κύτταξε, το ύψος που έχουν οι προσωπογραφίες τους! Και πιστεύω, πως ή είδηση που διάβασα στις έφημερίδες θάην δική σου...

— Δεν το άρνούμαι. Δεν σε συμπαθώ Ούεστχούπ, από τότε που μ’ έκανες κι’ έχασα το μισό έκατομμύριο στερλίνες και τον τίτλο.

— Βέβαια, άποκρίθηκε ό

βαρώνος άφορημένος. Θέλεις άλλο τσάι;

— Είναι ένας μήνας τώρα, έσυνέχισε ό Φέτς, που μ’ έπιασε ή μανία να έξετσάω δια από την άρχή. Πήγα στον δικηγόρο μου και τον παρεκάλεσα να ψάξη τα οικογενειακά άρχεία, αλλά μου είπε ότιδεν έπρεπε να έχω καμιά έλπίδα. Τά ντουκουμένα μου δεν είχαν βάση ενώ τά δικά σου ήταν... νόμιμα! ‘Η άνακάλυψη αυτή μ’ έκανε έξω φρενών αλλά την έπομένη έύπνησα ξενισιαστος κι’ εϋθυμος με τη σκέψη πως εσύ, ό νόμιμος ή όχι κληρονόμος, δεν είχες παρά λίγες μέρες ζωής άκόμη. ‘Ενώ εγώ...

Χτύπησε το ρολόι. *

— Μεσάνυχτα παρά τέταρτο, είπε χαμογελώντας ό Ούεστχούπ. ‘Η γρηά τσιγγάνα πρέπει να βιασθή.

Το χαμόγελό του όμως έσβυσε και στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε πάλι ή άνωλία. ‘Ακουσε ν’ άνοιγη ή πόρτα και ό ύπνρέτης του τον έκάλεσε έξω...

— Οι γιατροί βρίσκονται μέσα στη βιβλιοθήκη του είπε, Κι’ οι δυό τους είνε εύχαριστημένοι. ‘Η κ. βαρώνη γέννησε άγόριο... ‘Ο Ούεστχούπ έτρεξε στο δωμάτιο για να ιδη τη γυναίκα του και το παιδί του. Τη στιγμή εκείνη χτύπησαν μεσάνυχτα. ‘Ο Ούεστχούπ σκούπισε τά μέτωπό του ενώ κόταζε το παιδί του θυμήθηκε την κατάρα της τσιγγάνας και γέλασε. ‘Είχε έναν άπόγονο κι’ ό ίδιος ζούσε άκόμη! Βρήκε τον Μπήβαν σταματημένο στο κατώφλι της τραπεζαρίας.

— Κύριε βαρώνε, είπεν ό ύπνρέτης. Φοβερό δυστύχημα Μπή. Κα μέσα στην τραπεζαρία και βρήκα τον κ. Φέτς νεκρό μπροστά στο τζάκι. Το καδρο του δευτέρου βαρώνου έπεσε επάνω στο κεφάλι του και τον σκότωσε...

ΤΟ ΠΛΟΙΟ «ΛΙΝΚΟΛΝ» ΑΦΗΚΕ ΤΟΝ ΑΓΙΟΦΩΑΓ- ΚΙΣΚΟ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙ- ΦΟΡΝΙΑΣ ΓΙΑ ΈΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ. ΜΕΤΕΦΕΡΕ ΑΡΚΕΤΟΥΣ ΠΕΡΙΗΓΗΤΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΑΝ ΆΛΛΗ ΣΚΕΨΗ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗ, ΚΙ' Η ΖΩΗ ΣΤΟ ΠΛΟΙΟ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ. Η ΜΑΡΙΑ ΝΤΟΡΣΟΝ ΚΑΙ Η ΖΑΝ ΚΑΡΛΕΡ, ΕΙΧΑΝ ΓΙΝΕΙ ΑΚΡΕΣ ΦΙΛΕΣ. Ήσαν κι' οι δυο χαριτωμένες νέες, πνευματώδεις και σχεδόν συνομήλικες.

Η φίλια τις έφερε πολύ σύντομα στο σημείο να έκμυστηρευθώ ή μιά στην άλλη τα πιο σοβρα μυστικά τους και ή Μαρία Ντόρσον της απέκάλυψε τις έρωτικές σχέσεις που την συνέδεαν με τον κυβερνήτη του πλοίου, τον Ροβέρτο Ουάλλαντ.

—Θά παντρευτούμε πολύ σύντομα, είπε. Μά έδω στο πλοίο είμαστε αναγκασμένοι να βλεπόμας ε κρυφά γιατί ο κανονισμός απαγορεύει... καταλαβαίνεις. Μ' λειτώ διάφορα σχέδια για να έπισκεφθώ τον Ροβέρτο, καμιά φορά τη νύχτα, στη καμπίνα του, γιατί αν με ίδούν, θά χάσει τη θέση του. Υπάρχουν πολλοί από εκείνους που τον περι-στοιχίζουν οι όποιοι τον μισούν και θά ευχαριστιόνταν πολύ να του κάνουν κακό. Υπομονή:εύτυχώς το βασανιστήριό μου κοντεύει να τελειώσει...

—Αγαπητή μου, απάντησε ή Ζαν Κάρλερ, αγκαλιάζοντας τη φίλη της. Θά είμαι εύτυχής να σε βοηθήσω στα ραντεβού σου. Όταν έλεις μπορείς να μου το πής...

Δυο βράδυ αργότερα έπ' αυτή τη συζήτηση ή Ντόρσον εί-πε στη φίλη της πως τη νύχτα θά πήγαινε να συναντήσει τον πλοίαρχο.

—Πολύ καλά, είπε τότε ή Ζαν Κάρλερ. Αν φοβάσαι μήπως κανένας θελήσει να ιδή αν βρίσκεσαι στη καμπίνα σου, ξέρεις τι θά κάνω; Θά πάρω τη θέση σου και θά ξαπλώσω στο κρεβάτι σου. Και αν έλθουν να σε ζητήσουν θ' απαντήσω εγώ για σένα. Μπορώ πολύ καλά να μιμηθώ τη φωνή σου. Μείνε ήσυχη.

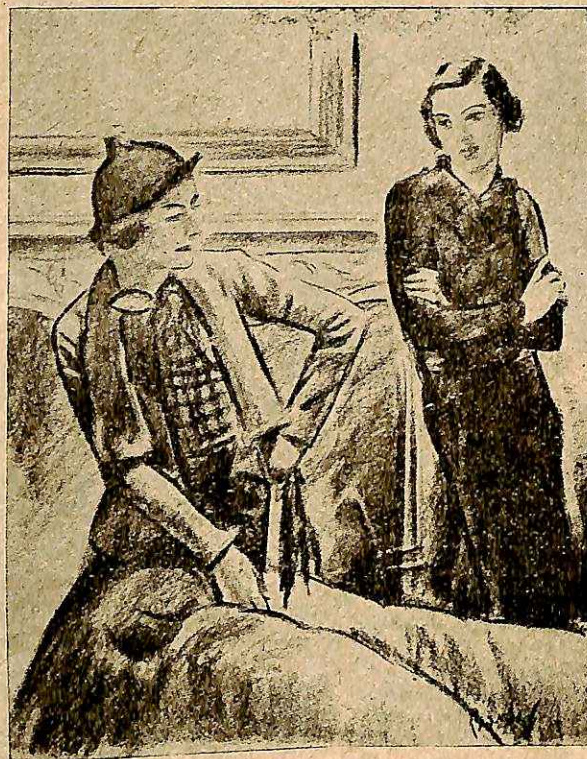
Η άλλη, συγκατένευσε ευχαριστιμένη.

Οι δυο φίλες παρέμειναν στη καμπίνα για να συζητήσουν. Έξω, ο καιρός έπρομήνυε θύελλα και το πλοίο άρχισε το σκαμπανέβασμα. Ήπιαν από δυο ποτηράκια λικέρ ή κάθε μία. Αργότερα ή Μαρία Ντόρσον, κατελήφθη από μια περίεργη νάρκη κι' άποκοιμήθηκε. Τότε ή Ζαν άνοιξε σιγά—σιγά την πόρτα κι' έβριξε μια ματιά στο έρημο κατάστρωμα. Ένας ταξιδιώτης βρισκόταν σε μιάν άκρη και κρατιόταν από τα σίδερα των πλευρών.

Του έκανε ένα νεύμα ταχύ κι' εκείνος προσποιούμενος τον αδιάφορο, έπλησίασε και γλύ-στησε μέσα στην καμπίνα, της οποίας ή πόρτα έκλεισε άμέσως.

—Τό ναρκωτικό έφερε γρήγορα αποτελέσματα, είπε με σιγανή φωνή ή Κάρλερ. Τώρα θά φορέσω μια από τις του-σέτες της Μαρίας και θά βάλω από το άρωμά της. Ο πλοίαρχος δέν άνάβη ποτέ το φως, όταν δέχεται γυναίκες στην καμπίνα του: δέν θέλει να έκτεθώ. Δέν θ' καταλάβη τίποτε. Έχω τό ίδιο άνάστημα με τη Ντόρσον και προ-σποιούμαι θαυμασία τη φωνή της. Κι' αν ανακαλύψη την άν-τικατάσταση τότε θά το πω πως έκανα μια φάρσα. ή πως πρόκειται για μια πράξη φλογεροϋ έρωτος.

—Υστερα... Ω, δέν θά έχη τον καιρό, ούτε τον τρόπο να έναντιωθώ. Τώρα όμως είναι ανάγκη, εσύ μαζί μ' έναν από τό πλήρωμα, να βάλω σε μια θέση από την όποια να με ιδήτε όταν θά μπαίνω στη καμπίνα του πλοίαρχου

της Ζαν Κάρλερ προσεπάθησε ν' άποβιβάσθω αλλά δέν τό κατόρθωσε

Τόν περίμενε εκεί ένα ένταλμα συλλήψεως.
Ε. ΜΑΡΙΝΟ

Τό μυθιστόρημά του Μάξ ντε Βεζίτ (συγγραφέας του «Ο άνδρας μου») ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΗΣ Είναι τό ωραιότερο άρ:στούργημά του. Άριθμεί 85 εκδόσεις μέχρι σήμερα

Ουάλλαντ και θά πη- τε πως ήταν ή Μα- ρία Ντόρσον.

Αργότερα θά ένοχοποιήσουμε πως έδολοφόνησε ή άπεπειραθή να δο- λοφονήση τον άνθρωπο που αγαπούσε κι' ένεπιστεύετο, με τον σκοπόν να καρπωθώ τό σεβαστόν χρηματικόν πο- σόν που έχει κρυμμένο στη καμπίνα του. Η Μαρία θά τε- θή υπό άνάκριση και στο μεταξύ εμείς θά φθάσουμε και θ' άποβιβάσθουμε αύριο τό πρωί στη Χονολουλού. Με κα- νέναν τρόπο δέν θά μπορέσουν να μάς ανακαλύψουν.

Ενώ έλεγε αυτά ή Ζαν Κάρλερ άλλαζε ταυτοχρόνως μπροστά στον συνένοχό της και σιγά—σιγά γινόταν ή σω- σίας της Μαρίας Ντόρσον. Αργότερα έτύλιξε τά δικά της φρέματα και τά παρέδωσε στον φίλο της λέγοντας:

—Μεταφέρε τα άμέσως στη καμπίνα μου και ξαναγύ- ρισε με κάποιον από τό πλήρωμα... Η ώρα πλησιάζει.

Ο άλλος, άπεμακρύνθηκε με προφυλάξεις και ξαναγύ- ρισε μαζί μ' έναν ύπαξιωματικό—ξυλοουργό του πλοίου.

Η Ζαν Κάρλερ τότε βγήκε από την καμπίνα και κατευ- θύνθη ε στη καμπίνα του πλοίαρχου. Άνοιξε την πόρτα της και μπήκε χωρίς ν' άναψη κανένα φως.

Τι συνέβη τότε; Άλγες στιγμές άργό ερα ή πόρτα ξα- νάνοιξε και μέσα στην καμπίνα, φάνηκε μια γυναίκα έσι- λουέτα κοντά σ' έναν άνθρωπο ο όποιος στηριζόταν σ' ένα τραπέζακι για να μη σωριαστή κάτω στο πάτωμα εξ αιτίας ενός σοβαροϋ τραυματος.

Η γυναίκα έπήδησε έξω.

Ο μυστηριώδης ταξιδιώτης κι' ο ύπαξιωματικός έμειναν ά- κίνητοι και κατάπληκτοι από φρίκη.

Τη στιγμή εκείνη ένα τερά- σιο κύμα, σκούπισε τό κατά- στρωμα του πλοίου. Μέσα στο θόρυβο που έδημιούργησε άντή- χησε μια άπελπισμένη γυναι- κεία κραυγή.

Η Ζαν Κάρλερ εξηφανίσθη και μάταια την άνεζήτησαν άρ- γότερα μέσα στο πλοίο.

Ο πλοίαρχος Ουάλλαντ είπε τότε.

—Ο Ωκεανός άπένειμε δι- καιοσύνη. Έτιμώρησε ένα κα- κούργο πλάσμα μ' άγγελική μόρφη. Νομίζοντας πως θά περ- νούσε για άρραβωνιαστικά μου μπήκε στη καμπίνα μου για να με δολοφονήση μ' ένα γερό χτύ- πημα στο κεφάλι. Ένα τράνταγ- μα όμως του πλοίου την έκανε να χάσει τον στόχο. Την ίδια στιγμή όμως κατόρθωσα ν' ά- ναγνωρίσω εκείνη που με είχε έπιτεθώ και που τώρα βρίσκεται στην άβυσσο του Ωκεανού πλη- ρώνοντας ποιός ξέρει πόσα άλ- λα προηγούμενα έγκλήματά της.

Άλγες ώρες αργότερα τό πλοίο «Λινκολν» έφθασε στη Χο- νολουλού.

Ο μυστηριώδης συνένοχος

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΤΑ ΕΛΙΞΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ Μαλλιά στο πιάτο.—Αίμη και στάχτη.—Τό δαιμονισμένο πιτό και τό πρόστιμο του άθώου κ.λ.π.

Υπάρχουν, στην πραγματικότητα, έλιξήρια ικανά να προκαλέσουν τον έρωτα; οι παλαιοί άλχημιστοι τά έπαράδχοντο και τά κατεσκεύα- ζαν. Σήμερα όμως; Στον αιώνα του ραδίου και του άεροπλάνου θάλεγε κανείς πως αυτή ή ιδέα έχρεοκόπησε και βρσκειται μαζί με τόσες άλ- λες μέσα στη μούχλα του μεσαιώνος και κανείς πιά δέν δίδει σημασία στη δύναμη των έλιξηρίων του έρωτος.

Δέν άποκλείεται όμως και σήμερα άκόμη, μια νέα ή ένας νέος ν' άκολουθήση τό παράδειγ- μα της μαντιάς ντε Μαιντενόν, της ώραιας ευνο- ουμένης του Λουδοβίκου ΙΔ' ή όποια κατέφυγε σε διάφορα μάγια και έλιξήρια έρωτος για να έπαναφέρη—στούς κόλπους της τον έρωτοπαθή βασιλέα.

Περίεργα μάγια

Ένα πρωί, μόλις ξύπνησε ένας γηραιός κύ- ριος έξεπλავη όταν είδε πως κάποιος, κατά την ώραν του ύπνου, του είχε ψαλλίσει άσχημα τά μαλλιά. Δέν ύπήρχε καμιά άμφιβολία πως του έλλειπε από τά γκρίζα μαλλιά μια δολόκληρη τουφα!

Ποιός μπορούσε να είναι ο δράστης ούτης της τόσον περιέργου ίδιοτροπίας; Δέν ήταν εύκολο να του δοθώ μια άπάντησις. Η έκπληξις όμως του κυρίου αυτού έμεγάλωσε όταν τό μεσημέρι, ενώ έτρωγε, βρήκε μέσα στο πιάτο του μια σημαντική ποσότητα από τά κομμένα μαλλιά του, πρᾶ- γμα που τον έκανε έξω φρενών. Έκάλεσε άμέσως την μα- γείρισσα, ή όποια είχε έτοιμάσει τό φαγητό και άσφαλώς θά ήταν τουλάχιστον συνένοχος του περιέργου αυτού έπει- σοδίου. Καί άρχισε να της άπευθύνω διάφορες έρωτήσεις.

Κατ' αυτόν τον τρόπο, με δάκρυα και λυγμούς, ή μα- γείρισσα άμολόγησε πως ήταν ή δράστις της κοπής των μαλλιών του κυρίου της κι' αυτή τά είχε άνακατέψει μέσα στο φαγητό του. Κι' όταν έρωτήθηκε να πη την αίτια της χειρονομίας εκείνης, δέν έδίστασε να όμολογήση πως είχε συμβουλευθώ μια μάγισσα για να της φανερώση ένα μέσον με τό όποιο να κάνει τον κυριό της να τον αγαπήση τρελ- λά. Η συμβουλή ούτη της μάγισσας έκτός του ότι έπληρώθη με διακόσια φράγκα, έστοίχησεν έπίσης και με την άπο- μάκρυνση της από τό σπίτι. Γιατί ο κύριός της την έδιωξε άμέσως.

Στάχτη, κρασί και αίμη

Ένα όμως άκόμη πιο περίεργο έπεισόδιο είναι εκείνο που άφηγήθησαν πρό όλίγων έτών οι έφημερίδες σχεδόν όλου του κόσμου.

Μιά Αυστριακή, ήλικίας περίπου τριάντα έτών και άρ- κετά μορφωμένη, είχεν έρωτευθώ τρελλά τον γραμματέα της Δημαρχίας του χωριού της. Αφού λοιπόν μ' όλον ότι τον έπυρόλησε με τισματιές της και του χάρισε άπειρα γλυ- κύτατα χαμόγελα, είδε πως κάθε σαγηνευτικό της μέσον δέν έφερε κανένα αποτέλεσμα, άπεφάσισε να καταφύγη στα μάγια. Κι' αυτά μπορούσε να της τά προμηθεύση μια μάγισσα που ζούσε σε μια τρώγλη έξω από τό χωριό και της ό- ποίας τά μάγια έθεωρούντο άπολύτως άπο- τελεσματικά.

Πράγματι, άφου άκουσε την εξιστήρηση που της έκανε ή νέα γυναίκα, ή μάγισσα της άπεσχέθη να την βοηθήση. Για να έπιτύχ η όμως ή μαγεία της ήταν άνάγκη να προμη- θευθώ ή έρωτευμένη τρία πράγματα που ά- νήκαν στον... σκληρόκορδο γιατί μ' αυτά θά έκανα μάγια:

Δηλαδή λίγη στάχτη του πούρου του, ένα ίποτηρι κρασιού από τό όποιο αύ- τός να είχε πιή και μια σταγόνα από τό αίμά του.

Για να προμηθευθώ τά δυο πρώτα δέν ήταν δύσκολο πράγμα:

Τόν έκάλεσε σπίτι της κι' έτσι έπέτυχε και τά δυο, στάχτη, και κρασί από τά χείλη του.

Αλλά, πως μπορούσε να προμηθευθώ και τη σταγόνα από τό αίμά του; Μ' ένα χρηματικό δώρο κατόρθωσε να εξασφαλίσω τη βοήθεια της καμαριέρας του γραμματέως.

Πράγματι, κατά την νύκτα ή έρωτευμένη μπήκε στην κρεβατοκάμαρα όπου κοιμόταν ο αγαπημένος της και κρατώντας στα χέρια της μια μεγάλη καρφίτσα, κι' ένα γυαλάκι έτοιμάσ-θηκε να πάρη την σταγόνα του αίματος.

Αλλά τότε, είτε γιατί τό τρύπημα ήταν δυ- νατό, είτε έπειδή ο γραμματέας έλαφροκοιμόταν, πετάχτηκε όρθιος βλαστημώντας και μισοπεθα- μένος από τό φόβο του.

Και μόνον όταν ή φλογερή έρωτευμένη, πιό τρομαγμένη άπ' αυτόν, έφανέρωσε τον σκοπό της, τότε ο δυστυχής γραμματέας μπόρεσε να συνέλθω.

Βοήθησε να σηκωθώ τη γυναίκα που έκλαιγε γονατιστή μπροστά στα πόδια του και με τρόπο

την ρώτησε τι ζητούσε εκείνη την ώρα μέσα στο δωμά- τιο του και κοντά στο κρεβάτι του κρατώντας στα χέρια εκείνη τη μεγάλη καρφίτσα και τό γυαλάκι.

Έτσι έμαθε τον φλογερόν έρωτά της και άκουσε τόσα λυπημένα κι' άπελπισμένα λόγια από τό στόμα της, ώστε συνεκινήθη και άρχισε να κλαίη κι' αυτός.

Μετά ένα μήνα έκαμαν τούς γάμους των. Τό έλι- ξήριο του έρωτος, αυτή τη φορά είχε φέρει άποτέ- λεσμα.

Έλιξήρια και ξυλοκόπημα

Πρωταγωνιστάι αυτού του τρίτου έπεισοδίου είναι δυο ούγγροι χωρικοί:

Ένα άνδρόγυνο. Από κάμποσο καιρό, φαινόταν πως ο σύζυγος δέν έδειχνε στη σύζυγό του τον πρώτο φλογερό του έρωτα, πράγμα τό όποιο άνησύχησε τη γυναίκα και την άνάγκασε να καταφύγη σε μια μάγισσα.

Πράγματι αυτή της έτοίμασε διάφορα φίλτρα με κρα- σί, στάχτη από τσιγάρο και άλλα πράγματα τά όποια ή δυστυχισμένη σύζυγος έδινε στον άνδρα της να πίνη. Ο σύζυγος, τά κατεβρόχθιζε, δλα εν άγνοία του:

Αλλά ποιό αποτέλεσμα έφεραν αυτά τά έλιξήρια του έρωτος;

Ακριβώς τά αντίθετα: γιατί ο χωρικός άφου έπινε τά μάγια έβγαине σαν τρελλός από τό σπίτι του και διε- σκέδαζε όλη τη νύχτα με τις έλαφρές γυναίκες των κέν- τρων διασκεδάσεως.

Τι έπικολούθησε τότε ήταν άπερίγραπτο.

Η χωρική ένόμισε πως ή μάγισσα, από έκδίκηση, της είχε προμηθεύσει ένα άλλο έλιξήριο που έφερε δυ- στυχία.

Πήγε άμέσως στη καλύβα της κι' άφου την έξυλοκόπησε άγρίως, την ώδήγησε στον δήμαρχο.

Τό χωριό άναστατώθηκε. Οι λεπτομέ- ρειες του έπεισοδίου έκοινολογήθησαν άμέ- σως, κι' όλοι οι κάτοικοι συνεκινώθησαν εις τό δημαρχείον και διηρέθησαν εις δύο στρατόπεδα. Οι μισοί έπήγαν με τό μέρος της μάγισσας, οι άλλοι μισοί με την άπατη- θεϊσαν γυναίκα.

Αποτέλεσμα όλης αυτής της φασαρίας ήταν να τιμωρηθώ ή μάγισσα, να πάη δέκα πέντε ήμέρες φυλάκιση ή σύζυγος του χω- ρικού έπί αδικία επιθέσει και να πληρώση πρόστιμον δ. χωρικός που έγινε άφορμή να δημιουργηθώ τό έπεισόδιο! Δ. ΚΟΜΕΛ

ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΩΤΕΡΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΚΑΠΕΛΛΟ....

ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΗΕΡΙΑΝΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

● πολυκατομυριούχος Κέσσελμπαχ, που ζητούσε να βρή κάποιον Πέτρον δούκα, για να εφαρμόσει το σχέδιο που θα τον έκανε ένδοξο, βρέθηκε σκοτωμένος στο ξενοδοχείο Παλλάς και δίπλα στο πτώμα του η κόρτα του Λουπέν. Ο διευθυντής της αστυνομίας Λενορμάν που δεν πίστευε ότι τον φόνο τον έκανε ο Λουπέν, άρχισε τις ανακρίσεις. Βρέθηκε μια ταμπакέρα με τα στοιχεία Λ. Μ. κι' αυτό τρόμαξε τον Κάρολο, τον γραμματικό του Κέσσελμπαχ. Άλλα βρέθηκε κι' αυτός σκοτωμένος, κι' ένας υπηρέτης. Σε μια άκρη ανέκαλυψαν κάτι ανδρικά ρούχα, ένα μαύρο καπέλλο και το στυλέτο με το οποίο είχαν σκοτωθεί τα τρία θύματα. Το ίδιο βράδυ γύρισε και η Δολορές Κέσσελμπαχ, η οποία συντηριζόταν από τη δεινή συμφορά, απεσύρθη σε μια βίλλα, κατά σύσταση του πρίγκιπος Σερνίν—του Λουπέν—ο οποίος διωργάνωσε μια ψεύτικη επίθεση εναντίον της και την έσωσε διηθ. Εκεί έμεινε και η τροφός του Λουπέν ή Φραντσέσκα με την νεαράν Εύδοκία, την προστατευομένη του Λουπέν ο οποίος έπειδή ο Πέτρος ο Δούξ επέθανε, έφτιαξε τέτοιο τον ποιητή Μπωμπρέ που ήθελε ν' αυτοκτονήσει και τον έβαλε να γνωρισθί με την Εύδοκίαν, έτρεξε και την έσωσε, και γύρισε στο γραφείο του όπου τον περιμένε η Κέσσελμπαχ και όπου του πήγαν τόν Στάινβεγκ, τον γέγοντα που είχε αποκαλύψει το μυστικό στον Κέσσελμπαχ. Άλλ' όταν κι' αυτός είδε την ταμπакέρα με τα γραμμάτια Λ. Μ. έτρομαξε. Τόν άρπαξαν όμως κι' αυτόν κι' ο Λενορμάν που υποπτεύθη ότι τον είχε πάρει ο Παίρμπαρν με μια χαμαριέρα της Δολορές, πήγε να ψάξη στον κήπο της. Άλλ' έχει τόν έπιασαν κι' αυτόν και τόν Γκουρέλ και τούς έρριξαν στο Σηκουάνα. Ο Σερνίν έπεσε κέφθη την Φραγκίσκαν και της έζητησε πληροφορίες για ότι είχε γίνει εκεί κατά την απουσία του. Εκεί τόν συνήτησε ο Άλτενχάιμ και τόν έπροσκάλεσε σπίτι του. Ο Σερνίν έπληγε κι' αυτός του πρότεινε να συνεργασθούν: κι' έπειδή αρνήθη έπιχείρησε να τόν δηλητηριάσει, και την α' λη μέρα ο μυστηριώδης άγνωστος έπετέθη να τόν δολοφονήσει. Μάταια έψαξε να βρή τόν Στάινβεγκ κι' έστειλε στον πρωθυπουργό μια έπιστολή ότι θα του παρέδιδε τόν δολοφόνο. Πήγε στο Γκάρο βρήκε τόν Άλτενχάιμ, άλλ' εκείνος του έπετέθη. Το μέρος ήτο περικυκλωμένο από χωροφύλακες.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Άλλ' ο Λουπέν συνεκρατείτο με λύσαν, ενώ ταυτόχρονα ως έλευθέρωνε σιγά—σιγά το ένα του χέρι. Από πάνω των αντιχούσαν δυνατοί κρότοι και κτυπήματα σφυριού και ο Σερνίν έβλεπε ότι δέν του έμεναν περισσότερα από πέντε λεπτά. Έφερε το πόδι του βαρώνου μέσα εις τα δούτου σκέλη και έπληοίασε τα γόνατά του το ένα προς το άλλο με άπιστευτη δύναμη. Ο βαρώνος άφησε ένα βρυχημόν. Το γόνατο του είχε σπάσει. Τότε ο Σερνίν, έπωφελούμενος των πόνων του αντιπάλου του έλευθέρωσε και το άλλο του χέρι και τόν έπιασε από τόν λαιμό. Έπειτα έβγαλε γρήγορα από την τσέπη του ένα πολύ λεπτό, άλλα και πολύ δυνατό σχοινί και μεταχειριζόμενος το ένα του μόνον χέρι με άπιστευτη έπιτηδειότητα, του έδεσε σφιχτά τα χέρια. Ασθμαίνοντας, πνιγόμενος σχεδόν ο βαρώνος, δέν έφερε, πιά ούτε την πιο παραμικρή αντίστασιν. —Τι φρόνημος που είσαι! Έλεγεν ο Λουπέν. Γύυχως. Δέν σε αναγνωρίζω πιά. Άν έδοκιμαζες να φύγης.. Νά ένα ρολάκι σύρμα, αυτό θα συμπληρώσει το έργο μου. Τις γροθιές πρώτα.. Τά πόδια τώρα.. Έτελείωσε.. Τι χαριτωμένος που είσαι.. Ο βαρώνος είχε συνέλθει κάπως. Και έψιθύρισε: —Άν με παραδώσης, ή Εύδοκία θα πεθάνη.

—Άλήθεια; Και πώς; Έξηγήσου... —Είναι φυλακισμένη. Κανένας δέν ξέρει ποιά. Άν εγώ έξαφανισθώ, θα πεθάνη από πείναν σαν τόν Στάινβεγκ. Ο Σερνίν έρρηγχε. —Ναι, έπενε, αλλά θα μιλήσης. —Ποτέ! —Ναι, θα μιλήσης. Όχι τώρα, είναι πολύ άργα, αλλά κατά την διάρκειαν της νύκτας. Έσκυψε άπάνω του και με χαμηλήν φωνή προσέθεσε: —Άκουσε, Άλτενχάιμ, και έννόησε με καλά. Όστερ' από λίγες στιγμές θα σε πάρουν. Αύριο θα κοιμηθής στο κρατή- τήριο. Είναι μοιραίο και αναπόφευκτο αυτό. Κι' εγώ ο ίδιος, τίποτε πιά δέν μπορώ να κάνω. Αύριο θα σε στείλουν στη φυλακή και άργότερα έξεις ποιά... Λοιπόν σου δίνω ένα άκόμη μέσον σωτηρίας. Την νύχτα, άκοις; αυτή τη νύχτα θα τρυπώσω εγώ στο κελλί σου και θα μου πής ποιά βρίσκεται ή Εύδοκία. Δυό άρες άργότερα, αν δέν μου πής ψέματα θα είσαι έλεύθερος. Άν όμως με γελάσης, αυτό θα σημαίνη ότι δέν πολυενδιαφέρεσαι για το κεφάλι σου. Ο βαρώνος δέν άπάντησε. Ο Σερνίν, έσηκώθη και άκράσθη. Από πάνω άκούσθη τρομακτικός θόρυβος. Η πόρτα της εισόδου υποχωρούσε. Αντιχούσαν τώρα βήματα εις τις πλακές του διαδρόμου και τις σανίδες του σαλονιού. Ο κ. Βεμπέρ και οι άνδρες του έψυχναν. —Γεια σου, βαρώνε, σέψου έως την νύχτα. Το κελλί είναι καλός σύμβουλος. Έστρωσε τόν σφικτοδεμένο Άλτενχάιμ, εις τρόπον ώστε να μείνη έλεύθερη ή καταπακτή και την έσήκωσε. Όπως έπερίμενε δέν υπήρχε τώρα κανένας από κάτω, ούτε στα σκαλοπάτια. Κατέβηκε τότε, άφου έφρόντισε να στερεώσει άνοιχτή την καταπακτή πίσω του, σαν να είχε σκοπόν να ξαναγυρίση. Η σκάλα εκείνη είχε είκοσι σκαλοπάτια, εις το τέλος δέ αυτής άρχιζε ή υπόγειος στοά, την οποίαν ο Λενορμάν και ο Γκουρέλ είχαν διατρέξει από την αντίθετη διεύθυνση. Μόλις μπήκε μέσα εις αυτήν, δέν μπόρεσε να συγκρατήση μιά φωνή τρόμου. Ένόμισεν ότι είχε αισθανθί εκεί μέσα την παρουσίαν τρίτου. Άναψε το μικρό του φανάρι. Η στοά ήταν άδεια. Έτοιμασε τότε το περιστροφό του και είπε δυνατά:

—Τόσο το χειρότερο για σένα. Πυροβολώ. Δέν του έδόθηκε άπάντησις, δέν άκουσε τόν παραμικρότερο κρότο. —Θά γελάστηκα! έσκέφθη. Αυτό το όν με ταρασσει πάντοτε, Έμπρός! Άν θέλω να πετύχω και να κερδίσω την πορτίδα, πρέπει να βιασθώ. Η τρύπα, όπου έχω τοποθετήσει το πακέτο με τα ρούχα, δέν είναι μακρύτερα. Παίρνω το πακέτο.. και το κόλπο έχει πετύχει. Και τί κόλπο! Ένα από τα ωραιότερά μου. Βρήκε μια πόρτα κλεισμένη και σταμάτησε. Προς τα δεξιά ο τοίχος είχε κάποιο διάνοιγμα, εκείνο που είχε άνοιξει ο Λενορμάν για ν' αποφύγη τα νερά, που πλημμύριζαν. Έσκυψε και έφώτισε το άνοιγμα με το φανάρι του. —Ω, έκανε με ρίγος. Όχι δέν είναι δυνατόν. Ο Ντουντεβίλ θα έβαλε το πακέτο πάρα πέρα. Μάταια όμως έψαξε παντού και έψηλάφησε στο σκοτάδι. Το πακέτο δέν υπήρχε πιά εκεί. Ήταν ολοφάνερο ότι το ίδιο μυστηριώδες πλάσμα είχε έπέμβει και πάλιν. —Κατάρα! έφώναξε. Το πράγμα ήταν τόσο καλά φτιαγμένο! Η περιπέτεια έπαιρνε το φυσικό της δρόμο και προχωρούσα άσφαλώς προς το τέρας.. Τώρα ανάγκη να φύγω όσον το δυνατόν γρηγορώτερα. Ο Ντουντεβίλ είναι στο περίπτερο.. Η φυγή μου είναι άσφαλισμένη. Άς λείψουν τα άστειά.. πρέπει να βιασθώ. Έπειτα σκέπτομαι τι πρέπει να κάνω για κείνον.. Ά, άς φυλαχθί από τα νύχια μου.

Άλλ' έξαφνα του ξέφυγε μια άναφώνησις έκπλήξεως. Είχε φθάσει εις την άπέναντι πόρτα, την τελευταία μπροστά απ' το περίπτερο και την βρήκε κλειστή. Προσάθησε να την άνοίξη, αλλά δέν τό κατώρθωσε. Ο άλλος, το μυστηριώδες όν, είχε προφανώς κλείσει την πόρτα και δέν μπόρουσε να φύγη.

Είχε νικηθί. Ο Βεμπέρ με τούς άνθρωπους του άθφθανε σε λίγο και θα τόν έπιανε. Για τόν έαυτόν του δέν τόν ένδιέφερε, αλλά έπρόκειτο για την Εύδοκία και έπρεπε να παλαίσθ. Έσκέφθη ότι άφου ο άγνωστος έξαφανίσθη πρό

δλίγου, όταν δέν μπόρεσε ν' άνοίξη την καταπακτή, σημείον ότι υπήρχε και άλλη έξοδος κάπου εκεί κοντά. Άρχισε να ψάχνη το τουνελ με το φανάρι στο χέρι, όταν έως την άκοή του έφθασε μια τρομερή κραυγή, που τόν έκαμε να φρικιάση από άγωνίαν. Η φωνή έρχόταν από το μέρος της καταπακτής, και τόν έκαμε να θυμηθί ότι την είχε άφήσει άνοιχτή. Θέλησε να γυρίση, έπέρασε την πρώτη πόρτα, αλλά το φανάρι του έσβυσε.

Την ίδια στιγμή αισθάνθη να του έγγλιζε τα γόνατά του και, να σέρνεται κάποιος κατά μήκος του τοίχου. Και έσχημάτισε στιγμιαίως την έντύπωσιν, ότι το όν εκείνο έξαφανίζετο, άγνωστον από ποιά. Έκτύπησε εις ένα σκαλοπάτι και έννόησε ότι βρισκόταν εις την άλλη έξοδο που δέν ήξερε έως τότε, εις την μυστικήν έξοδο, από όπου είχε φύγει ο άγνωστος. Από πάνω του ή κραυγή άντήχησε άσθενέστερη τώρα, συνοδευομένη από στεναγμούς και ρόγχον άγωνίας. Άνέβηκε στα σκαλοπάτια γρήγορα, τρύπωσε στην υπόγειο αίθουσα, όπου είχε άφήσει τόν βαρώνον και έτρεξε προς αυτόν.

Ο Άλτενχάιμ άγωνιούσε με τόν λαιμόν ματωμένον. Μιά λεπτή πληγή, κάτω από την καρωτίδα, έβγαζε αίμα. Τα δεσμά του είχαν κοπή, αλλά τα σφύματα, που συγκρατούσαν τις γροθιές και τα πόδια του ήταν άθικτα. Ήτο φανερόν: Έπειδή δέν μπόρεσε να τόν έλευθερώση ο συνένοχός του, τόν έσκότωσε.

Ο Σερνίν παρατηρούσε την εικόνα εκείνην με φρίκην. Κρύος ιδρώς τόν περιέλουε και δυνατή ταραχή τόν συνεκλόνιζε. Έσυλλογιζέτο την Εύδοκία φυλακισμένην, άβοήθητη, καταδικασμένην στον φανερότερον τών θανάτων, άφου μόνον ο βαρώνος ήξερε την φυλακήν της.

Άκουε, σχεδόν χωρίς να έννοη, του χωροφύλακα, που άνοιγαν τη μικρή πόρταν του διαδρόμου και κατέβαιναν την σκάλαν της υπηρεσίας. Μία πόρτα μόνον τούς έχωριζε. Η πόρτα του δωματίου που στεκόταν. Την έμανθάλωσε καλά, την στιγμή όπου οι χωροφύλακες έπρόκειτο ν' άνοίξουν.

Η καταπακτή ήτο δίπλα του και θα μπόρουσε να φύγη, άφου υπήρχε και άλλη έξοδος, άλλ' έπρεπε να φροντίση προηγούμενος για την Εύδοκίαν. Έγονάτησε και έβαλε το χέρι του άπάνω εις το στήθος του βαρώνου. Η καρδιά έκτυπούσε άκόμη. Έσκυψε περισσότερον.

Με άκοις; Με άκοις; τόν έρώτησε. Τα βλέφαρα του έτοιμοθανάτου έκινήθησαν λίγο. Υπήρχεν άκόμη μέσα του κάποια πνοή ζωής. Άλλ' από την άμβιβολή ζωήν εκείνην μπόρουσε να περιμένει τίποτε;

Θά σε σώσω, του είπε, έχω εγώ φάρμακα άλάνθαστα. Μιά λέξι μονάχα. Η Εύδοκία;

Θά έλεγε κανείς ότι οι γεμάτοι έλπίδες λόγοι αυτοί του μετέδιδαν δύναμιν γιατι έδοκίμασε να κινήση τα χείλη.

—Άποκρίσου! έπέμενε ο Σερνίν. Άποκρίσου και σε σώζω. Σήμερα πρόκειται περί της ζωής.. αύριον περί έλευθερίας.. Άποκρίσου.

Η πόρτα έσειόταν από τα κτυπήματα των χωροφυλάκων. Ο βαρώνος άρθρωσε συλλαβές άκατανόητες. Σκυμμένος έπάνω του, άλλοφρονών, με έντεταμένην την ένεργητικότητα του ο Λουπέν φρικιούσε από την άγωνίαν.

Δέν έσκέπτετο πλέον ούτε τούς χωροφύλακας, ούτε την αναπόφευκτη σύλληψή του, ούτε την φυλακή και τας συνεπείας της, τίποτε άλλο από την Εύδοκίαν που πέθαινε από πείναν και την οποίαν μιά μόνη λέξις του άθλιου εκείνου, μπόρουσε να σώση.

—Άπάντησε.. πρέπει να άπάντησης. Διέτασε μαζί και έκέτευε. Ο Άλτενχάιμ νικημένος από την άδάμωστη έπιβολήν εκείνου, έψέλλισε σαν ύπνωτισμένος. —Ρι.. Ριβολί..

—Οδός Ριβολί, δέν είναι έτσι; Την έχεις φυλακίσει σε κανένα σπίτι της οδού Ριβολί, έ; Άριθμός; Έξαφνα τόν διέκοψε τρομακτικός πάταγος, βρυχημοί θριάμβου. Η πόρτα είχε παραβιασθί. —Έπάνω τους! έκράύγασεν ο Βεμπέρ! Τους θέλω ζωντανούς και τούς δύο!

Χωρίς να σηκωθί, χωρίς να στραφή, άγωνιών πάντοτε ο Σερνίν έπανελάμβανε:

—Άριθμός; άπάντησε.. Άν την άγαπάς, μίλησε. Γιατί να σωπάσης τώρα πιά;

—Είκοσι.. είκοσι έπτά! έστέναξεν ο βαρώνος.

Χέρια τώρα ήγγιζαν τόν Λουπέν και δέκα πιστόλια τόν άπειλούσαν. Έσηκώθη άπειλητικά και οι χωροφύλακες υπεχώρησαν υπό την έπήρειαν κάποιου άσυναίσθητου τρόμου.

—Άν κινήθης, Λουπέν, έκράύγασεν ο Βεμπέρ με το όπλο χαμηλωμένο, σου πετώ τα μυαλά.

—Περιττόν! άπήντησε σταθερά και άγέρωχα ο τρομερός άνθρωπος. Παραδίδομαι.

—Λές ψέματα, Είναι κι' αυτό από τα συνηθισμένα σου κόλπα.

—Όχι, επανέλαβεν ο Σερνίν. ή μάχη έχάθη. Δέν έχεις το δικαίωμα να πυροβολήσης. Έγώ δέν άμύνομαι.

Έσυρε δύο περιστροφά και τα έπέταξε χάμω.

—Κόλπο κι' αυτό! επανέλαβεν άμειλικτός ο Βεμπέρ. Παιδιά, εις την παραμικρότερη κίνησι, πυρ.

Δέκα πέντε άνδρες τόν είχαν ήδη περικυκλώσει. Με τα χέρια εις τις τσέπες του, άπαθής και σχεδόν άγέρωχος, ο πρίγκηψ έμειδία, ενώ έξ άποστάσεως δύο δακτύλων από τούς κροτάφους του, ένήδρευεν ο θάνατος.

—Δέν γυρεύω έλεος, Βεμπέρ! άνεφώνησε. Παραδίδομαι γιατί το θέλω.

—Ά! είπε χλευαστικά ο άστυνόμος. Το θέλεις; Βέβαια, άφου δέν μπορείς να κάνης κι' άλλοιως.

Διέταξε και άνοιξαν τόν μεγάλον φεγγίτην του ύπογείου, δια του οποίου έμπήκε φώς, και έγύρισε προς τόν Άλτενχάιμ. Προς μεγάλην του έκπληξιν, ο βαρώνος, τόν όποιον θεωρούσε νεκρόν, άνοιξε τα θαλά του μάτια, τόν έκύτταξε προς στιγμήν και έπειτα έφάνη ότι κάτι άναζη-

τούσε. Διέκρινε τόν Σερνίν και έκανε σπασμόν θυμού.

Θά ένόμιζε κανείς, ότι ξυπνούσε από λήθαργον και ότι το μίσος του, άναζωγονηθέν αίφνιδίως, του έδινε μέρος της ζωής ή οποία εξέφευγεν από το παραμορφωμένον του σώμα.

Έστηρίχθη στις δυό πυγμές του και προσεπάθησε να μιλήση.

—Τόν αναγνωρίζετε, έ; είπε ο Βεμπέρ.

—Ναί!

—Είναι ο Λουπέν, δέν είν' έτσι;

—Ναί... ο Λου..πέν.

Έκείνος άκουε μειδιών.

—Έχετε να μάς είπητε και κάτι άλλο; ρώτησε ο Βεμπέρ, ο όποιος είχε παρατηρήσει ότι ο βαρώνος προσπαθούσε άπεγνωσμένα να κινήση τα χείλη του.

—Ναί!

—Περί του κ. Λενορμάν ίσως;

—Ναί!

—Τόν έχεις φυλακίσει; Ποι; άπάντησε.

Ο Άλτενχάιμ έδειξε με τα σβυσμένα του βλέμματα κάποιο ντουλάπι, εις την γωνίαν της αίθουσής.

—Εκεί.. εκεί.. έπιθύρισε.

Ο Βεμπέρ άνοιξε. Έπάνω εις μίαν σανίδα υπήρχε ένα δέμα, τυλιγμένο μέσα εις μαύρον σέρν. Το ξεδιπλώσε και βρήκε ένα καπέλλο και φορέματα. Έρρίγη.

Είχε άναγνωρίσει τη λαδιά ρεντικότα του Λενορμάν.

—Ά, τούς κακούργους! έκράύγασε. Τόν έσκότωσαν!

—Όχι! έψέλλισεν ο Άλτενχάιμ.

—Άλλά..

—Αυτός.. αυτός..

—Πώς αυτός; Ο Λουπέν έσκότωσε τόν άρχηγόν;

—Όχι!

Με άγρίαν επιμονήν ο Άλτενχάιμ συνεκρατείτο στην ζώνη γιά νά μιλήσῃ καί νά συντρίψῃ. Τό μυστικόν πού ήθελε ν' αποκαλύψῃ ήτο στην άκρη των χειλέων του καί δέν μπορούσε νά τό έξωτερεύσει μέ λέξεις.

— Άς ιδούμε, έπέμεινεν ο ύποδιευθυντής, ο Λενορμάν πέθανε;

— Όχι!

— Ζή;

— Όχι.

— Δέν έννοώ. Αύτά τά φορέματα; Αύτή ή ρεντικότα; Ό Άλτενχάιμ γύρισε τό βλέμμα πρós τόν Σερνίν. Μία σκέψις ήλθε τότε εἰς τόν Βεμπέρ.

— Ά, καταλαβαίνω! εἶπε. Ό Λουπέν έκλεψε τά φορέματα τοῦ κυρίου Λενορμάν καί ελογάριαζε νά τά χρησιμοποίηση γιά νά ξεφύγῃ.

— Ναί.. ναί..

— Δέν ήταν άσχημο! εἶπε γελώντας ο ύποδιευθυντής τῆς Δημοσίας Ασφαλείας. Εἶνε ἀπό τά ἰδιαίτερα του κόλπα. Θα βρῖσκαμε ἐδῶ μέσα τόν Λουπέν μετιμφιεσμένον σέ Λενορμάν, καί ἴσως δεμένον. Σωτηρίαι γι' αὐτόν. Άλλά μόνον πού δέν τοῦ δόθηκε ο καιρός. Αὐτό δέν εἶναι;

— Ναί.. ναί..

— Άλλ' εἰς τά μάτια τοῦ μελλοθνήτου ο κ. Βεμπέρ έμάντευσεν, ὅτι ὤπῃχε καί κάποιο ἄλλο μυστικό, κάποια νέα ἀποκάκωσις. Ποῖον λοιπόν ήτο τό ἀλλόκοτο καί μυστηριώδες αἰνίγμα, τό ὁποῖον ο έτοιμοθάνατος ήθελε ν' αποκαλύψῃ προτοῦ ξεψυχήσῃ; Ρώτησε:

— Καί ο κ. Λενορμάν πού εἶναι;

— Εδῶ!

— Πῶς! Εδῶ;

— Ναί!

— Άλλ' εἰς τό δωμάτιον αὐτό εἰμεθα μόνον ἡμεῖς.

— Εἶναι.. εἶναι...

— Άλλά μίλα λοιπόν..

— Εἶναι.. Σερ.. Σερνίν...

— Ό Σερνίν; Ξ; πῶς;

— Σερνίν... Λενορμάν!...

Ό κ. Βεμπέρ ἀταράχθῃ. Κάποια αἰφνιδια λάμψις ἐφώτισε τό μυαλό του.

— Όχι, ὄχι, δέν εἶναι δυνατόν ἐπιθυροῖσεν, εἶναι τρέλλα.

Ό Σερνίν φαινότανε ὅτι διεσκέδαζε πολύ μέ τήν σκηνήν ἐκείνην, σάν θεατής, πού ἐπιθυμοῦσε νά παρακολουθήσῃ τήν ἐξέλιξιν τῆς, γιά νά μπορέσῃ νά κρίνῃ τήν ἀξίαν τῆς.

Εξηγητῆς, ἄφ' ἑτέρου, ὁ Άλτενχάιμ εἶχε ξαναπέσει ἀναίσθητος. Θα ἐπέβαινε τάχα προτοῦ φανερῶσῃ τό μυστηριώδες αἰνίγμα, πού ἔκρυβαν τά ἀκατανόητα ἐκεῖνα λόγια του;

Ό κ. Βεμπέρ, βασανιζόμενος ἀπό σκέψη ἀλλόκοτη, ἀπίστευτη, ἀπαράδεκτη, ἔσκυψε καί πάλιν ἐπάνω του.

— Εξηγητήτε... Περί τίνος πρόκειται; Ποιό εἶναι τό μυστήριον;

— Άλλ' ὁ βαρῶνος ἐφάνη, ὅτι δέν ἐκαταλάβαινε πλέον.

— Άκουσε! ἐφώνασε ἐπίμονα ο κ. Βεμπέρ. Έννόημα καλά, Ξ; Ό Λουπέν καί ο κ. Λενορμάν.. Αὐτό δέν εἶναι; Άλλ' εἰσαι βέβαιος; Ό Λουπέν καί ο Λενορμάν εἶναι ἕνας καί ὁ αὐτός ἄνθρωπος;

Τά μάτια τοῦ βαρῶνου ἔμειναν ἀκίνητα. Μιά γραμμὴ αἰματοῦ βγαίνει ἀπό τήν ἄκρη τοῦ στόματος. Δύο—τρῖς τιναγμοί... Ένας τελευταῖος σουςασμός. Έτελείωσε!

Μακρά νεκρική σιωπὴ ἐπηκολούθησε μέσα στήν ὀψογειο αἴθουσα. Όλοι σχεδόν οἱ χωροφύλακες, πού εἶχαν περικυκλώσει τόν πρίγκηπα Σερνίν, εἶχαν στρέψει τά κεφάλια των καί κατάπληκτα, ἀδυνατοῦντες ἢ ἀποφεύγοντες νά έννοήσουν, ἀκούγαν τήν ἀπίστευτὴν κατηγορίαν, τήν ὅταν ὁ κακοῦργος δέν εἶχε προλάβει νά καθορίσῃ.

Ό κ. Βεμπέρ ἐξετίλιξε καί πάλιν τό δέμα μέ τά ρούχα. Ένα μικρό κουτί ἐκύλισε ἀπ' αὐτό. Τό άνοιξε. Εἶχε μέσα

μιά περροῦρα ψαρή, γυαλιά μέ ἀσημένιους κύκλους, ἕνα μανδύλι καστανῷ χρώματος, μερικά φύλλα διαφανοῦς λεπτότητος ζωωμένου δέρματος καί μίαν τούφαν ἀπό τρίχες ὑπόλευκες, ἀκριβῶς ὅ,τι ἐχρειάζετο γιά νά σχηματισθῇ ἕνα κεφάλι ἀπαράλλακτο μέ τό κεφάλι τοῦ Λενορμάν.

Ό κ. Βεμπέρ, σκεπτικός ἀκόμη, ἀλλ' έννοώντας περισσότερο ἀπό τοὺς ἄλλους τήν μυστικὴν έννοιαν τοῦ αἰνίγματος, ἐπλησίασε τόν Λουπέν:

— Λοιπόν, εἶναι ἀλήθεια;

Ό Σερνίν, χωρίς νά χάσῃ τήν εἰρωνικήν του ἀπάθειαν, ἀπήντησεν:

— Η ὕποθεσις εἶναι ἐξαιρετικῆς λεπτότητος καί τολμηρότητας. Άλλά, προτοῦ ἀπαντήσω, πές εἰς τοὺς ἄνδρας σου νά μέ ἀπαλλάξουν ἀπό τά πιστόλια τους.

— Έστῶ! ἀπήντησεν ὁ Βεμπέρ κάνοντας ταυτοχρόνως νεύμα στοὺς χωροφύλακας. Καί τώρα ἀπάντησε: Σὺ εἶσαι ὁ Λενορμάν;

— Μάλιστα!

Άκούσθησαν φωναὶ καταπληξέως. Ό Γιάννης Ντουντεβίλ, πού βρισκόταν ἐκεῖ, ἐνῶ ὁ ἀδελφός του φρουροῦσε τήν μυστικὴν έξοδον, αὐτὸς ὁ ἴδιος συνένοχος τοῦ Σερνίν καί ἔμπιστος τοῦ Λενορμάν, τὸν παρετήρησε ἐκστατικός. Ό κ. Βεμπέρ πού δυσφοροῦσε, ἀδυνατώντας νά ἐμβαθύνῃ καλά στά παράδοξα ἐκεῖνα λόγια ἐνός νεκροῦ κακοῦργου καί ἐνός ζώντος συναδέλφου του, ἐδίσταζεν ἀκόμη καί ἐστέκετο ἀναποφάσιτος.

— Ζαλιζεσαι, Ξ; εἰ-

πεν ὁ πρίγκηψ. Άλήθεια εἶναι ἀρκετὰ κωμικό τό πρᾶγμα. Άλλά μήπως δέν μ' ἔκανες πολλές φορές νά γελάσω ὅταν συνεργαζόμαστε ὡς ἀρχηγὸς καί ὑπορχηγός; Κοί τό ἀστείοτερο εἶναι

ὅτι σὺ θεωροῦσες πεθαμένον τόν καλόν Λενορμάν σάν τόν ἀτυχῆ Γκουρέλ.

Έδειξε τό πτώμα τοῦ Άλτενχάιμ:

— Νά, αὐτὸς ἐδῶ ὁ ληστής μ' ἐβούτησε στό νερό,

μέσα σ' ἕνα σάκκο καί μέ μιά πέτρα στή μέση. Άλλά εἶχε λησμονήσει νά μοῦ πάρῃ καί τό μαχαίρι μου. Καί ὅταν ἔχη κανεῖς μαχαίρι, σπῆζει τοὺς σάκκους καί κόβει τά σχοινιά. Τέτοιος βλάκας ἦν ὁ μακαρτίης Άλτενχάιμ. Άλλά.. ἂς εἶναι συχωρεμένα τά κόκ-

καλά του...

Ό Βεμπέρ θυμωμένος ἀπό τά σαρκαστικά ἐκεῖνα λόγια του, διέταξε νά τοῦ φορέσουν τά σιδερά καί ὁ Λουπέν πού εἶδε τόν Ντουντεβίλ στήν πρώτην γραμμὴν τῶν χωροφυλάκων, πού τὸν περικυκλοῦσαν, τοῦ ἔτεινε τά χέρια:

— Εμπρός, φίλε μου, τοῦ εἶπε, σέ σέ-

να ἀνήκει ἡ τιμὴ. Έγὼ παίζω σ' ἀνοιχτά, ἀφοῦ δέν ὑπάρχει τρόπος νά κάνω διαφορετικά.

— Ό Ντουντεβίλ τοῦ ἔτεραςε τὰς χειροπέδας, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐπιθύριζε:

— Όδός Ριβολι 27. Εὐδοκία.

— Εμπρός! εἶπεν ὁ Βεμπέρ, εἰς τά γραφεῖα τῆς Δημοσίας Ασφαλείας.

Κατὰ τήν διαδρομὴν μέσα εἰς τό αὐτοκίνητον, τό ὁποῖον συνώδευσαν τρία ἄλλα γεμάτα χωροφύλακες, ὁ Λουπέν δέν ἐπρόφερε λέξιν. Άπό τό ἀνθρωπομετρικόν τμήμα τὸν ἔστειλαν εἰς τήν ἀσφαλὴ εἰρκτὴν τοῦ Υγειονομείου καί ἀργὰ μετὰ τήν ἐβδόμην νυκτερινὴν τὸν ἔκλεισαν εἰς τό ὕπ' ἀριθ. 14 κελλί τῆς.

Λίγο ἀργότερα, δοιδερένιος καί ἀκκατάβλητος ἄνθρωπος αὐτός, πού κατάρθωνε νά μὴ χάνῃ τήν ψυχραιμίαν του, ἂν καί βρισκόταν ὑπὸ τὴν βάσιν ἀπειλῇ μιᾶς τρομερῆς καταδίκης, ἐκοιμῶταν βαθύτατα.

(Άκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Εὐτυχισμένος ὁ Έρνέστος, καληνύχτισε τὸν πεθερό του κύριο Μωρέν, ἐφίλησε τό χέρι τῆς μητῆς του, Ρόζας κι' ἀποσύρθηκε στό δωμάτιό του γιά νά κοιμηθῇ. Έβλεπε τόσο χλωμὴ τήν ἀγαπημένη του, ὥστε ήθελε νά τήν διευκολύνῃ μέ τήν ἀποχώρησή του γιά νά πάῃ κι' ἐκεῖνη ν' ἀναπαυθῇ ἐνωρίς.

Γόυθηκε, ξάπλωσε, ἔσβυσε τό φῶς κι' ἄρχισε νά δνειροπολῇ μέ μισοκλεισμένα τά μάτια.

— Πού νά φανταζόμουν πῶς θάβρισκα τὴ πιδ γλυκεῖα γυναῖκα τοῦ κόσμου! Λατρεμένη μου μητέρα, σέ σένα ὀφείλω τό συνικέσιο πού μέ κάνει τώρα εὐτυχισμένο..

Στέναξε μέ ἱκανοποίησιν. Άπό τό μυαλό του ξαναπέρασαν ὅλες οἱ εὐχάριστες σκηνές πού ἔζησε ἀπὸ δῶ κι' ἕνα μῆνα τώρα στό σπίτι τοῦ κ. Μωρέν Παληὰ φίλα, συνέδρε τίς δυὸ οἰκογένειες, κι' ἐπειδὴ ὁ γυιὸς τῆς χήρας κυρίας Λαρόν κι' ἡ κόρη τοῦ κ. Μωρέν ἔφτασαν σέ ἡλικία γάμου, οἱ γονεῖς των θέλησαν νά συνδεθοῦν καί μέ συγγένειαν.

Κι' ὅταν ὁ Έρνέστος ἔφτασε στό Παρίσι καί φιλοξενήθηκε στό μέγαρο τοῦ κ. Μωρέν τόσο γοηυτικῇ ἀπὸ τήν καλλονὴ τῆς Ρόζας ὥστε σέ λίγες μέρες τελείωσε τό συνικέσιο. Κι' ὅτε-ρα ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες θά ἔφθανε ἀπὸ τό Μπορντώ ἡ μητέρα του γιά νά γίνουν οἱ γάμοι τους.

Όμως ἡ διαρκὴς δειλία τῆς Ρόζας ἔκανε τὸν Έρνέστο ν' ἀνησυχῇ τὴν ἀπέδωσαν, τὸσον αὐτὸς ὅσον κι' ὁ πατέρας τῆς, στή συγκίνηση τῶν παραμονῶν τοῦ γάμου καί δέν τῆς μίλησαν καθόλου.

Ό Έρνέστος βρισκόταν τώρα σέ μιά βαθεῖα δνειροπόλησιν, διανένας ἑλαφρὸς χτύπος πού ἀκούστηκε στήν πόρτα τὸν ἔκανε νά τιναχθῇ ὀρθίος. Εἶδε τότε τὴ Ρόζα, ν' ἀνοίγῃ καί νά προχωρῇ πρὸς αὐτόν, ἡρεμῇ, σάν φάντοσμα. Τό λευκὸ δαχτυλάκι τῆς σφράγιζε τά χεῖλη τῆς, συνιστώντας του σιωπὴ, ἐνῶ ἡ φλόγα τοῦ κεριοῦ πού κρατοῦσε στά χέρια τῆς, δυνάμωνε τὴ χλωμάδα τοῦ συμπαθητικοῦ τῆς προσώπου.

— Θεέ μου! ψιθύρισε μ' ἀγωνία ὁ νέος. Τί σὰς συμβαίνει; Εἶναι ἀρρωστος κανένας;

— Κύριε, ἐτραύλισε ἡ νέα, μέ δακρυσμένα τά μάτια. Έπι-καλοῦμαι τὴ γενναιοψυχία σας σ' αὐτὴ τὴ φριχτὴ κατάστασιν πού βρῖσκομαι. Μπορῶ νά βασισθῶ;

Ό Έρνέστος, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζε ὅτι τὴ τυραννοῦσε κάποιος ἐφάλτης, τυλίχτηκε στή ρόμπα του, καί καθήμενος κοντά τῆς, τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, ἂν καί μαντεύω συμφορὰς καί νοιώθω σπαραγμὸ στὴ καρδιά μου, ἡ ὁποία τόσο σὰς ἀφοσιώθηκε μέσα σ' ἕνα μῆνα πού βρῖσκομαι κοντά σας, ἐν τούτοις σὰς τό ὑπόσχομαι... Βασιστήτε στό λόγο τῆς τιμῆς μου πῶς θά σὰς βοηθῶ σὺν τὴν ζήτησιν πού σὰς ἀπασχολεῖ, ὅσο κι' ἂν εἶναι σοβαρό...

Η Ρόζα ἐδίστασε. Λυγμοὶ τήν κλόνιζαν κι' ἰδρῶς ἔβρεχε τό μέτωπό τῆς:

— Άνῆκα σ' ἄλλον, κύριε... ἐπιθύρισε. Κι' ἀπὸ περίσου εἶμαι μητέρα ἐνὸς παιδιοῦ, τοῦ παιδιοῦ τοῦ!

Ό Έρνέστος, σ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψιν πού ποτὲ δέν περιμένα, κατατρόμαξε καί διὰ μιᾶς γκρεμιστήκανε μέσα του τά δνειρά γιά τό μέλλον καί οἱ ἐλπίδες του.

Ό πόνος τοῦ νέου κι' ἡ σιωπὴ του, ἀνησύχησαν τὴ Ρόζα. Έσφιξε μέ τό χέρι τῆς τό στήθος πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας τῆς καί μέ λαχτάρα ἐρώτησε.

— Μήπως γελάστηκα, κύριε; Τί θά γίνω τότε; θ' ἀποκαλύψετε τό μυστικό μου;

Ό Έρνέστος ἐπνίξε ἕναν λυγμὸ σάν εἶδε τὴ Ρόζα νά περι-

ΥΠΟ ΙΒΑΝ ΓΚΟΛ

ΑΓΑΠΗ....

μένη μ' ἀγωνία ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησή του, καί νά τὸν κυττάξῃ σάν νά κρεμόταν ἀπὸ τά χεῖλη του ἡ ζωὴ κι' ἡ τιμὴ τῆς.

Έννοιωσε τό ἀνηκουστό μαρτύριό τῆς καί τὴν λυπήθηκε. Τὴν ἐπλησίασε περισσότερο, ἔκλεισε τά παγωμένα χεράκια τῆς στίς φλογισμένες χοῦφτές του καί τῆς εἶπε.

— Ρόζα, ξέρετε πῶς σὰς ἔχω χαρίσει τὴν ὑπαρξίν μου. Συνεπῶς, οὔτε αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψις, οὔτε τίποτε ἄλλο, στὸν κόσμο δέν θά μπορέσῃ νά μὰς χωρίσῃ. Φθονερὴ μοῖρα μοῦ στερεῖ τὴν εὐτυχία, ἀλλ' ὁ Θεὸς μοῦ χαρίζει τώρα τό προνόμιο νά σταθῶ κοντά σας σάν ἀδελφός, σάν ἀφοσιωμένος φίλος... Σέ τί μπορῶ νά σέ ὑπηρετήσω;

Η χαραυγὴ βρῆκε τοὺς δυὸ νέους ἀγκαλιασμένους. Κι' ὕστερα ἡ κοπέλλα γλύστρησε στό δωμάτιό τῆς μέ τὴν καρδιά ἀνακουφισμένη.

— Έρνέστος Παρός, δικηγόρος! εἶπε κατὰ τό μεση-

μέρι τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ νέος μπαίνοντας στό σαλόνι τοῦ κόμητος ντ' Έλμπέν.

— Κόμης ντ' Έλμπέν! ἀπήντησε ὁ νεαρὸς οἰκοδεσπότης παρατηρώντας μέ περιέργεια τὸν ἀγνώστο ἐπισκέπτη του.

Ό Έρνέστος κάθισε σέ μιά πολυθρόνα καί εἶπε μέ ἀτάραχην φωνὴν στὸν οἰκοδεσπότη.

— Άπορῶ, κύριε κόμης, τὴν τύχην πού ἔχουν μερικά καθάρματα.. Νά πλανεύουν ἀδῶδες ὑπάρξεις καί νά κερδίζουν τὸν ἱερό τίτλο τοῦ πατέρα ἀπὸ τὸν παράνομον αὐτὸν δεσμό του, κι' ὕστερα, νά ποδοπατοῦν καί δικούς καί μητέρας καί παιδί, τιμὴ καί καθήκον.

— Δέν σὰς έννοῶ, κύριε! Τραύλισε ὁ κόμης.

— Μὰ δέν σὰς φτάνουν δσα σὰς εἶπα; Μήπως θέλετε νά τὰ ἐπαναλάβω μπροστά στοὺς συγγενεῖς καί

γνωστούς σας;

Ό κόμης ντ' Έλμπέν ὠχρίασε. Ήταν φανερό πιά γι' αὐτόν πῶς ὁ δακμονισμένος ἐκεῖνος νέος, τὸν προκαλοῦσε σέ μονουαχία!...

— Μὰ τί ζητᾶτε, ἐπὶ τέλους ἀπὸ μένα; μουμούρισε έντρομος.

— Νά ἐπανορθώσετε τὰ κακοῦργημά σας δίνοντας στὴν δεσποινίδα Μωρέν τὸν ὀνόμα σας, γιά τό δίχως ὄνομα παιδί τῆς καί παιδί σας! Εἶπε σταθερὰ ὁ Έρνέστος.

— Άδύνατον οὐτό! Νά παντρευτῶ τὴν κόρη ἐνός ἀστοῦ. Τότε ἐ-άτε νά ξεπλύνετε τὴν αἰτιμία σας μέ τό... γαλάζιο οἶμά σας ἢ.. μέ τό τίμιο δικό μου! ξεφώνησε βραχνὰ ὁ Έρνέστος μόλις συγκρατώντας τὴν ἀγανάκτησή του.

— Μὰ ἕνας τέτοιος γάμος... δέν πρόκειται νά δώσῃ εὐτυχία στὴν προστατευομένη σας!

— Μὰ ποῖος θά τὴν ἀφήσῃ σὺν χέρια σου, ἀρχεῖς; Μόλις τὴν παντρευθῇ, ἀμέσως, τὴν ἄλλῃ μέρα θά τῆς δώσῃς διάγυιο... Μπορεῖ μιά τέτοια κοπελλὰ νά ζῇ μ' ἕναν ἀνήθικο;

— Παραφέρεσθε, κύριε! ἀπήντησε ὁ κόμης ἀλλά ἡ φωνὴ τοῦ ἔδειχνε ἀνακούφιση ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη λύσιν πού τοῦ ἐπρότεινε ὁ ἐπισκέπτης του. Ό Έρνέστος έννοιωσε τό ὀλίγη-μά του καί εἶπε:

— Άνακαλῶ τίς λυπηρὲς μου φράσεις, κόμης. Ὡστόσο σὰς λέγω πῶς δέν θά διστάσω νὰ τίς ἐπαναλάβω καί μπροστά σ' ἄλλους, ἂν ἀρνηθῇτε τὴν ἱκανοποίησιν πού σὰς ζητῶ...

Σέ λίγες μέρες γινόταν μυστικὰ ὁ γάμος τοῦ ντ' Έλμπέν καί τῆς Ρόζας Μωριέν καί τὴν ἰδίαν νύχτα οἱ νεόνυμφοι ἔφευγαν γιά τό Μπορντώ, ζητώντας ἀνακούφιση στὴ στοργικὴ ἀγκαλιά τοῦ Λαρός.

Τό διαζύγιο δέν ἄρχισε. Καί σήμερὰ ὁ Έρνέστος κι' ἡ Ρόζα κι' ὁ μικρὸς ντ' Έλμπιέν ἀποτελοῦν μιά οἰκογένειαν εὐτυχισμένην. Τό παιδί τοῦ σφάλματος τὸ λατρεῖ οὖν τώρα κι' οἱ δυὸ τους σάν δικούς τους.

ΙΒΑΝ ΓΚΟΤ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

ΥΠΟ Μ. ΜΠΥΡΣΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Κλάρα Στούαρτ Γκάμπυ Μορλαί
Φαλίπ Λύτσερ Σάριλ Μπουαγέ
Νοέλ Μαλπιάζ Μισέλ Σιμόν
Πρίγκηψ ντε Σωπέ Ζα Κατλάνν.

—Τι ώραία που παίζει! Ψιθύρισε μιά νέα γυναίκα.
—Ο συνοδός της έπεβεβαίωσε τα λόγια της:
—Θάλεγε κανείς πώς υποφέρει πραγματικά.
Στην άλλη άκρη του κινηματογράφου μιά κυρία σκουπίζει με τὸ μαντήλι τὰ δάκρυα. Ὁ Φαλίπ δὲν βλέπει τίποτε, δὲν ἀκούει τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Τὰ μάτια του ἀκολουθοῦν τις σκηνές που ξετυλίγονται στὴν ὁθόνη.
Εἶχε μὴ στὸν κινηματογράφον μόνον καὶ μόνον γιατί εἶδε ἀπ' ἔξω μιά ρεκλάμα που ἔγραφε: «Ἡ Κλάρα Στούαρτ στὴν «Εὐτυχία».
Μόλις τὴν ἀντίκρουσε στὴν ὁθόνη ὅλη ἡ ὑπαρξὴ του ἀφοσιώθηκε σ' ἐκείνη. Τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτὴν δὲν ἔβλεπε καὶ δὲν ἀκούγε:

«Κι' ὅταν μὲ κυττοῦν τὰ δυὸ σου μάτια, μὴν εὐτυχία πλημμυρίζει τὴν καρδιά μου».

Τὸ τραγοῦδι τῆς ἦταν γι' αὐτόν. Τοῦ τῶριξε δώσε τὴ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ των, κι' αὐτόν κυττοῦσε τώρα μὲ τὰ ὄρατα γλυκά τῆς μάτια.

Ἡ Κλάρα! Τὴν εἶχε κρατήσει στὰ χέρια του, τὴν εἶχε σφίξει στὴν ἀγκαλιά του. Κοντὰ τῆς εἶχε νοιώσει, εἶχε νομίσαι πὼς νοιώθει τὴν «εὐτυχία».

Ἡ Κλάρα γιὰ πρώτη φορά τὴν εἶδε στὸν σταθμὸ τοῦ Σαίν-Λαζάρ, τὴν ἡμέρα που ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι, ὅτε-ρα ἀπὸ τὸ «γύρισμα» μιᾶς ταινίας.

Ἦν ἐπομένην πῆγε στὸ θέατρο «Αὐτοκρατορικόν» ὅπου ἐπρόκειτο νὰ παίξει. Ὅταν τὴν ἀκουσε νὰ τραγουδᾷ τὴν «εὐτυχία» ἐνδιώσε πὼς τὴν ποθοῦσε, πὼς τὴν ἤθελε δική του... Ἐνὰ παράξενο συναίσθημα ζήλειας γεννήθηκε μέσα του, ἐπειδὴ τὴν ἐθαύμαζε ὅλος ὁ κόσμος. Στὴν ἔξοδο τὴν ἐπυροβόλησε. Ἦταν ἕνα δυστυχισμένο ἀνθρώπινο κουρελι, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα.

Τὸ χέρι του ἔτρεμε ὅταν πυροβολοῦσε, καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐπλήγωσε μόνον. Ὑστερα ἀπὸ 15 μέρες τὴν εἶδε στὸ δικαστήριον.

—Γιατί τὸ κάνατε αὐτό; τὸν ρώτησε μὲ παράπονο.
Δὲν τῆς ἀπήντησε.

Στὸ δικαστήριον, ὁ πρόεδρος ἀφηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τοῦ θύματος. Ὅταν ἀρχισε ἡ ἀνάκρισις ὁ Φαλίπ προσεπαθῆσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτία τῆς τραγικῆς χειρονομίας του, χωρὶς ὥστόσο ν' ἀναφέρῃ τὴν τρελλὴ ζήλεια που τὸν εἶχε πιάσει, ὅταν τὴν ἀκουσε νὰ τραγουδᾷ. Ὑστερα παρήλασαν οἱ διάφοροι μάρτυρες. Ὁ Νοέλ Μαλπιάζ, μάντζερ τῆς Κλάρας, πὺ ἐπλεξε τὸ ἐγκώμιό-της καὶ ὁ σύζυγός τῆς πρίγκηψ Ζοφρουά ντε Σωπέ που μίλησε μὲ μίσος γιὰ τὸν Φαλίπ, κι' ὡμολόγησε μὲ πικρία πὼς ἐνῶ εἶχε παντρευτὴ τὴν γυναῖκά του γιὰ τὰ ἑκατομύρια τῆς, τώρα τὴν ἀγαποῦσα τρελλά.

—Ἡ γυναῖκά μου εἶναι ἀξία τοῦ μεγαλύτερου ἐρωτος τοὺς ἐπρόσθεσε εἶναι τὸ μοναδικὸ πλάσμα στὸ κόσμον που συμπάθησα.

Τέλος μίλησε ἡ Κλάρα Στούαρτ.

—Ἐρχομαι νὰ ἐκτελέσω ἐπιβεβλημένον καθήκον· εἶπε ὑποσχεθῆτε μου ὅμως πὼς θὰ φανῆτε ἐπιεικεῖς: Κύριε δικασταὶ μὴν τὸν στείλετε στὰ κάτεργα. Εἶναι ἕνας δυστυχισμένος, ἕνας φτωχὸς ἐρωτευμένος. Σὰς παρακαλῶ, δώσατέ τὸν μου..

**

Ὅταν βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή, ἀφοῦ ἐξέτισε τὴ ποινὴ του, βρῆκε τὴν Κλάρα νὰ τὸν περιμένῃ στὴ πόρτα... Τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν ἐφίλησε. Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες τὴν ξανάειδε κοί σὲ λίγον καιρὸ ἔγινε ἐρωμένη του.

—Θὰ φύγουμε μακρις, πολὺ μακριὰ! τοῦλεγε. Θὰ ἴδῃς πόσο θάμωστε εὐτυχισμένοι... Ἐνὰ δράδυ, ἐνῶ καθόταν ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον κι' ἔκαναν σχέδια γιὰ τὸ μέλλον, ἀκουσαν τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. Ἦταν ὁ Νοέλ, μάντζερ

τῆς. Ἡ Κλάρα μίλησε μαζί του μὲ χαμηλὴ φωνή, ἀλλ' ὁ Φαλίπ ἐκατάλαβε πὼς ἔπρεπε νὰ πᾶ νὰ «γυρίσῃ» μιὰ σκηνὴ που εἶχε χαλάσει. Θὰ «γύριζε» τὴ σκηνὴ τοῦ σταθμοῦ Σαίν-Λαζάρ, τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα...

Ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι τῆς Κλάρας ὁ Φαλίπ βρῆκε τὸν ἄνδρα τῆς τὸν πρίγκηπον ντε Σωπέ νὰ τὸν περιμένῃ στὴ πόρτα. Φαινόταν φοβερά ἐκνευρισμένος.

—Δὲν ξέρετε ἐσεῖς τί θὰ πῇ ν' ἀγαπᾷ κανέναν! εἶπε.

—Δὲν τὸ ξέρω; ψιθύρισε μελαγχολικὰ κουινώντας τὸ κεφάλι του ὁ Φαλίπ.

—Κι' ὅμως θὰ δῆτε μιὰ μέρα, ὅταν θὰ σὰς βαρεθῇ ἡ Κλάρα, πὼς θὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ ἄστοργα. Αὐτὴ δὲν ξέρει τί θὰ πῇ ἔως. Ξέρει μονάχα νὰ ἱκανοποιῇ τις ἐπιθυμίες τῆς κι' ὅσο φαίνεται γλυκεῖα καὶ χαριτωμένη, τόσο σκληρὴ εἶναι στὸ βάθος.

—Παρ' ὅλα αὐτὰ τὴν ἀγαπᾶτε ἐσεῖς!

Καὶ ὁ Φαλίπ, δῆλωσε ὅτι πρὸς χάριν του θὰ τὴν ἄφηνε, θ' ἀποτραβιόταν αὐτὸς γιὰ νὰ εὐτυχίσῃ ἐκείνος.

—Χωρὶς πόνο; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

—Μὲ σπαραγμό...

Ὅταν ἡ Κλάρα τοῦ γύρισε νὰ τῆς εἰπῇ τί τοῦεχε κάμει γιὰ νὰ ἀποφασίσῃ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ἔτσι ἀπότομα—γιατί εἶχε φτάσει ἡ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ—στάθηκε σκληρὸς καὶ τῆς φέρθηκε βάνασσα.

Ἐκείνη ἔπεσε στὰ πόδια του, τὸν παρεκάλεσε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μὲ λυγμοὺς ἀσυγκράτητους.

Τὸν λυπήθηκε, ἐννοίωσε στὴν καρδιά του ἕναν ἀνέκφραστο σπαραγμό, ἀλλ' ὅμως ἔβλεπε πὼς ἔπρεπε νὰ μὴν καμψῇ, γιατί ἀργὰ ἢ γρήγορά, θὰ χωριζόταν ἀπ' αὐτήν.

Ἡ Κλάρα τὸν ρώτησε τότε ἂν ἤθελε νὰ τοῦ δώσῃ κανένα ἐνθύμιό τῆς κι' ἀκόμα, ἂν θάρχοταν τότε—πότε νὰ τὴν βλέπῃ.

—Ναὶ τοὺς ἀπήντησε. Θὰ δίνουμε ραντεβού στοὺς κινηματογράφους που θὰ προβάλλουν τὰ ἔργα σου. Ἀκούς. Ὅταν θὰ γυρίσῃς μιὰ ταινία, ἡ πρώτη σου ματιὰ στὸ φακὸ θὰ εἶναι γιὰ μένα. Κι' ἐγώ, στὴ προβολὴ τῆς ταινίας, θὰ ξέρω πὼς ἐμένα κυττάζεις καὶ θὰ σὲ νοιώθω κοντὰ μου.

**

—Κύριε, ἡ παράσταση ἐτελείωσε.

Ὁ Φαλίπ συνῆλθε, ἀπὸ τὴ γοητεία που τοῦεχε φέρε τὸ ἀληθινὸ ἐκεῖνο ὄνειρό του. Εἶχε ἀπομείνει μόνος στὴν αἴθουσα τοῦ κινηματογράφου γιατί ὅλος ὁ κόσμος εἶχε φύγει. Δὲν εἶπε τίποτα στὴν ταξιθέτρια που τὸν εἰδοποίησε. Σήκωσε τὸν γακᾶ κι' ἐβγῆκε. Ἐξῶ ἔτρεχε σιγανὰ.

—Ποῦ νᾶ. αὶ τώρα ἡ Κλάρα:

Μερικοὶ λένε πὼς «γυρίσῃ» ἕνα φιλμ στὸ Χόλλυγουντ ἄλλοι πὼς ζῇ ἀπομονωμένη, κλισίοντας τὴν χαμένη εὐτυχία τῆς.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τζὶν Χόβαρτ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ροζίτα Μορένο

ΠΑΝΘΕΟΝ

Νίτα Κρέτς Λάολιν

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΑΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

Μεταξύ των τακτικών θαμώνων ενός αριστοκρατικού νυχτερινού κέντρου, του «Ελδοράδο» της Μονμάρτης, ένας κοντός και μελαμψός άνθρωπος με σκυθρωπό πρόσωπο που είχε κινήσει τώρα από μέρες την προσοχή,

Ήταν πάντα μόνος, έρχόταν τα μεσάνυχτα κι' έφευγε τελευταίος. Το αριστερό του χέρι ήταν καμμένο και άτροφικό. Ήταν ένας σκεπτικός και μυστηριώδης άνθρωπος που διαρκώς, χόρευε δυό τρεις φορές με χαμιά μπαλαρίνα κι' έπειτα ξαναγύριζε σιωπηλός στη θέση του.

Εγώ, εκείνον τον καιρό, ήμους αστυνομικός των κέντρων διασκέδασως. Ένας ντετέκτιβ δηλαδή, που ξενυχτούσε με φράκο στα κέντρα της Μονμάρτης, παρακολουθώντας τους διεθνείς κακοποιούς.

Ο άνθρωπος με το καμμένο χέρι μου είχε προσελκύσει τη προσοχή. Έκείνο μάλιστα που μου είχε κάνει μεγάλη εντύπωση ήταν τα χείλη του: πελώρια, παχειά.

Αποκρουστικά που τον έκαναν να μοιάζει με γουρούνι, όταν τα τέντωνε για να πιη τη σαμπάνια του.

Τί μυστήριο έκρυβε αυτός ο περίεργος θαμών; Η περιέργειά μου είχε φτάσει στο κατακόρυφο!

Ένα βράδυ, εν τέλει, το σκοτεινό αίνιγμα πήρε μιιά τραγική λύση.

Έκείνο το βράδυ είχαν έλθει στο «Ελδοράδο» ένας νέος επαγγελματίας χορευτής. Μόλις τον είδε λοιπόν ο άνθρωπος με το μυστηριώδες πρόσωπο, πετάχτηκε από τη θέση του και χύμιζε να τον αρπάξει από τον λαιμό για να τον πνίξει, μα ετυχώς πρόλαβε ο μαίτρ και τους χώρισε.

Είσαι ένας άναδρος! φώναξε σάν λυσσασμένος ο άγνωστός μου ενώ ο χορευτής αρπάζε από το χέρι την ντάμα του και την ώδηγοῦσε στο βάθος του κέντρου.

— Ήσυχαστε κύριε! τον παρεκάλεσε ο μαίτρ. Μην κάνετε φασαρία εδώ μέσα!

— Πολύ καλά του απήντησε ο άλλος. Θα τον περιμένω έξω, τον παληάνθρωπο!..

Και βγήκε από το «Ελδοράδο».

Τί θα συνέβαινε λοιπόν; Άνοιξα καλά τα μάτια μου και περίμενα να ιδω τη συνέχεια του έπεισδίου στο δρόμο, έτοιμος πάντα να επέμβω στην κατάλληλη στιγμή.

Τα έξημερώματα, ο χορευτής βγήκε από το κέντρο. Μά μόλις τον είδε ο άλλος του φώναξε:

— Κάθαρμα! Έλα πιο κοντά αν σου βαστάη!

— Άφισε τις άνοησίες, Πιέρ, θα σου εξηγήσω ψιθυρίσε δειλά ο χορευτής.

— Δεν θέλω ν' ακούσω τίποτε! του απήντησε με λύσσα και ξαφνικά τον έφτυσε στο πρόσωπο.

Ο χορευτής, με μιιά σπαρακτική κραυγή πόνου, έφερε το χέρι του στο αριστερό μάτι σά να ήθελε να το συγκρατήσει για να μη χυθή. Έπειτα τρίζοντας τα δόντια του, έκανε να δρομήση επάνω στον αντίπαλό του. Έκείνη τη στιγμή επενέβη και τον αρπάζει από το χέρι.

— Άφήστε με! ούρλιαξε ο χορευτής. Αυτός ο κακούργος μου έβγαλε το μάτι!

— Μά πως, με ποιό μέσον; τον ρώτησα απορρώντας.

— Με τις σφαίρες του.

— Με ποιές σφαίρες του; Δεν τον είδα να βγάλη πιστόλι.

— Το πιστόλι είναι το στόμα του! τα χείλη του! στέναξε ο χορευτής.

Δεν καταλάβαινα τίποτε. Μου έρχόταν να τρελλαθώ!

— Και τώρα είμαστε πάτσι! σάρκασε ο άγνωστος κι' έκανε να φύγει.

Μά δεν πρόφτασε. Μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά του και του πέρασα γρήγορα τις χειροπέδες. Έπειτα τον ώδηγησα στο

κοντινό αστυνομικό τμήμα. Σ' αυτό το μεταξύ, ένα γκαρσόνι είχε μεταφέρει τον χορευτή, που φώναζε από τους πόνους στον Στασθμό των Πρώτων Βοηθειών. Η απόφασις του χειρουργού εκεί πέρα ήταν τραγική. Ο χορευτής είχε χάσει το μάτι του από κάποια παράξενη σφαίρα!

Ο δύστυχος, ύστερα από μισή ώρα, ήρθε στο Τμήμα μ' ένα επίδεσμο στο πρόσωπο και κλαίγοντας με λυγμούς μάς αφηγήθηκε την ακόλουθη ιστορία που μάς έδωσε τη λύσι αυτού του σκοτεινού αινίγματος:

Ο χορευτής λεγόταν Άντρέ Μπλανσάρ κι' είχε γνωρίσει, έδω κι' ένα χρόνο, στο Λονδίνο τον άγνωστό μου, που λεγόταν Πιέρ Ραβίνσκυ. Η γνωριμία τους έγινε σ' ένα νυχτερινό κέντρο στο Πικαντίλλυ, όπου ο Ραβίνσκυ, τα μεσάνυχτα, παρού-

σισε ένα πρωτότυπο όσο και παράξενο νούμερο. Είχε μαζί του μιάν όμορφη γερμανίδα, την Έλσα Γκράμπ, μιιά ωραία χορεύτρια που του χρησίμευε ως στόχος. Ο Ραβίνσκυ ήταν τότε πασίγνωστος στο Λονδίνο ως «άνθρωπος-τουφέκι». Έκτελούσε δέ το «νούμερό» του ως εξής:

Τα μεσάνυχτα παρουσιαζόταν στους θαμώνες του κέντρου, έκανε μιάν υπόκληση κι' ύστερα στεκόταν στη μέση της αίθουσας. Η όμορφη Έλσα, μ' ένα άστραφτερό φαιδίσιο μαγιά, ανέβαινε και καθόταν εις ένα τραπέζι σε απόσταση πέντε μέτρων και κρατούσα στο

στόμα μιιά πίπα με την όπ' ίαν έκάπνιζε το τσιγάρο της, το όποιον ήτο ο στόχος.

Ο Ραβίνσκυ πετούσε από το στόμα του, σάν να πυροβολούσε, μικρές χρωματιστές σφαίρες από μιιά παράξενη σκληρή πάστα και κτυπούσε πάντα αλάθευτα το τσιγάρο της. Τα πελώρια χείλη του έπαιρναν το σχήμα μιιάς κάννης τουφεκιού και προκαλούσε σ' όλους το θαυμασμό και την κατάπληξη με την δύναμη της «έκπυροσφοκότησεως» και με τη μεγάλη επιδεξιότητά του.

Ο Άντρέ Μπλανσάρ ήταν χορευτής σ' εκείνο το κέντρο. Γνώρισε τον «άνθρωπο-τουφέκι» κι' ένιωσε μιιά φλογερή συμπάθεια για την σύντροφό του, την ωραία Έλσα. Οι σχέσεις τους κράτησαν τρεις ολόκληρους μήνες κι' όπως ήταν φυσικό, αυτή ή αμοιβαία συμπάθεια δεν άργησε να μεταβληθί σ' έναν

φλογερών έρωτα. Ο Άντρέ κι' η Έλσα κρυβόνταν όσο μπορούσαν από τον Ραβίνσκυ, μα ένα βράδυ ξέχασαν να κλειδώσουν την πόρτα του καμαρινού κι' ο Ραβίνσκυ, μπαίνοντας τυχαίως μέσα τους βρήκε άγκυλισμένους.

Μ' ένα μούγγρισμα θηρίου ώρμησε τότε επάνω στον χορευτή και προσπάθησε με το μοναδικό του χέρι να τον πνίξει, γιατί αυτό έσφιγγε σάν σιδερένια τανάλια. Ο Μπλανσάρ όμως κατορθώσε να λυτρωθί με τη βοήθεια της Έλσας, να του καταφέρει στο πρόσωπο μιιά γερή γροθιά που τον άφησε αναίσθητο και έφυγε με την όμορφη γερμανίδα.

Ο Ραβίνσκυ από τότε άρχισε να ψάχνει για να βρή τους φυγάδες και μιιά μέρα έμαθε, ότι είχαν καταφύγει στο Παρίσι. Παράτησε, λοιπόν το Λονδίνο και κατέβηκε στη Μονμάρτη, με την έλπίδα πως θα συναντούσε κάποτε τον άσπονδο έχθρό του. Είχε καταστρώσει κι' όλας την εκδίκησή του: θα του έβγαζε το ένα μάτι και θα τον έστελνε πίσω στην άπιστη Έλσα, μονόφθαλμο!

Κι' όπως είδατε, είχε κατορθώσει να εκδικηθί τον Μπλανσάρ.

Είμαι βέβαιος, πως τώρα θα παράτηση και σένα ή γερμανίδα, του έλεπε, την ώρα που τον τραβούσαν για να τον κλείσουν οι αστυφύλακες στο κρατητήριο.

Και δεν είχε άδικο. Η Έλσα παράτησε γρήγορα τον μονόφθαλμο έρωστή και έρωτεύτηκε έναν άλλον.

ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

✱ ✱

446

* *

* *

* *

ΠΑΝΘΕΟΝ

* *

* *

* *

* *

✱ ✱

447

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΠΥΡΡΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Κάποιος τοῦ ὁποῦ τοῦ σπαθὶ δὲν συγχωρεῖ.

—Δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος τοῦ οἴκου σας! εἰ-
πεν ἡ βασίλισσα.

—Δὲν εἶναι τοῦ σπιτιοῦ μου! Ἄν πιασθῇ, κανεὶς δὲν θὰ ἤξεύρῃ διὰ τὴν ὥπλισαν τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Καὶ κανεὶς δὲν θὰ ξέρῃ διὰ τὴν ὥπλισαν τὸ μίσος μου.

Νὰ τι ἔλεγον ἀνάμεσα σὲ πολὺ γλυκὰ μεϊδιάματα καὶ ἔρωτικες ματιές ποῦ ἄνταν τὸν Πασσαβάν νὰ φρικιάσῃ! Ὑπέφερεν ἀπὸ τὰ μεϊδιάματα αὐτὰ τῆς Ἰζαμπῶ γιὰ τὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητον! Ἡ κρίσις τῆς ζηλοτυπίας ἐξεχύνετο μέ-
σα τοῦ, αἰσθανώσαντο διὰ ἀν-
την βασίλισσαν: Στὸ βάθος τοῦ μεθυσιῶ τοῦ τοῦ ἔμεινεν ἀρκετὴ διαύγεια γιὰ νὰ εἰπῇ διὰ τὴν ὥπλουν σὲ διὰ τὴν αὐτὴν διέταξεν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅπως καὶ προηγουμένως μὴ φωνὴ ἐδέσποσε τοῦ θορύβου!

—Ὁ Βασιλεὺς! Ὁ βασι-
λεὺς! Τόπον στὸν βασιλέα!

XXI

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

Ἄλλὰ αὐτὴ ἡ παραληροῦ-
σα ὁμήγυρις δὲν ἔδειξε στά-
σιν ἀφοσιώσεως. Μόλις ἀπέδωκε τὸν ὀφειλόμενον σεβα-
σμὸν στὸν βασιλέα.

Κάρολος ὁ VI μετὰ βίαια βιαστικά ἔτρεξε πρὸς τὸν θρόνον καὶ ἄφηκε τὸν ἑαυτὸν του νὰ πέσῃ στὸ κάθισμά του. Ἐρ-
ριξε μὴ παρατεταμένη μπιὰ στὴν σάλλα καὶ γύρισε πρὸς τὸ ἐρησιένων τὸ φωτὶν καὶ ἐξερράγη σὲ γέλια! Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἀπεούρη! ὅλος ὁ κόσμος τὸν εἶδε νὰ διευθύνεται χαμογελῶντας πρὸς ἕνα μέρος τῆς σάλλας, ὅπου στεκόταν ὁ Λουδοβίκος τῆς Ὁρλεάνης.

Τοὺς εἶδαν νὰ καθύνται ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον, νὰ μιλοῦν στὸ αὐτί, νὰ γελοῦν γι' αὐτὰ ποῦ ἔλεγον! Ἡ συμ-
φιλίωσις ἦτο πλήρης.

Κάποιος ἔβλεπεν ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ μακριά, καὶ φαινόταν εὐχαριστήμενος. Ἦταν ὁ δοῦξ τοῦ Μπερρύ!

—Τὶ νὰ λένε; σκεπτόταν. Ὁ τῆς Ὁρλεάνης, καὶ ὁ Βουρ-
γώνης ἐνὶ ὄψει εἶναι ὁ θάνατός μου! Τὶ νὰ λένε;

Διευθύνθη τότε πρὸς τὸν Κάρολον.

Ὁ Βασιλεὺς ἦτο μόνος! Ἡ Ἰζαμπῶ τὸν ἐξήτασε μὴ
στιγμὴ μετ' ἐπίμονη περιέργεια, καὶ εἶχε τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο
μεϊδιάμα τὸ ὁποῖον τὸσον ἔμοιαζε μὲ τὰ ἀναστρέφοντα χεῖλη
τῆς τίγριδος τῆς Ἱμπερίας. Ἐσηκώθη καὶ ἀπέφρων κομψὴ ἐ-
πῆγε κοντὰ στὸν Πασσαβάν. Τὸ ἄβρὸ χέρι τῆς ἐστηρίχθη
στὴν παλάμην τοῦ ἱππότη καὶ τοῦπε σὰν νὰ συνέχιζε μὴ
συζήτηση τὴν ὅποιαν τίποτε δὲν εἶχε διακόψει.

—Λοιπὸν, ἡ ζωὴ σας μοῦ ἀνήκει!

—Δικός σας, εἶπεν ἐνθουσιώδης.

Ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἰζαμπῶ, σύζυγος τοῦ τρελλοῦ
βασιλέως Κάρολου τοῦ βου σέρνει στὰ δίκτυα τῆς τὸν δοῦκα τοῦ
Νεβέρ Γιάννη Ἀτρόμητον τοῦ ζῆτει νὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα του
καὶ τὴ γυναῖκα του καὶ τοῦ ἐπιβάλλῃ ἂν καὶ ἦταν παντρεμμένος,
νὰ παντρευτῇ τὴν Λωρὰν ντ' Ἀμπρέμ. Ἐπειτα ἐκεῖνος τὴν ἐμα-
χαίωσε, ἀφοῦ τὸ δηλητήριο ποῦ εἶχε δώσει στὴ βασίλισσα ὁ μά-
γος Σαϊτάνο δὲν τὴν ἐσκότωσε. Ὁ μικρὸς ἱππότης Χαρντί Πασσα-
βάν ποῦ ἐπενέβη, συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη στὸν μάγο Σαϊτάνο
ποῦ ἠθέληε νὰ κἀν πειράματα μ' αὐτὸν ποῦ ἦταν λιπόθυμος καὶ
τὸν νόμιζε πεθαμένον, καὶ μ' ἄλλους τρεῖς νέους. Ὁ Χαρντί τοὺς ἐ-
λευθέρωσε, ἀλλὰ ξανασυνελήφθη καὶ ἐκλείσθη ἀπὸ τὸν δοῦκα στὴ
φυλακὴ. Τὴν Λωρὰν τὴν πῆρε ὁ Σαϊτάνο, τὴν κόρη τῆς Ροζελίς
τὴν ἐστεῖλαν εἰς ἕνα μακρὸν χωριὸν νὰ τὴν ἐκθέσσουν πρὸς νύμφη-
σίαν. Τὴν συνήντησε ἡ δοῦκισσα τῆς Ὁρλεάνης, ἡ ὁποία τὴν παρ-
έδωσε στὸν Σιαμπιέρ καὶ τὴν ἀνέθρεψε ὡς κόρη τοῦ ὑποὶ τὸ ὀ-
νομα Ὁδέττη. Μὴ μὲρα ποῦ πῆγε στὸν πύργον τοῦ δ' τρελλοῦ βα-
σιλέως καὶ τὴν εἶδε, συνήλθε. Τὴν ἐπῆρε στὴν αὐλὴ καὶ ἡ Ἰζαμ-
πῶ ποῦ ζήλησε ὠρξίσθη νὰ τὴν ἐκδικηθῇ. Ὁ Γιάννης Ἀτρόμη-
τος ὁ πατέρας τῆς ποῦ δένεσκότωσε τὴν γυναῖκα τοῦ ἀπεφάσισεν αὐτὴν
κἀν ἐρωμένην του. Ἡ Ὁδέττη — Ροζελίς ποῦ δὲν θυμόταν τίπο-
τε ἀπὸ τὴν παλὰ τῆς ζωῆς μὴ μὲρα ἔμαθε διὰ τὴν φυλακὴν ἣ-
ταν ἕνας νέος τὸν ἐλευθέρωσε καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα σπαθί, χρήματα
καὶ φορέμα. Ὁ Χαρντί πῆγε στοῦ Σαϊτάνο καὶ ἐκεῖνος τοῦεῖπε
ὅτι ἡ Ροζελίς καὶ ἡ Λωρὰν πέθαναν. Ἐκτυπήθη μετ' ἀνθρώπων
τοῦ Γιάννη Ἀτρόμητον γιὰ τὴν ὑπερίσθησιν μὴ γυναῖκα καὶ κά-
ποια μὲρα ποῦ γύριζε ἀπὸ περιοδείαν εἶδε νὰ ὀρμῶν ἐναντίον
ἐνὸς φορέου λησταί. Τοὺς διεσκόρπισε καὶ ἡ γυναῖκα ποῦεῖταν
μέσα τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὸν ἐκάλεσε στὰ ἀνάκτορα. Στὸ καπ-
λεῖο ποῦ ἔμεινε τὸν ἐπεσκέψθησαν ἄνθρωποι τοῦ Γιάννη Ἀτρό-
μητον ποῦ ἦταν μαζί μετ' ἡ βασίλισσα στὸ φορεῖο, καὶ ἔπειτα ὁ
Μπουά Ρεντόν καὶ ὁ Γκεργονάρ ποῦ τοῦδωσε χρήματα ἐκ μέρους
τῆς βασίλισσας. Ὁ ἱππότης ἐπῆγε στὰ ἀνάκτορα καὶ ἡ βασίλισσα
τὸν ἐκράτησε κοντὰ τῆς καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς ὀρκισθῇ διὰ τὴν
σκοτώσει τὸν Σιαμπιέρ. Ὅταν ὁ Πασσαβάν ἀπομακρύνθηκε τὴν
ἐπλησίωσε ὁ Ἀτρόμητος καὶ τοῦ ζήτησε νὰ βάλῃ νὰ δολοφονή-
σουν τὸν δοῦκα τῆς Ὁρλεάνης.

Ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἰζαμπῶ, σύζυγος τοῦ τρελλοῦ
βασιλέως Κάρολου τοῦ βου σέρνει στὰ δίκτυα τῆς τὸν δοῦκα τοῦ
Νεβέρ Γιάννη Ἀτρόμητον τοῦ ζῆτει νὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα του
καὶ τὴ γυναῖκα του καὶ τοῦ ἐπιβάλλῃ ἂν καὶ ἦταν παντρεμμένος,
νὰ παντρευτῇ τὴν Λωρὰν ντ' Ἀμπρέμ. Ἐπειτα ἐκεῖνος τὴν ἐμα-
χαίωσε, ἀφοῦ τὸ δηλητήριο ποῦ εἶχε δώσει στὴ βασίλισσα ὁ μά-
γος Σαϊτάνο δὲν τὴν ἐσκότωσε. Ὁ μικρὸς ἱππότης Χαρντί Πασσα-
βάν ποῦ ἐπενέβη, συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη στὸν μάγο Σαϊτάνο
ποῦ ἠθέληε νὰ κἀν πειράματα μ' αὐτὸν ποῦ ἦταν λιπόθυμος καὶ
τὸν νόμιζε πεθαμένον, καὶ μ' ἄλλους τρεῖς νέους. Ὁ Χαρντί τοὺς ἐ-
λευθέρωσε, ἀλλὰ ξανασυνελήφθη καὶ ἐκλείσθη ἀπὸ τὸν δοῦκα στὴ
φυλακὴ. Τὴν Λωρὰν τὴν πῆρε ὁ Σαϊτάνο, τὴν κόρη τῆς Ροζελίς
τὴν ἐστεῖλαν εἰς ἕνα μακρὸν χωριὸν νὰ τὴν ἐκθέσσουν πρὸς νύμφη-
σίαν. Τὴν συνήντησε ἡ δοῦκισσα τῆς Ὁρλεάνης, ἡ ὁποία τὴν παρ-
έδωσε στὸν Σιαμπιέρ καὶ τὴν ἀνέθρεψε ὡς κόρη τοῦ ὑποὶ τὸ ὀ-
νομα Ὁδέττη. Μὴ μὲρα ποῦ πῆγε στὸν πύργον τοῦ δ' τρελλοῦ βα-
σιλέως καὶ τὴν εἶδε, συνήλθε. Τὴν ἐπῆρε στὴν αὐλὴ καὶ ἡ Ἰζαμ-
πῶ ποῦ ζήλησε ὠρξίσθη νὰ τὴν ἐκδικηθῇ. Ὁ Γιάννης Ἀτρόμη-
τος ὁ πατέρας τῆς ποῦ δένεσκότωσε τὴν γυναῖκα τοῦ ἀπεφάσισεν αὐτὴν
κἀν ἐρωμένην του. Ἡ Ὁδέττη — Ροζελίς ποῦ δὲν θυμόταν τίπο-
τε ἀπὸ τὴν παλὰ τῆς ζωῆς μὴ μὲρα ἔμαθε διὰ τὴν φυλακὴν ἣ-
ταν ἕνας νέος τὸν ἐλευθέρωσε καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα σπαθί, χρήματα
καὶ φορέμα. Ὁ Χαρντί πῆγε στοῦ Σαϊτάνο καὶ ἐκεῖνος τοῦεῖπε
ὅτι ἡ Ροζελίς καὶ ἡ Λωρὰν πέθαναν. Ἐκτυπήθη μετ' ἀνθρώπων
τοῦ Γιάννη Ἀτρόμητον γιὰ τὴν ὑπερίσθησιν μὴ γυναῖκα καὶ κά-
ποια μὲρα ποῦ γύριζε ἀπὸ περιοδείαν εἶδε νὰ ὀρμῶν ἐναντίον
ἐνὸς φορέου λησταί. Τοὺς διεσκόρπισε καὶ ἡ γυναῖκα ποῦεῖταν
μέσα τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὸν ἐκάλεσε στὰ ἀνάκτορα. Στὸ καπ-
λεῖο ποῦ ἔμεινε τὸν ἐπεσκέψθησαν ἄνθρωποι τοῦ Γιάννη Ἀτρό-
μητον ποῦ ἦταν μαζί μετ' ἡ βασίλισσα στὸ φορεῖο, καὶ ἔπειτα ὁ
Μπουά Ρεντόν καὶ ὁ Γκεργονάρ ποῦ τοῦδωσε χρήματα ἐκ μέρους
τῆς βασίλισσας. Ὁ ἱππότης ἐπῆγε στὰ ἀνάκτορα καὶ ἡ βασίλισσα
τὸν ἐκράτησε κοντὰ τῆς καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς ὀρκισθῇ διὰ τὴν
σκοτώσει τὸν Σιαμπιέρ. Ὅταν ὁ Πασσαβάν ἀπομακρύνθηκε τὴν
ἐπλησίωσε ὁ Ἀτρόμητος καὶ τοῦ ζήτησε νὰ βάλῃ νὰ δολοφονή-
σουν τὸν δοῦκα τῆς Ὁρλεάνης.

μα τὸν βασάνιζε καὶ τὸ μυαλὸ τοῦ πονοῦσε.

—Μεγαλειότατε, ἀκούσατέ με.

—Σιωπήσατε καὶ πηγαίνετε! τοῦ ἀπήντησε ἐκεῖνος. Θέ-
λω νὰ εἶμαι μόνος γιὰ νὰ ἔχω τὴν σκέψιν μου.

Ὅσο λίγο κι' ἂν ἦταν βασιλεὺς ὁ Κάρολος, ἦταν πάντως
βασιλεὺς. Εἶχε εἰπῇ «θέλω» κι' ὁ δοῦξ τοῦ Μπερρύ ὑπε-
κλήθη πολὺ χαμηλά, ἐμμουρούρισε μερικά λόγια, κι' ἀπο-
μακρύνθηκε μετ' ἡ ψυχὴ γεμάτῃ φρίκη, λύπη καὶ μανία.

Ὁ Βασιλεὺς ἐκύτταξε τὴν δμάδε, ἀλλὰ δὲν τὴν ἔβλεπε.
Τὸ λογικὸν τοῦ ἐταράσσετο καὶ πάλιν.

Ἀρχισε νὰ τρέμῃ! Ἡ παγερὴ φρικίασις τῆς κρίσεως
διέτρεχε ὅλον τὸ μήκος τῆς ράχης του. Καὶ ὅμως ἀνθίστατο.
Προσπαθοῦσε κάπως ἀορίστως νὰ κατευθύνῃ τὴν ἐπαναστα-
τημένην σκέψιν του.

Καὶ ἐφαίνετο πετάχθηκε ὀρθὸς ἀφρίζοντας, οὐρλιάζοντας.
—Γιατί ἕνα στέμμα σὲ μένα κι' ὄχι σὲ σὰς;

Αὐτὸ ἦτο κεραυνὸς ποῦ ἐδέσποξε τὸν θόρυβον τῆς μά-
χης! Καὶ ἀμέσως στὴν ἀπέραντη καὶ θαυμάσια αἰθούσα
ἐπεκράτησε μὴ βαθεῖα σιγὴ καὶ οἱ χορευταὶ ποῦ κατε-
πλάγησαν, ἄρχισαν νὰ ἔρχονται στὰ λογικά τους, κι' ἐν-
νοῶσαν ἕνα παράδοξον συναίσθημα διὰ ὅλοι αὐτοὶ ποῦ ἦταν
λογικὲς ὑπάρξεις, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πρίγκηπες, δοῦ-
κες, ἦσαν τρελλοὶ κι' ὅτι αὐτὸς ὁ τρελλὸς ἦταν σ' ἐκείνη
τὴν παραληροῦσαν ὁμύγη, ὁ μόνος ποῦ λογικεύετο.

Ἡ φωνὴ τοῦ τρελλοῦ, σὰν ἕνα μεγάλο ρεῦμα καθαροῦ
ἀέρος διέλυσε τὴν μέθην. Ἐπανελάβεν.

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

—Ἡ σκέψιν σας, ἡ δύναμὶς
σας, τὸ πᾶν! χωρὶς κᾶν νὰ
συζητήσετε μετ' ἡ ἑαυτὸν
σας, ἂν εἶναι καλὰ ἢ ἄσχημα
ὅσα διατάξω;

—Δέχομαι! εἶπε μετὰ ἀ-
σθενή φωνὴν! χωρὶς ἀντίρρη-
ση! διδίδετε καὶ ἂν θελή-
σετε, εἴτε καὶ ἂν δὲν εἶναι
καλὸ, εἴτε καὶ ἂν σὲ μένα
φαίνεται κακὸ.

Ἐκείνη τοῦ ὠμίλησε μετ' ἡ
ματιὰ τῆς! Ἐφρικίασε στὴν
προσέγγισιν αὐτῆς τῆς φωτιᾶς.

—Τὴν ἐχθρὸν μου θὰ τὴν
συντρίψω! Τὸν ἄνθρωπον
ποῦ τὴν φυλάει θὰ τὸν σκο-
τώσω! ὁσον ἀφορᾷ αὐτήν,
σὰς εἶπα διὰ τὴν ἰδίαν
αὐρίον! Ἀλλὰ περιένετε!

Ἰσως τὴν ἰδίαν ἀπόψε.

Ὁ δοῦξ λοιπὸν τοῦ Μπερ-
ρύ ἐπλησίασε τὸν βασιλέα
τὸν φανταστικὸν βασιλέα τῆς
Γαλλίας, μοναχὸν ἐκεῖ κατῶ,
στὴν ἀδεια ἐξέδρα τοῦ θρό-
νου, μόνον ἐμπρὸς σ' αὐτὸ
τὸ πλῆθος τῶν αὐλικῶν ἐκ
τῶν ὁποίων οὐτε ἕνας δὲν τὸν
τιμοῦσε, οὔτε μετὰ μὴ ματιὰ
οἴκτου. Ὁ δοῦξ τοῦ Μπερρύ
τοῦεῖπε διὰ τὸν ἔβλεπε ἰδι-
αιτέρως διὰ τὴν γιορτὴν θὰ τε-
λεῖωνε.

Ὁ βασιλεὺς παραληροῦσε.

Ὁ δοῦξ τοῦ Μπερρύ ἤθελε νὰ
τοῦ εἰπῇ τὴν ἰδέαν του κι' ἐ-
κεῖνος ἀπαντοῦσε διὰ τὸ στέμ-

—Καὶ γιατί τὰ στέμματα; Ποῖος εἶναι ὁ κύριος; εἶμαι
ἐγὼ; εἰσθε σεῖς; Κάνετε δὲν εἶναι κύριος! Τὸ γνωρίζω
καὶ τὰ φαντάσματα τῆς νύκτας μοῦ τὸ εἶπαν! Κύριος! Κύ-
ριος τίνος; ποῦ πρᾶγματος; Καὶ ποῖος ὤρισε διὰ Νόμου
διὰ κάποιον θὰ εἶναι κύριος; Μιλήστε! Θέλω νὰ ξέρω!
Σιωπάτε, Βουργώνης, Μπερρύ, Ὁρλεάνης. Σεῖς ὅλοι ποῦ
θέλετε νὰ εἰσθε οἱ κύριοι δὲν μπορείτε νὰ ἐξηγήσετε γιατί
θὰ εἰσθε οἱ Κύριοι;

Ἐν ὀνόματι τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων εἶναι κανεὶς
νὰ πεθάνῃ στὰ γέλια. Σκύλοι ποῦ σέρνεσθε, ἰσχυρίζεσθε
διὰ τὴν ἐπιβάλλετε τὸν θαυμασμὸν γιὰ τὸν ἑαυτὸν σας! Ὅχι
ἔχετε μόνον τὸ μίσος των. Καὶ ἂν ἤξεύρατε σὲ ποῖον ὀ-
κεανὸν περιφρονήσεως θὰ πέσετε, τότε θὰ αἰσθάνωσασθε
οἴκτον γιὰ τὴν ἰδίαν τὸν ἑαυτὸν σας.

Ἡ φωνὴ τοῦ τρελλοῦ Βασιλέως βροντοῦσε.

Δὲν ἤξερε τί ἔλεγε! Τὰ λόγια πηδοῦσαν αὐτὸ τὰ χεῖλη
τοῦ ποῦκαίαν, χωρὶς νὰ ἐννοῇ τὴν σημασίαν των ἔτσι ὡς
ἄλλοτε στὸν ἱερὸν Νάον τῶν Δελφῶν μιλοῦσε ὁ παραλα-
ληρὸν μάντις.

Ἡ τεράστια μάζα τῶν εὐγενῶν ἀκούγε χωρὶς νὰ ἐννοῇ!
Ἐκεῖνος ἐξακολούθησε νὰ βρίξῃ ὅλους, αὐτοὺς ποῦ ὠρ-
ξάν καὶ ταραννοῦσαν κι' ἔβγαλε τέλος ἀπὸ τὸ κεφάλι τὸ
στέμμα του.

Δὲν τὸ θέλω πιά, ἔλεγε. Ποῖος τὸ θέλει; Μάξωπὲ
τὸ ἀδελφὲ μου! Πάρ' το θεῖε μου! Καὶ σὺ ἐξάδελφὲ μου! Ἄ,
ἀχρεῖοι! Ἐγὼ εἶμαι ὁ λυὸς τῆς Γαλλίας! Σταθῆτε, πάρτε
φάτε, πιέτε, πινηῖτε, φτωχοὶ ζητιανοὶ τῆς ἰσχύος! Πάρ-
τετο! Νὰ τὸ Στέμμα! Δὲν τὸ θέλω πιά.

Ὁ τρελλὸς ἄρρησε νὰ πέσῃ στὴν ἀναβήμιδα τὸ βασι-
λικὸν διάσημα καὶ μετὰ ἕνα δυνατό λάκτισμα τὸ ἐπέταξε
μακριὰ τοῦ! Τὸ στέμμα ἐπῆδησε, ξαναπῆδησε καὶ ἐκυ-
λίσθηκε.

Τὰ κατάπληκτα πλῆθη ἀπεσύρθησαν βιαστικά. Εἶδον νὰ
περνᾷ μεταξὺ των μὴ ἀστραφτερὴ βολὴς ποῦ ἦταν τὸ
σύμβολον τῆς ἐξουσίας καὶ ἡ ὁποία ἐκτύπησε σὲ μὴ κολῶ-
να καὶ ἐτσακίσθηκε.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὁ Κάρολος ἔφευγε ἀνάποδα στὴν πολυ-
θρόνα τοῦ ρογαλιζόντας.

—Κυτᾷτε τὸν λαὸν ποῦ πεθαίνει...

Τὰ μάτια τοῦ ἀνεστράφησαν.
Τὰ γόνατά τοῦ ἐκάμψθησαν! Ἐ-
τρίξε τὰ δόντια.

Ἀπὸ τὴν πολυθρόνα ἔπεσε
στὸ δάπεδον καὶ δὲν ἀκούγανε
πια παρὰ ἕνας ἐπιθανάτιος ρόγ-
χος!...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρου-
σιάσθη ἡ Ὁδέττη Σιαμπιέρ.

Ἀπὸ μακριὰ ἡ Ἰζαμπῶ πα-
ρίστατο στὴν σκηνὴν αὐτῇ, ψυχρὴ
ἀγέροχη, ἀπαθὴς! Τὸ θανάσιμον
μεϊδιάμα τῆς ἔκανε τραγικώτερον
τὸ παραλήρημα τοῦ βασιλέως.
Ἐσκέπτετο.

—Εἰ! Ἰσως εἶναι τὸ τέλος!

Ἡ τελευταία κρίσις καὶ τότε...

Κοντὰ τῆς ὁ ἱππότης Πασσα-
βάν ταραγμένος ἀπὸ οἴκτον κυ-
τοῦσε φλογερὰ τὸν βασιλέα, αὐ-
τὸν ποῦ τὸν εἶχε ἐλευθερώσει ἀ-
πὸ τὸν Χουϊντελὸν καὶ ἡ καρδιά
του, κυτοῦσε δυνατὰ μετ' ὀρμῆς.

Μόλις ἔπεσεν ὁ βασιλεὺς κά-
τω, ὁ ἱππότης ἔκανε μὴ κίνησιν,
σὰν νὰ ἤθελε νὰ ὀρμήσῃ πρὸς
αὐτόν...

Ἀλλ' ἔμεινε στὴ θέσιν του, θαμβωμένος ἐξαινικά,
ἀσθμαίνων ἀπὸ μὴ ἀνέκφραστη συγκίνηση.

Ὁ Ἄγγελος τοῦ παρουσιάσθη. Ὁ ἄγγελος τοῦ Σαῖν
—Πῶλ. Ἐκείνη ποῦ κατέβη στὸν ἄδην καὶ τὸν ἔβγαλε. Γύρω
τῆς ἀκούγεται ἕνας παρατεταμένος ψιθύρος θαυμασμοῦ
καὶ λατρείας! Ἡ μικρὴ βασίλισσα! Νὰ ἡ μικρὴ βασί-
λισσα! Ἐκτύπησε τὴν Ἰζαμπῶ καὶ τὴν εἶδε νὰ πετᾷ ἀπὸ
τὰ μάτια τῆς φλόγας καὶ ἐφοβήθη. Θέλησε νὰ ἀποσυρθῇ.

Ἡ βασίλισσα τὸν ἐπίασε ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ μετὰ ὑπόκω-
φ φωνὴν τοῦπε.

—Κυτᾷτε! νὰ τὴν! Εἶναι ἡ θανάσιμος ἐχθρὰ μου!
Εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία ἀνοίγει ἀργὰ τὸν τάφον μου! Αὐτὴ εἶ-
ναι ἐκείνη ποῦ πρέπει νὰ συντρίψετε! Προσέχτε! Μοῦ ὀ-
προσχεθήκατε τὴν ζωὴν σας!

—Κυτᾷτε! νὰ τὴν! Εἶναι ἡ θανάσιμος ἐχθρὰ μου!
Εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία ἀνοίγει ἀργὰ τὸν τάφον μου! Αὐτὴ εἶ-
ναι ἐκείνη ποῦ πρέπει νὰ συντρίψετε! Προσέχτε! Μοῦ ὀ-
προσχεθήκατε τὴν ζωὴν σας!

—Κυτᾷτε! νὰ τὴν! Εἶναι ἡ θανάσιμος ἐχθρὰ μου!
Εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία ἀνοίγει ἀργὰ τὸν τάφον μου! Αὐτὴ εἶ-
ναι ἐκείνη ποῦ πρέπει νὰ συντρίψετε! Προσέχτε! Μοῦ ὀ-
προσχεθήκατε τὴν ζωὴν σας!

—Κυτᾷτε! νὰ τὴν! Εἶναι ἡ θανάσιμος ἐχθρὰ μου!
Εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία ἀνοίγει ἀργὰ τὸν τάφον μου! Αὐτὴ εἶ-
ναι ἐκείνη ποῦ πρέπει νὰ συντρίψετε! Προσέχτε! Μοῦ ὀ-
προσχεθήκατε τὴν ζωὴν σας!

—Κυτᾷτε! νὰ τὴν! Εἶναι ἡ θανάσιμος ἐχθρὰ μου!
Εἶναι αὐτὴ ἡ ὁποία ἀνοίγει ἀργὰ τὸν τάφον μου! Αὐτὴ εἶ-
ναι ἐκείνη ποῦ πρέπει νὰ συντρίψετε! Προσέχτε! Μοῦ ὀ-
προσχεθήκατε τὴν ζωὴν σας!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφθασαν στ' αὐτιά τοῦ ἱππότη, ἀλλὰ ὁ-
μως δὲν ἐννόησεν τὴν σημασίαν τους. Πολὺ ἀργότερα τὰ
κατάλαβε. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅλη τοῦ ἡ ὑπαρξὶς ἦτο στὰ
μύτια τοῦ! Ἐκύτταζε.

Ἡ Ὁδέττη ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ βασιλέως, ἔβαλε τὸ ἄλλο
τῆς στὸ μέτωπον τοῦ ποῦ ἔκκιζε καὶ ἐμμουρούρισε.

—Ἀγαπητὲ Μεγαλειότατε, δὲν με βλέπετε; Λίγο κου-
ράγιο! Σηκωθήτε καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσω στὸ διαμέρι-
σμά σας.

Καὶ ἀμέσως τὸ ἀκατανόητο θαῦμα ἐπανελήφθη ἀκόμη
μὴ φορά.

τό μόνον. Οί σκέψεις σας δέν μοῦ ἀρέσουν καθόλου. Δέν μοῦ ἀρέσουν καθόλου. Δέν πρέπει νά φαντασθῆτε, μικρέ μου ἱππότη δι' ἐπειδὴ ὁ δούξ καὶ ἡ βασιλίσσα εἶναι προκατελλημένοι γιὰ σᾶς, δι' ἐμείς ποῦ ἔχομεν προσφέρει ἐξαιρετικές ὑπηρεσίες θὰ ὑποχωρήσωμεν εἴτε στοῦ ἀνάκτορον Σαῖν—Πῶλ εἴτε στοῦ μέγαρον τῆς Βουργώνης.

—Ο ἱππότης ἐφάνη ἐξαιρετικά ἐκπληκτός!
—Νά ὑποχωρήσετε; γιατί νά τὸ κάνετε; Καὶ τί γύρεψα ἐγὼ νά μοῦ παραχωρήσετε;

—Μὲ εἰρωνεύεσθε! Μόλις θὰ τελειώσετε μέ τὸν δουκά θὰ σᾶς παρακαλέσω νά με ἀκολουθήσετε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ!

—Διάβολε καὶ γιατί θὰ πάμε ἐκεῖ;
—Δέν ἐννοεῖτε;

—Τόσον λίγο. Θέλετε νά με ξεκοιλιάσετε ἢ νά με ξεσχίσετε μέ τὸ σπαθί σας! Ὁ διάβολος νά με πόρη ἂν ξέρω γιατί, ἀλλ' ὅτ' οὐ τὸ θέλετε, δέν ἔχω ἀντίρρηση. Ἀλλά γιατί τόσο μακριά;

Γιατί ὄχι ἐδῶ; καὶ τώρα ἀμέσως.

—Ο Ὀκεντοβίλ μέσα στοῦ δόντια του ἐβλασφήμισε πρῶτα δλους τοὺς διαβόλους καὶ ἔπειτα δλους τοὺς Ἀγίους! Ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ ἀπλοϊκότης τοῦ ἀντιπάλου του τὸν ἔκαμεν ἐξωφρενῶν.

—Ἀλλὰ χωρίς ἄλλο, ἐξηκολούθησεν ὁ Πασσαβάν, εἰμαστε δύο ἐδῶ, ἕνας μόνον θὰ βγῇ αὐτὸ εἰν' ὅλο. Καὶ θὰ πάη νά πῇ στοῦν δουκά ὅτι ὁ ἄλλος ἐμποδίζεται παρὰ τὴν θέλησίν του.

—Ἀνυπόφορε μαχαιροβγάλτη. Ἐβρυχήθη ὁ βαρώνος. Αὐριον θὰ σοῦ χῶσω τίς κοροϊδίες σου στοῦ λαιμόν σου! Ἀλλά τώρα ἔχω διαταγὴν νά σέ σεβασθῶ. Ἐπωφελήσου.

Τὸ μείδιμα τοῦ Πασσαβάν ἔγινε τρομερό!

—Γυρέψατε καυγᾶ, εἶπε ψυχρά. Ὁρκίζομαι δι' τὸν εἶχα τίποτε ἐναντίον σας, καμμιὰ κακιὰ σκέψη! Σᾶς ἐδέχθηκα εὐχαρίστως. Εἰσθε σπῆλῃ μου! Μὲ βρίζετε, ἔπειτα μοῦ λέτε ὅτι ἔχετε διαταγὴν νά με σεβασθῆτε. Ἐγὼ ποῦ δέν ἔχω τέτοιου εἶδους διαταγὴν, ποῦ δέν θὰ λάβω ποτέ ἢ ἂν λάβω δέν θὰ τὴν ἐκτελέσω ποτέ, λέγω. «Βγάλε τὸ ξιφὸς σου ἀμέσως». Καὶ συγχρόνως ἐξιφούλκισε ἔλαβε θέσιν καὶ μέ τὴν αἰχμὴν τοῦ σπαθιοῦ του στοῦ δάπεδον ἐπερίμενεν.

—Ο Ὀκεντοβίλ ἐτράβηξε κατὰ τὸ ἦμισυ τὸ ξιφὸς του καὶ ἔπειτα τὸ ἔβαλε στὴν ἡσυχίαν του.

—Ἐως αὐριον ὀφείλω νά σᾶς σεβασθῶ. Ἡ θέλησις ποῦ με ὑποχρεώνει εἶναι πολὺ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν δική μου, τὴν δικήν σας.

—Ο Πασσαβάν ἐσήκωσε τοὺς ὤμους καὶ εἶπεν.

—Ἐστὼ, αὐριον στάς δ ἡ ὥρα.

—Ο Ὀκεντοβίλ ἔμεινε σύμφωνος. Ἐδωκαν τὰ χέρια καὶ ἐπροσπάθησαν νά εἶναι ὁ ἕνας φιλοφρονετέρος ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Στὸ μέγαρον τῆς Βουργώνης, Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐτοιμαζόταν νά δεχθῇ τὸ ἱππότην Πασσαβάν. Ἐνοιώθη μιά ἀόριστὴν ἀνησυχίαν προκειμένου νά φανερῶσιν τὴν σκέψιν του στοῦν ἀγνωστον αὐτόν, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα φόνον! καὶ ποῖον φόνον! Ἐπρόκειτο νά τοῦ ζητήσῃ νά σκοτώσῃ τὸν ὀδελφὸν τοῦ βασιλέως. Αὐτὸς δὲ Πασσαβάν ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀναρίθμητους ἐκείνους τυχοδιώκτας ποῦ ἀντί μίας ἀμοιβῆς ἐτοποθετοῦντο εἰς ἕνα μικρὸν σκοτεινὸν δρομίσκον καὶ περίμεναν ἐκεῖ με ὑπομονὴν τὸν ἐχθρὸν ποῦ τοὺς ὑπέδειξαν καὶ τοῦ ἐφύτευαν τὸ ἐγγχειρίδιον στὸ μεταξύ τῶν δυὸ ὤμων, χωρὶς τὸ θῶμα νά προλάβῃ νά φωνάξῃ. Μάλιστα. Αὐτὸ ἦτο πιθανόν! Ἀλλ' ἂν κατὰ σύμπτωση ὁ τυχοδιώκτης ἤρ-
νεῖτο;

Στὴν ἀγκαλιά μου γέροντας τ' ὀλόχρυσο
Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια τῆς χαμῆλωσης μὲ μιά
—Ἀφοῦ τὸν κόμον ἐμίσησες, μούλεγε ἀγάλη—ἀγάλη,
Πῶς θὰ πιστέψω ἢ δόσυχῃ πῶς μ' ἀγαπᾶς πιστά;
—Ὅταν εὖ κλειῶ, τῆς ἔλεγα, στὴ φλογερὴ ἀγκαλιά μου,
Τὰ βάσανά μου, κόρη γιὰ λίγο λησμονῶ
Φλόγα, μαυρίλα κρύτουνε τὰ μαῦρα σωθικά μου,
Ἐμίσησα κ' ἐμίσησα, γιατί πολὺ ἀγαπῶ!

ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΤ

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἐν τῷ αὐτῷ περιπτώσει ἡ τύχη τοῦ ἱππότητος ἔπρεπε νά καθορισθῇ ἐκ τῶν προτέρων.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ δούξ σάν ἄνθρωπος πείρας καὶ συνέσεως ἐλάμβανε δλας τὰς ἐνδεειγμένους προφυλάξεις καὶ ὀργάνωνε τὴν τελευταία παγίδα! Ἐκεῖ μέσα ἐγνώριζοντο ὅλοι τους καλά.

Σὲ ὁλόκληρὴν τὴν πολεμικὴν αὐτὴν αἰθούσαν ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος δέταξε καὶ ἐτοποθέτησαν ἕνα φωτεῖν κοντὰ στο τραπέζι. Ἐπάνω στοῦ τραπέζι ἔβαλε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἕνα σάκκον γεμάτο χρυσάφι.

—Ο σάκκος εἶχε μέσα μιά ὁλόκληρη περιουσία.

—Ο Κουρτερὲς ὁ Γκὺ καὶ ὁ Σκάς, ἐκύττωζαν τὸν σάκκον, χωρὶς νά λένε λέξη.

—Ο δούξ τοὺς ὠδήγησε σὲ μιά μικρὴ αἰθούσαν τῆς ὁποίας ἡ πόρτα ἦτο ἀρκετὰ παχειά, γιὰ νά μὴν μποροῦν ν' ἀκούσουν ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἔλεγαν, ἐκτὸς ἂν φωνάζανε πάρα πολὺ δυνατὰ, καὶ πράγμα τὸ ὁποῖον δέν εἶχε σκοπὸ νά κάνῃ.

—Δέν θὰ κουνηθῇτε διέταξεν! Ἀλλὰ ἂν με ἀκούσετε νά φωνάζω.

—«Παναγία μου», τότε μόνον θὰ βγῇτε ἀπὸ ἐδῶ.

—Πολὺ καλά! εἶπεν ὁ Σκάς! Καὶ τότε ὅλοι, μας θὰ μοιρῶσιν τὸν σάκκον ποῦ βρίσκεται στοῦ τραπέζι;

—Ο δ. ὅς τὸν ἐκύτταξε κατὰματα καὶ εἶπεν.

—Ναί.

Ἐπειτα τοὺς ὠδήγησε στὴν μεγάλην αἴθυσαν καὶ συ-
νεπλήρωσε τίς ὁδηγίες του.

Στὴν ἄκρην τῆς σάλλας ἀνοιγόταν μιά στενὴ διάβασις, χωρὶς πόρτα! Ἐκεῖ ἄρχιζε μιά σκάλα περιστροφικὴ ποῦ κατέβαινε στοῦ ἰσόγειον σὲ μιά ἄλλη σάλλα τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπισκεφθῶμεν! Οἱ τρεῖς εὐγενεῖς ἀκολουθοῦσαν τὸν κύριόν τους.

—Πρέπει νά προβλέψωμε δλα, εἶπεν ὁ Δούξ, ἀκόμη καὶ τὴν περιπτώσιν καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἀντισταθῇ καὶ στοὺς τέσσαρές σας.

—Στοὺς τρεῖς μας! διώρθωσε ὁ Σκάς.

—Ὅχι στοὺς τέσσαρας. Ὁ Ὀκεντοβίλ θὰ εἶναι μαζί σας! Λοιπὸν στὴν φωνὴν «Παναγία μου» θὰ βγῇτε με τὰ ἐγγχειρίδια στὰ χέρια. Ἄν ὁ ἄνθρωπος σᾶς ἀντισταθῇ καὶ δέν μπορέσετε νά τὸν καταβάλλετε, θὰ τὸν σπρώξετε, θὰ τὸν ἀναγκάσετε νά ζητήσῃ καταφύγιον στὴ σκάλα αὐτὴν. Τὰ ὑπόλοιπα δέν σᾶς ἀφοροῦν.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο! Ἀλλ' ὅς τὸν ἔφεραν καλὰ τὴ δουλειὰ τους. Μιά λέξη τοὺς ἀρκοῦσε.

—Ὅταν ἔμειναν μόνοι ἄρχισαν νά περπατοῦν, περιμένον-
τας τὸν Ὀκεντοβίλ νά ἀρχίσουν τὸ ἔργον των! Ποῖον θὰ κτυποῦσαν λίγο τοὺς ἐμελλέν! Τοὺς ἀρκοῦσε νά σκοτώ-
σουν ἕνα ἄνθρωπον!

—Ὁ Δούξ κατέβη τίς σκάλες. Εὐρέθη εἰς ἕνα δωμάτιον λιθοκτισμένον, καὶ αἰσθάνθη μιά φρικίαν.

—Ἄν οἱ πέ-
τρες μίλοῦσαν, θὰ μᾶς ἐξη-
γοῦσαν γιατί ἐφρίκασεν ὁ
δούξ.

—Ὁ Μπερσκάγι, ὁ Λαβάν, ὁ
Μπερσκαγιὸν στὴν εἰσοδὸν
τοῦ δουκὸς ἐστριμώχησαν,
σὲ στάση σεβασμοῦ!

—Ἦταν ἐκεῖ ἀπόμιας ὥρας!
Ἦσαν, τί θὰ τοὺς ζή-
τούσαν!

—Ἄν στὸ βάθος τῆς ὑπάρ-
ξεως των ἦσαν συγκεκινμέ-
νοι, ἡ ὕψις αὐτῶν τῶν ἀθλι-
ῶν δέν ἐφανέρωνε τίποτε.

—Ὁ δούξ μὲ μιά ματιὰ ἐπι-
θεώρησε τὸ τρομερὸ τρίο, κ' ἔ-
μεινε ἱκανοποιημένος! Ἐσ-
κέφθη! Ἄν ὁ τυχοδιώκτης
αὐτὸς ἐφέυγε ἀπὸ ἐκείνους
πάντως δέν ἔβγαινε ἀπὸ
ἐδῶ ζωντανός.

—Ἀκούσατέ με γε-
λοῖοι!

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ

Τὸ κουδούνι τοῦ τηλε-
φώνου χτύπησε γιὰ εἰ-
κοστή φορά. Ἀφίνον-
τας λοιπὸν νά μοῦ ξεφύγῃ μιά
λέξη θυμοῦ, πέταξα τὴ πέννα μου ἐπάνω στοῦ γραφεῖο κ' ἄρπαξα νευροισμένος τὸ ἀκουστικό. Ἡ φωνὴ ποῦ ἔφε-
ρε τὸ σύρμα τοῦ τηλεφώνου ἔως τ' αὐτιά μου, μοῦ ἦταν
τελειῶς ἀγνωστὴ.

—Ἐμπρός... Ἐσὺ εἶσαι ἀγάπη μου; ρώτησε ἡ φωνὴ μ' ἔναν τόνου χαϊδευτικὸ καὶ ναζάρικο.

—Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ;

—Ἡ Δωροθέα σου, θησαυρέ μου... Ἡ κόμησσα Δωροθέα Πάουερ. Κουκλάκι μου χρυσό, κάνεις πῶς δέν ἀναγνωρίζεις τὴ φωνή μου;

—Δυστυχῶς, κυρία κόμησσα, ἐκάνατε λάθος στὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου, ἀπῆντησα ἀποφασιστικά.

—Τί σοῦ συμβαίνει, μικρούλη μου, δέν ἀκουσα καλά.

Μ' ἀκούσε με, χρυσέ μου, ἀκούσε με δυὸ λεπτά. Βρίσκομαι σὲ μιά τρομερὴ ἀνησυχία. Ἐκεῖνο ὁ ἡλίθιος ὁ κοσμηματοπώλης δὲ θέλει νά δεχθῇ, γιὰ τὴν πληρωμὴ τοῦ μαργαριταρένιου περιδεραιοῦ, ἕνα τσέκ δικό μου, κ' ἐμένα μοῦ χρειάζεται ἀμέσως αὐτὸ τὸ κολιέ. Πρέπει νά πάω ἀμέσως στὴ δεξίωση τῆς κυρίας Κάρνερ. Βοήθησέ με θησαυρέ μου. Θὰ με βοηθήσῃς; Λοιπὸν, ἔλα ἀμέσως νά διορθώσουμε τὴν κατάστασιν. Σὲ περιμένω στὴ γωνιά τῆς Πέμπτης λεωφόρου. Πᾶρε μαζί σου περίπου ἑξακόσια δολλάρια. Μὴ λείψῃς ἀγάπη μου, αἱ; Ὅσα σε περιμένω ὥς πού νά ἔλθῃς. Ἀντίο, χρυσέ μου!

Κ' ὅφηκε τὸ ἀκουστικό
στὴ θέση του. Τώρα; Τί ἔ-
πρεπε νά κάνω; Ἰσως ἡ νέα
αὐτὴ νά βρίσκοταν πραγμα-
τικὰ σ' ἀδιέξοδο κ' ἐγὼ δέν
εἶχα καμμιὰ ὁρεξί νά πάω
σ' αὐτὸ τὸ ραντεβού.

Ποιὸς ἄνδρας, κάπως λο-
γικὸς καὶ μυαλωμένος θά-
περνε ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ
ἑξακόσια δολλάρια καὶ θὰ
τὰ κατάθεταί στον κοσμη-
ματοπώλη, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ
ἡ κόμησσα εἶχε γλυκεῖα φωνή; Κα-
νεῖς! Ὅσα ἦταν βλακεία!..

Δέκα λεπτά ἀργότερα ἔφθασα μὲ
τ' αὐτοκίνητό μου στὴ γωνιά τῆς Πέμπτης λεωφόρου. Τὴν
εἶδα ἀμέσως τὴν κόμησσα. Στεκόταν ὄρθια μέναν στο
πάρκο κ' ἔφώναζε τὸ πολυτελέστατο αὐτοκίνητό της νά
πλησιάσῃ.

—Ἡ κόμησσα Δωροθέα Πάουερ; Ἰ ξεφώνησα. Ἄν δέν
ἀπαύωμαι, προσέθεσα, με φωνάζετε στοῦ τηλεφώνου γιὰ νά
ἔλθω, ἰσως ὅμως ἐκ... λάθους! Σὲ τί μπορῶ νά σᾶς φανῶ
χρήσιμος;

—Ὁ συγγνώμην!.. συγχωρήσατέ με!.. εἶπε σαστισμέ-
νη. Ἐνόμιζα πῶς δέν εἶχα κάνει λάθος στὸν ἀριθμὸ τοῦ
τηλεφώνου. Ὅπως δὲ ποτε, εἰσθε πολὺ εὐγενεῖς ποῦ ἤλθατε,
ἀλλὰ δέν μπορῶ..

—Ἡ ἀποστολὴ μου στὴ ζωὴ εἶναι νά σώζω τὴν κατάστα-
σιν σ' ὅλες τίς ὥραις νυναικὲς ποῦ βρίσκονται σὲ δύσκο-
λη θέσιν—τῆς εἶπα μὲ εὐκρίνεια—. Ἐξ ἄλλου σήμερὰ δέν
ὑπάρχουν πύρινοι δράκοι γιὰ νά τοὺς ἀντιμετωπίσῃ κα-
νεῖς! Κ' ὕστερα, ἂν δέν θέλετε νά δεχθῆτε τὴ βοήθειά
μου, τί θὰ κάνετε;

—Δέν τὸ ξέρω—μουρμούρισε ἡ γυναῖκα, μ' ἕνα τραγι-
κὸ τόνου φωνῆς—Καταλαβαίνετε, με περιμένει ἡ κυρία Κάρ-
νερ καὶ τὸ περιδέραιο τὸ ἤθελα γιὰ δῶρο. Ἀπὸ βλακεία
μου, λησμόνησα νά βάλω χρήματα στὴ τσάντα μου καί..

—Ἄν νομίζετε, δτι μπορῶ νὰ σᾶς εἰσπράξω ἐγὼ τὸ τσέκας.
Ἐκεῖνη σήκωσε τὰ φωτεινά της μάτια καὶ μὲ κύτταξε:

—Δέν θὰ τὸν νομίζετε ὡς δάνειο; Ἐξέφωνε μὲ ἐλπίδα στὴ
φωνή της.

—Καθόλου. Θὰ εἶναι μιά ἀπλὴ ἐμπορικὴ πράξις—τὴν
καθησύχασα—Πόσα χρήματα θέλετε;

ΥΠΟ Μ. ΟΛΙΒΙΕΡ

Τὸ πρόσωπό της πήρε μιά
χαρούμενη ἔκφραση, βλέπον-
τας πῶς ἔβγαινε ἀπὸ μιά τόσο
δύσκολη θέσιν καὶ μὲ τόση εὐ-

κολία. Καὶ μὲ μιά χαριτωμένη χειρονομία, ἔβαλε τὸ χέρι
στὴ τσάντα της, ἔβγαλε ἕνα τσέκ, ἕνα στυλό καὶ μοῦ ἔκανε
νεῦμα νά μπῶ στοῦ αὐτοκίνητο. Τὴν ἀκολούθησα καὶ τῆς ἐ-
μέτρησα ἑξακόσια δολλάρια.

—Εἰσθε πολὺ εὐγενεῖς—μοῦ εἶπε, σφιγγόντάς μου θερμὰ
τὸ χέρι. Θέλετε νά μοῦ δώσετε τὸ ἐπισκεπτήριό σας, γιὰ
νά σᾶς στείλω τὰς εὐχαριστίας μου;

Δέν εἶχα στρίψῃ ἀκόμη καλὰ-καλὰ τὴ γωνιά τῆς Πέμ-
πτης λεωφόρου ὅταν ἀντιελήφθηκα ἕνα μεγάλο κενὸ στὴν
τσέπη μου. Τὸ πορτοφόλι μου εἶχε ἐξαφανισθῇ! Καὶ μαζί
μ' αὐτὸ τὸ χρυσὸ μου ρολόι, τὰ κλειδιά μου τὸ βιβλιάριό
τῶν τσέκ καὶ ἡ χρυσή μου σιγαροθήκη. Μὲ μιά κίνηση ὀρ-
γῆς, ἔβαλα ὅλη τὴ ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου μου καὶ σάν

μιά βολίδα ἔτρεξε πρὸς τὸν
τόπο τοῦ ραντεβού. Μὰ ἡ κό-
μησσα Δωροθέα εἶχε ἐξαφα-
νισθῇ, Ἀκριβῶς ὅμως, τὴ στιγ-
μὴ ποῦ δέν ἤξερα τί νά κάμω,
ἐνοιώσα νά με χαιρετᾷ ὁ φί-
λος μου Μάγερ, περίφημος
ιδιωτικὸς ἀστυνομικός.

—Τί σοῦ συμβαίνει; με ρώτησε.

—Μὲ κατάκλεψαν, τοῦ ἀ-
πῆντησα ἐξωφρενῶν. Τί πρέπει
νά κάνω τώρα;

—Ἐλα στοῦ σπιτί μου—ἀ-
πῆντησε ὁ ἀστυνομικός ἀνε-
βαίνοντας αὐτοκίνητο—καί
στο μεταξύ διηγήσου με πῶς
ἔγινε ἡ κλοπὴ!

Ὅταν φθόσκαμε στοῦ σπιτί
του, ἐγὼ εἶχα τελειώσει νά
τοῦ διηγούμε τὴν ἱστορίαν καὶ
αὐτὸς μοῦ εἶπε:

—Υπῆρξε θῶμα τῆς Τίλλου,
τῆς τηλεφωνήτριας. Εἶναι ἕνα-
πολὺ ἔξυπνο κόλπο αὐτὸ ποῦ
μεταχειρίζεται ἡ Τίλλου καὶ
πολὺ σπάνια ἀποτυγχάνει. Κα-
λεῖ ἐνανόποιον δὲ ποτε ἀριθμὸν τηλεφῶ-
νου καὶ προσποιεῖται πῶς μιλεῖ μ' ἕνα
φίλον τῆς ἥ με τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς
καί.. Εἶναι περιττὸ νά σοῦ πῶ περισσότε-
ρα. Κ' ἔγινε τόσο ἐπικύνδυνη αὐτὴ ἡ Τίλ-
λου ὥστε ὀρίσθησαν χίλια δολλάρια ἀμοιβή γιὰ δόποιον κατορ-
θῶσιν νά τὴν συλλάβῃ. Στάσου νά σοῦ φέρω τὴν ἐφημερίδα.

Μόλις εἶχε ἀφίσει τὸ δωμάτιο ἀμέσως κουδούνισε τὸ
τηλέφωνο. Πῆρα τὸ ἀκουστικό στὰ χέρια μου καὶ ἀκουσα
πῶς ἡ φωνὴ ποῦ μοῦ μίλοῦσε ἦταν χαϊδευτικὴ καὶ ναζάρικη.

—Ἐμπρός.. Εἰσὸ ἐσὺ, ἀγάπη μου; Εἰμαι ἡ δούκισσα Κώ-
δια Μαίργεραντ. Ἀκουσε, χρυσέ μου, βρίσκομαι σὲ μιά
τρομερὴ ἀνησυχία. Ἐκεῖνη ἡ ρ' ὀφτρα μου δέν θέλει νά μοῦ
δώσῃ τὴ τουαλέτταν μου ἂν δέν τὴν πληρώσω ἀμέσως. Λη-
σμόνησα τὴ τσάνταν μου στοῦ σπιτί κ' ἡ ράφτρα δέν δέχεται
τὸ τσέκ ποῦ τῆς δίνω. Γι' αὐτὸ, ἀγάπη μου, θέλεις νά μοῦ
φέρῃς τὰ χρήματα; Σὲ περιμένω στοῦ «Μπάρ». Μὴν λείψῃς
ἀγάπη μου!

Ἀφῆσα τὸ ἀκουστικό καὶ μὲ μιά φωνὴ θριάμβου πήδησα
καὶ πῆρα τὸ καπέλλο μου ὅταν εἶδα τὸ φίλο μου στοῦ κα-
τώφλι τῆς πόρτας.

—Πᾶρε μαζί σου τίς χειροπέδες! τοῦ φώναξα. Τηλε-
φώνησε στὴν ἀσφάλειαν, στὴν ἐναέρια ἀστυνομία. σ' ὀ-
ποιον νομίζεις! Κ' εἰδοποίησε τὸν διευθυντὴ τῆς νά ἐτοι-
μάσῃ ἐπάνω στοῦ γραφεῖο τοῦ τὰ χίλια δολλάρια!

—Μὴ, μπορεῖς νά μοῦ πῇ τί σοῦ συμβαίνει; με ρώ-
τησε φορῶντας τὸ παλτό του.

—Γιὰ πρώτη φορά, φίλε μου—τοῦ ἀπῆντησα—ἡ Τίλ-
λου ἡ τηλεφωνήτρια, ἔκανε... λάθος στὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλε-
φώνου.

Μ. ΟΛΙΒΙΕΡ

451

Τὸν νευρολόγο Μάκφερτον ἐπεσκέφθη μιά κυρία ἡ ὁποία εἶπε ὅτι ὀνομάζετο κυρία Μάνιγκτον.

— Λάβατε τὸ γράμμα μου, γιατρέ; ρώτησε τὸν καθηγητὴ με μιά προφορὰ πού ἐπρόδιδε τὴν ἀμερικανικὴ καταγωγή της.

— Τό ἔλαβα, τῆς ἀπάντησε ὁ Μάκφερτον με ἡρεμὴ φωνή. Καὶ ἐπειδὴ πρόθυμος νὰ σὰς βοηθήσω ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ διστάσετε νὰ μοῦ πῆτε λεπτομερῶς τὸ κάθε τι πού ἀφορᾷ τὴν ὑγεία τοῦ συζύγου σας.

— Εὐχαρίσως, τοῦ ψιθύρισε με τρεμουλιαστὴ φωνή. Φοβοῦμαι ὅτι ἡ πάθησή του εἶναι σοβαρά. Πρὶν σὰς ἀναφέρω τὰ αἷτια καὶ τὰ συμπτώματα τῆς ἀρρώστειάς του, πρέπει νὰ σὰς πῶ ὅτι ὁ σύζυγός μου εἶναι ἡλικιωμένος. Εἶναι δικηγόρος καὶ τὸν τελευταῖο χειμῶνα ἔπαθε ἀπὸ υπερκόπωση. Συμβουλευθῆκα τὸν γιατρὸ του καὶ κείνος μοῦ ὑπέδειξε νὰ ἐπιχειρήσῃ ἕνα ταξίδι ὡς τὴν Νότιο Ἀφρική. Τὸ θερμὸ τῆς κλίμα θὰ τοῦκαμε καλὸ. Τὸ δυσάρεστο, ὅμως ἦταν ὅτι ἐκεῖ προσεβλήθη δυὸ τρεῖς φορές ἀπὸ ἡλίαση καὶ με τρόμο διεπίστωσα ὅτι τὸ λαγικὸ τοῦ εἶχε σαλευθῇ. Τὸ περίεργο ὅμως εἶναι ὅτι ἀρνεῖται, παρ' ὅλη τὴν κρισιμότητα τῆς καταστάσεώς του, νὰ πᾶ ὁ ἑνὶν γιατρὸ. Παρ' ὅλες τίς ἱκεσίαις μου εἶναι ἀνέν. ὁστος Οὐτε τολμῶ νὰ προσφέρω, τῇ λέξει «γιατρός». Ἐτοί εἰμαι ἀποφασισμένη νὰ τὸν κλείσω σ' ἕνα ἄστυλο.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, πῶς συμπεριφέρεται ὁ σύζυγός σας; Τί κάνει;

— Ἐχει συχνὰς ἐγκεφαλικὰς διαλήψεις, καὶ αὐταπάτες. Παθαίνει ὀλοσχερὴ ἀπώλεια τῆς μνήμης του καὶ φαντάζεται ὅτι εἶναι κάποιος ἄλλος. Πότε ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι τραπέζιτης, πότε βιομήχανος, ἀδαμαντοπώλης, ὑπάλληλος, κλπ. Τὸ πῶς δυσάρεστο ἀπὸ ὅλα εἶναι ὅτι ἔρχονται στιγμὲς πού δὲν με ἀναγνωρίζει.

Ἐσκούπε τὸ κεφάλι της καὶ δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ περιέστρεφε τὸ δάχτυλό της τὴ βέρα της.

Ἐπακολούθησε μικρὴ σιωπὴ καὶ ὁ γιατρός εἶπε:

— Θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἐβλεπα. Νομίζετε ὅτι θὰ μπορέσατε νὰ τὸν οδηγήσετε ἐδῶ;

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐσκόπευα νὰ κάμω ἐφ' ὅσον βέβαια θὰ εἶχατε τὴ καλωσύνη νὰ τὸν ἐξετάσετε. Δὲν πρέπει ὁ μὴν νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ιδιότητά σας. Θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν φέρω αὐριο τὸ πρωῒ.

— Θὰ σὰς περιμένω, ἀπήντησε ἀποφασιστικὰ, ὁ καθηγητὴς. Πάντως ὑπάρχουν ἐλπίδες. Ἀπὸ τὰ συμπτώματα πού μοῦ ἀναφέρατε συμπεραίνω ὅτι μπορεῖ νὰ γινεῖ.

— Ὡ! Ἀλήθεια γιατρέ; Μπορεῖ νὰ σωθῇ;

— Ὡς δώσω ὅσα χρήματα μοῦ ζητήσετε... Μὰ θὰ σὰς παρα-περίπτωση πού θὰ παραφερθῇ.

— Σὰς προτείνω καὶ γώ, τῆς ἀπήντησε ὁ καθηγητὴς, ὅταν μοῦ τὸν παραδώσετε νὰ φύγετε καὶ νὰ μὰς ἀφήσετε μόνους. Ἐτοί θὰ εἶναι καλλίτερα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε στὸ γραφεῖο τοῦ καθηγητοῦ Μάκφερτον, συνωδευομένη ἀπὸ τὸν ἀρρωστο, σύζυγό της, στίς ἐνδεκα ἡ ὥρα.

Αὐτὴ τὴ φορὰ μάλιστα φοροῦσε καὶ ἕνα πολὺτιμο κολιέ.

— Ἀπ' ἐδῶ εἶναι ὁ σύζυγός μου, εἶπε γελαστή.

Ὁ ἀνθρωπάκος ὑπεκλίθη: Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ὁ γιατρός.

— Ἐγὼ θὰ σὰς ἀφίσω γιὰ λίγα λεπτά, ἐπρόσθεσε ἡ νε-ἀρή γυναῖκα.

Ὁ καθηγητὴς τὴν συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα, ἔπειτα ἐπι-*

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΜΟΡΡΙΣΟΝ

στρέφοντας στὸ δωμάτιο, ἐπλη-οίασε τὸν σύζυγό της ὁ ὁποῖος στεκόταν ὄρθιος καὶ ἀμίλητος καὶ τοῦ εἶπε μ' ἕνα μειδίαμα.

— Ἐλπίζω ὅτι εἰσθε καλὰ.

— Πολὺ καλὰ. Ἄ μοῦ συγχωρε-σετε ὅμως νὰ σὰς κάμω μιά ἐρώ-τηση: Ὑποφέρετε ἀπὸ πονοκεφάλους;

— Ὁχι κύριε.

— Καὶ ὅμως δὲν σὰς βλέπω κα-λά, ἐπέμεινε ὁ γιατρός. Μοῦ ἐπι-τρέπετε νὰ ἐξετάσω τὰ μάτια σας; Μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πεισθῶ ὅτι εἰσθε καλὰ.

— Ἀλλὰ κύριε, — ψέλισε τρομο-κρατημένος ὁ ἄλλος. Δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ἐξε-ασθῶ. Σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἔχω τίποτα.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ διαφω-νήσω.

— Ὁχι, ὄχι! διαμαρτυρήθη· ὁ πελάτης.

Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω περισσό-τερο. Φωνάζετε τὴν κυρίαν σας νὰ συνεννοηθοῦμε.

— Ἡ γυναῖκά σας εἶναι ἀσφαλῆς. Σὰς περιμένει στὸ πλαῖνὸ δωμάτιο. Μὴν ἀνησυχεῖτε.

— Ἡ γυναῖκά μου; Ἡ γυναῖκά μου; ἀνεφώνησε ὁ ἀρρωστος. Εἰσθε τρελλός; Ἡ μὴ παίζετε κανένα παιγνίδι!

Ὁ γιατρός τὸν ἔπιασε τότε καὶ τὸν κάθισε στὸ κάθισμα.

— Καθῆστε, καθῆστε... Μὴν κά-νετε ἔτσι. Ὁ ἄλλος ὅμως πετάχθη-κε ἀπὸ τὴν θέση του καὶ κατὰφερε ἀστραπιαίως μιά γερὴ γροθιά στὸ σαγῶνι τοῦ γιατροῦ. Πρόφθασε ὁ-μως ἐκεῖνος καὶ πῆσε τὸ κουδούνι τοῦ τοῖχου. Ἐξαφνὰ ἡ πόρτα ἀνοίξε

καὶ παρουσιάσθηκε ὁ βοηθός του Μπόλντιγκ.

— Πιάστον, Μπόλντιγκ! τὸν διέταξε σκουπίζοντας τὰ οἶματα τῶν δοντιῶν του με τὸ μαντιλὶ του.

Σὲ μιά στιγμὴ ὁ ἐπικίνδυνος τρελλὸς βρέθηκε αἰχμάλω-τος στὰ στιβαρὰ χέρια τοῦ Μπόλντιγκ ἀνίκανος γιὰ τὸ πα-ραμικρὸ. Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν γιατρὸ. Τὸ πρόσωπό του, ἦταν κατακόκκινο καὶ τὰ μῖτια του πέταγαν σπῖθες.

— Πῶς τολμάτε! βρυχήθηκε ἐξαλλος. Πῶς τολμάτε! Εἰσθε ἀχρεῖος! Μοῦ ἐπιτεθήκατε. Θὰ σὰς καταγγεῖλω ἐπὶ ὀδίκῳ ἐπιθεσί. Καὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκά! Εἶναι μιά ἀπάτη! Μιά τρομερὴ ἀπάτη!

— Ἡρεμήσατε, κύριε, τοῦ εἶπε με οἶκτο ὁ καθηγητὴς.

— Νὰ ἡρεμῶ! τοῦ βροντοφώνησε ὁ ἄλλος ὑπερηφάνως. Νὰ ἡρεμῶ! τί θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτὸ; Ξέρετε ποῖος εἶ-μαι; Ἡρθα ἀπὸ τ' ἀδαμαντοπωλεῖα Μπωμόν. Εἰμαι ὁ τιμη-ματάρχης τῶν πολιτῶν λιθῶν. Ἐχῶ τὴν ταυτότητα καὶ τὸ ἐπισκεπτήριό σ' ἡ τσέπη μου. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία νὰ σὰς συλλάβουν!

Ὁ καθηγητὴς ἔμεινε κορφομένος στὴ θέση του. Ὡστόσο καὶ πάλι δὲν τὸν πῆρε. Ἐνὰς φαντασιόπληκτος νευρο-παθὴς μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι εἶναι βασιλεὺς. Κατόπιν αὐ-τοῦ ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν ἀπὸ μέσῃ τοῦ τοῖχου τοῦ σακκακιῦ του καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐβγάλε ἕνα καρνέ καὶ μερικὰ γράμματα.

Ὡς τὸ ἐξήτασε ἔνοιωσε τὸν κεραυνὸ νὰ τὸν χτυπᾷ στὸ κεφάλι. Πῆρε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου στὸ χέρι κι' ἐπα-κολούθησε ἡ ἐξῆς τηλεφωνικὴ συνδιάλεξη:

— Μπωμόν, Καθηγητὴς Μάκφερτον. Ὁ τιμηματάρχης σας, ὁ μιστὴρ Σμιθ, ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ κατὰστημά σας πρὸ μιάς ὥρας. Πῶς; Μὲ τὴν γυναῖκά μου; Ὑψίστη θεή! Τί; Ἡρθαν μαζί γιὰ νὰ εἰσπράξῃ 10,000 λίρες γιὰ ἕνα κολιέ πού ἀγό-ρασε ἡ γυναῖκά μου σήμερὰ τὸ πρωῒ; Ἐγὼν κάποιον λά-θος, κύριε... Ὁ ἰὸ ὄχι! Δὲν εἰμαι παντρεμένος. Ναί. Εἰδῶ εἶ-ναι. Στείλτε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία. Ναί, ναί. Θὰ τὴν κρατήσω.

Ἀλλὰ ἡ ἐξυπνὴ ἀπατεὼν, εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σπῖτι τοῦ καθηγητοῦ πρὶν ἕνα τέταρτο, συναποκομίζουσα καὶ τὸ πο-λύτιμο κολιέ.

ΤΖΩΝ ΜΟΡΡΙΣΟΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΑΜΠΟΥ

ΥΠΟ Κ. Φ. ΑΤΚΙΝΣΟΝ

Στοὺς ἤχους τοῦ κέρατος πού ἀντηχοῦσαν μελαγχολι-κοὶ κατὰ μήκος τοῦ ποταμοῦ Οὐζουπέ, ἀπήντησε, σὰν μιά μουγγὴ ἡχώ, μιά βοή ἀπὸ τὸ χωριὸ κι' ἀμέσως ἐπηκολού-θησε ἕνας συγκεχυμένος θόρυβος.

Μέσα στὴ σκοτεινὴ καὶ θυελλώδη νύχτα ὅπου ἐσφύρζε ὁ ἀνεμὸς καὶ οἱ ἀστραπεὶς ὠρώναν τὸ στερῶμα, σὰν νὰ ἐπρομήνυναν καταστροφὴ τοῦ σύμπαντος, ἀκουγόταν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη κραυγὰς φρίκης καὶ τρόμου καὶ οὐρλιάσματα πόνου συνοδευόμενα ἀπὸ θόρυβο διασταυρουμένων ὄπλων.

Στὸ ἀπέραντο δάσος πού καλύπτει ὅλη τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ Οὐζουπέ, γινόταν μιά μάχη ἀπὸ ἐκεί-νες πού πολὺ σπάνια βρίσκει κανεὶς γραμμένες στὴν ἱστο-ρίαν τῶν λαῶν.

Οἱ ἰνδιάνες τοῦ Τουπί, οἱ ὀνομαστὲς ἀμαζόνες εἶχαν ἐπαναστατήσῃ ἐναντίον τῶν κυ-ριῶν τῶν κι' ἤθελαν νὰ τοὺς διώ-ξουν ἀπὸ τὸν τόπο τους.

Πρὸ ἐνός μηνός, δύο φυλὰς, οἱ Τουπί καὶ οἱ Καραίμπς εἶχαν ἀρ-χίσει τὸν σὲ πόλεμο κι' ἡ τύχη τῶν ὁπλῶν ὑπῆρξε δυσμενὴς γιὰ τοὺς τελευταίους, οἱ ὁποῖοι ἠναγκάστη-σαν νὰ ὑποταχθῶν με ὄρους πολ-λὸ ταπεινωτικούς. Καὶ οἱ νικηταὶ τοὺς ἄρπαξαν τὰ ὠραιότερα κο-ρίτσια τους. Χίλια ἀπ' αὐτὰ τὰ κορίτσια ἀκολούθησαν τοὺς Τουπί στίς ὄχθες τοῦ Οὐζουπέ, ὅπου ἐ-γίναν γυναῖκες αὐτῶν τῶν βαρβά-ρων, σύμφωνα ἄλλως τε με τὸ ἀν-τικείμενὸ σκοπὸ τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ τὰ κορίτσια τῶν Καραί-μπς δὲν μποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν τίς βαναυσότητες τῶν ἡμιαγρίων συζύγων τῶν. Ἐπειδὴ εἶχαν με-γαλῶσει μέσα σ' ἕνα λαὸ πού θεωρεῖται ὁ πῶς ἀριστοκρατικὸς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς δὲν τοῦ ἦ-ταν δυνατόν νὰ τοὺς ἀνεχθοῦν καὶ ἄρχισαν νὰ σκέπτονται με-τὰ τὸν τρόπο θά ἐλευθερώοντο ἀπὸ τὸν ζυγὸ πού τίς ἐβάρυνε.

Ἡ πῶς θαρραλέα μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, ἐνέπνευσε στὴ καρδιά τῶν συντροφιστῶν τῆς τὴν ἐλπίδα τῆς ἐλευθερίας πού ἔχα-σαν. Αὐτὴ ἡ νέα ἦταν ἡ περφόραν Γιόν, ἡ κόρη ὁ ὅς ἰσχυροῦ ἀρχη-γοῦ τῶν Καραίμπς, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπάντρεψε παρὰ τὴν ἡ-λιθίαν του, μ' ἕνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς βαρβάρους.

Στὴν ὥριση στιγμὴ, ἡ Γιόν βγήκε ἀπὸ τὴν καλύβα τῆς καὶ σάλπισε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν πνευμάτων τῆς με-τὰ ἕνα κέρα.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὅλες οἱ ἀμαζόνες ἦσαν στὸ πόδι. Ἡ Γιόν ἔγινε ἀρχηγὸς τους. Φλογισμένες ἀπὸ μένος πολεμικὸ καὶ ἐπωφελοῦμενες τοῦ θορύβου τῆς θυελλῆς πού ἐξέσπασε, οἱ ἐπαναστάτισες ἐπετέθησαν ἐξαφνὰ ἐναντίον τῶν ἀό-πλων τυράννων τῶν τῶν ὥρα πού ἐκοιμῶντο καὶ τοὺς ἀνάγ-κασαν νὰ καταφύγουν στὰ σύνορα τοῦ κοντινοῦ δάσους: Ὡς τὸν ἐξήμερωσε δὲν ὑπῆρχε οὐτ' ἕνας βάρβαρος μέσα στὸ χωριό.

Εἶναι ἀφάνταστη ἡ λύσσα καὶ τὸ μῖσος πού ἐπροκάλεσε στοὺς τυράννους ἡ ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ἐπιβρομή τῶν Καραίμπς ἐναντίον τῶν. Γιὰ πρῶτὴ φορὰ ὄφισαντο μιά τέ-τοια ἀτίμωση, κι' ἀπεφάσισαν νὰ καταπνίξουν στὸ αἷμα τὴν ἐπανάσταση τῶν συζύγων τῶν καὶ νὰ τιτρωθῶνται πα-ραδειγματικά. Κατάρθωσαν καὶ πῆραν τὰ ὄπλα καὶ ἔτρε-ξαν εἰς καταδίωξή τους.

— Ἀν' ἡ νίκη εἶναι δική μας, ἐξέφωνησε ὁ ἀρχηγὸς Για-ρουπάρι, θὰ συγχωρήσουμε ὅλες ἐπιζηήσουν. Ἀλλὰ ποτὲ τὴν Γιόν. Γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία τῆς τραγικῆς ἐπανα-στάσεως.

Ὁλοι ἐπιδόκιμασαν τὴν ἔμπνευση τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ

μόνον τὴν Τάμπου σιωποῦσε ρίχνοντάς του θυμωμένα βλέμμα-τα, ἐνῶ μέσα του γεννιόταν ἕνα ἀπερίγραπτο μῖσος ἐναν-τίον του, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴν ὁμορφὴ Γιόν.

— Θὰ χάσω τὴ ζωὴ μου ἀλλὰ θὰ τὴν σώσω, ὠροκίστηκε. Κι' ἄρχισε νὰ σκέπτεται τὸν τρόπο, με-τὰ τὸν ὁποῖον θὰ τὴν ἐξώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο πού τὴν ἀπειλοῦσε.

Οἱ πολεμιστὰ τοῦ Γιαρουπάρι περιεκύκλωσαν τὸ δάσος ὅπου εἶχαν καταφύγει οἱ ἀμαζόνες κι' ἕνα φοβερὸ κυνήγι ἄρχισε ἀνάμεσα στὰ δένδρα.

Χωρισμένες σὲ ομάδες οἱ ὠραῖες μαῦρες, ἀμόνονταν με θουμαστὸ θάρρος. Ἀλλ' ὅταν ἤλθαν σὲ πάλῃ στήθος με-τὰ τὸν ἀγρίους πολεμιστὰς ἐνίκηθησαν.

— Μὰ πού βρίσκεται ἡ Γιόν; φώναξε ἐξαλλος ἀπὸ μί-σος ὁ Γιαρουπάρι. Πρέπει με-τὰ τὸν τρόπο νὰ τὴν συλλά-

βουμε. Γιατὶ διαφορετικὰ ἔσως δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ἡσυχά-σουμε.

Ἡ Τάμπου ζητοῦσε ἐπίσης κι' αὐτὸς νὰ βρῇ τὴ Γιόν. Κα-βάλλα ἐπάνω σ' ἕνα ἄλογο ἔ-ψαχνε ἀπὸ τὴ μιά ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη τὸ δάσος. Μάταια ὅμως δὲν τὴν εὗρε ποθεν.

Ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης οἱ νέες γυναῖκες ἐπεφταν στὰ χέ-ρια τῶν μεμονωμένων συζύγων τῶν, ἀλλὰ μεταξὺ αὐτῶν δὲν ὑπῆρχε ἡ Γιόν.

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ φτάσω πολὺ ἀργά! μουρμούριζε ἀνά-μεσα στὰ δόντια τοῦ ὁ Τάμπου ἐνῶ ἕνα παράξενο προσῆσθημα τὸν ἐβασάνιζε.

Τὴν ἴδια στιγμὴ σὲ ἑκατὸ μέτρα ἀριστερὰ τοῦ ἔκουσε κά-ποιο ξεφώνητό πού ἐξέσχιζε ἕνα γυναικεῖο στήθος. Καὶ στὴν ἀ-ναφώνησιν ἐκείνη τοῦ πόνου ἀ-πῆντησε ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο νικητοῦ.

— Αὐτὴ θάνατος! σκέφθηκε ὁ Τάμπου. Ἐτοιμάζονται νὰ τὴν σκοτώσουν!..

Χτύπησε δυνατὰ τὸ ταχὺ ἄ-λογό του καὶ προχώρησε κρα-τῶντας τὸ δόρυ ἑτοιμος νὰ χτυπήσῃ.

Καὶ δὲν ἀπατήθηκε. Σὲ μι-

κρὴ ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου ἀπόστασιν ἀντίκρουσε γονατι-στὴν στὸ ἔδαφος τὴν Γιόν πού τὴν εἶχαν ἀρπάξει ἀπὸ τὰ πλοῦσια μαλλιά της ὁ Γιαρουπάρι. Κι' ὁ βάρβαρος ἀρ-χηγὸς ἐτοιμαζόταν νὰ κορέσῃ τὸ μῖσος τοῦ μὴ χύοντα τὸ κοφτερὸ μαχαίρι στὸ λαιμὸ της, ὅταν ὁ θόρυβος τοῦ δι-κού τοῦ τρελλοῦ καλπικοῦ τὸν ἔκανε νὰ γυρίσῃ πρὸς τὸν...

— Στάσου! Στάσου! τοῦ φώναξε με-τὰ φωνὴν γεμάτη τρόμο κι' ἀγωνία.

Μιά παρ' ὅλες ὅμως τίς ἀπεγνωσμένες φωνὰς τοῦ Τά-μπου, ὁ αἰμοβόρος ἀρχηγὸς δὲν ἀνεχαιρίσθη. Σήκωσε τὸ ὀπλισμένον χέρι του κι' ἔμπηξε τὴν κοφτερὴ λάμα τοῦ μα-χαίρι τοῦ στὸ γυμνὸ στήθος τῆς Γιόν.

Καὶ τὴ στιγμὴ πού ἡ ὁμορφὴ ἀμαζόνισσα σωριαζόταν ἀφί-νοντα ἕνα τελευταῖο βογγητό καὶ μιά πονετικὴ ματιά στὸν Τάμπου, ὁ φοβερὸς Γιαρουπάρι κυλίστηκε πλάγι τῆς με-τὰ τὸ στήθος τρυπημένον ἀπὸ τὸ ἐκδικητικὸ δόρυ τοῦ νέου.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ἔθεσε τέρμα τῆς ἐχθρότητος μετα-ξὺ τῶν δύο φυλῶν.

Ὁ ἐξερευνητὴς Ε. Κουντρώ πού διέτρεξε καὶ μελέτησε τὴν Γκουάνα κι' ὅλη τὴ χώρα τῶν ἀμαζόνων λέγει πῶς βρῆκε κάποιον φυλὴ κοντὰ στίς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Οὐ-ζουπέ πού λατρεύει μιά γυναῖκα θεῶ, πού τὴν ἐλε-γαν Γιόν.....

Κ. Φ. ΑΤΚΙΝΣΟΝ

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΤΕΡΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΕ - ΒΕΖΙΤ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

εγλύσθησε στα χείλη μου.

— Μά βεβαίως τὸ γνωρίζεις.

— Ἀλλὰ βέβαια δὲν θὰ μαντεύω ὅτι ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ σὰς μιλήσω ;

— Ἀλλοίμονον, καὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἀννοεῖ !

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἡ πόρτα τοῦ θεωρείου μου ἀνοίξε καὶ ὁ Βάλτερ ἄντερον παρουσιάσθη.

Ἐκὰνὰ πρὸς τὸν δοῦκα ἔνα κίνημα τοῦ χεριοῦ μου, δείχνοντάς του τὸν ἄνδρα μου, εἰς ἐπιβεβαίωσιν τῶν λόγων πού τοι εἶπα.

Μὰ ἐκπληξίς ἐπέρσσε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ δοῦκος. Ἐμάντευσσα μᾶλλον παρὰ ἄκουσα...

— Αὐτός ! ἄνδρας σὰς ;

— Μάλιστα αὐτός ὁ ἴδιος. Στὰ μάτια του, τὰ ὁποῖα ἐκύτταζαν τὸν ἄντερον, ἐζωγραφίσθη ἡ κατάπληξις.

Ἦταν φανερόν ὅτι ὁ ἴδιος ἐγνώριζε τὸν συγγραφέα καὶ ἡ διαβεβαίωσις πού τοι ἔδινε ὅτι ἦμουν ἡ γυναῖκα του ἀνέτρεπεν πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζε γι' αὐτόν.

Χωρὶς νὰ κινήθῃ ἀπὸ τὴν καρτέλα του, ὅπου ἐκάθητο μετὰ τὰ πόδια σταυρωμένα, ἐ-

πρίμενε ἡσυχώτατα.

Ψυχραιμώτατα εἶπα.

— Ὁ δούξ τοῦ Κιούμπερλαντ... Βάλτερ ἄντερον ὁ ἄνδρας μου !

Ὁ πρῶτος ὑπεκλίθη σὰν ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, τὸν δὲ ποῖον καμμίαν δύσκολη κατάστασις δὲν τὸν κάνει νὰ τὰ χάσῃ ! Ὁ δεύτερος μάλιστα ἔκανε μιὰ κίνησιν τοῦ κεφαλοῦ πρὸς τὸ μέρος τοῦ δοῦκος !

Ἦταν κάτωχρος ! Τὰ ψυχρά του βλέμματα ἐπήγαιναν ἀπὸ τὸν δοῦκα σὲ μένα ἐρωτηματικά καὶ σκληρά.

Αὐτὴ τὴν στιγμὴν, τὸ ὁμολογῶ, αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτόν μου ταραγμένον ! Ἡ παρουσία τοῦ ξένου, στοῦ θεωρείου μου τοῦ φαινότανε διφορούμενη. Σὰν νὰ μὴν ἦταν ὁ ξένος μπροστά, γύρισε πρὸς ἐμένα καὶ μούεπε.

— Τὸ ἀμάξι σὰς εἶναι ἔτοιμο, ἀγαπητή μου φίλη ! Θέλετε νὰ στηριχθῆτε στὸν βραχιόνά μου καὶ νὰ πάμε νὰ τὸ πάρωμεν ;

Τὰ μάτια του μετὰ διέτασαν ὅτι ὤφειλα νὰ ὑπακούσω. Ἀλλὰ ἦμουν ἀποφασισμένη νὰ μὴν κάμω ἀπόψε παρὰ ἐκεῖνο πού θὰ μοῦ ἄρσεν.

— Τὸ ἀμάξι θὰ περιμένῃ, εἶπα χαρούμενα ! Ἐπιθυμῶ νὰ παρακολουθῶς ὅλην τὴν παράστασιν !

Ὁ Βάλτερ μοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ μανιώδη καὶ ἐπέμεινε.

— Καὶ ὁμως ὤφειλατε νὰ ἐφεύγατε μετὰ τὴν πρώτην πράξιν.

— Στ' ἀληθινὰ εἶχα ὑποσχεθῇ αὐτὸ ! εἶπα γελῶντας ! Ἐγὼ εἶμαι σὰν τὰ παιδιὰ πού γιὰ νὰ φάνε ἕνα γλύκισμα

ὑπόσχονται κατ' ἄρχος ὅτι δὲν θὰ φάνε παρὰ ἕνα κομμάτι καὶ στο τέλος τὸ τρώνε ὅλον ! Τώρα πού εἶδα τὴν πρώτην πράξιν, θέλω νὰ παρακολουθῶς ὁλόκληρη τὴν παράστασιν !

Ἡ θρασυτεὴς τῆς ματιᾶς μου, βάσταξε τὴν σκληρότητα τῆς δικῆς του.

Ἄντελήφθη ὅτι ἀνώφελα θὰ ἐπέμενε ! Ἡ ματιὰ του ἔκανε τὸν γύρον τῶν ἀδελφῶν καθισμάτων καὶ φαινότανε ὅτι ἐδίστακε ἂν ἔπρεπε νὰ καθῇσιν ! Ὑπελόγιζε ὅρα γε τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων πού κρατοῦσαν τὶς ἀξίες θέσεις ; Ἀσφαλὸς γιατί ἔσκυψε καὶ μετὰ χαμηλὴν φωνὴν μοῦ εἶπε.

— Ἡ θέση πού κατέχετε εἶναι δική σας ;

— Μά... βέβαια...

— Ποῖος σὰς τὴν προσέφερε ;

— Κανείς. Τὴν ἐνοικίασα ! Νὰ τὸ εἰσιτήριό μου.

Τὸ πῆρε ! Τὸ ἐξέτασε καὶ μιὰ ἀνακούφιση ἐφάνη στὸ πρόσωπό του.

Καὶ ὁμως ἔδειξε τὸν δοῦκα καὶ ἀλλάζοντας τόνον ῥώτισε μετὰ κάποια μικρὴ δόση ἀγερωχέας.

— Ὁ κύριος αὐτός εἶναι φιλοξενούμενός σας ;

Ὁ ξένος ἀντελήφθη ὅλην τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐρωτήσεώς του.

— Ὁ, ὅχι ἀπήντησε ἐκνευρισμένος καὶ ζωηρά. Θέλησα νὰ ὑποβάλω τὰ σέβη μου στὴν λαίδη ἄντερον, πού εἶναι βε-

βαίως ἡ βασίλισσα, τῆς βραδυᾶς !

Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ τὴν ἐνοχλήσω ἀκόμη περισσότερο μετὰ τὴν παρουσίαν μου ! Ἀκριβῶς ἴδου ὅτι ἀρχίζει ἡ δεύτερα πράξις.

Ἐφυγε καὶ ἔμεινα μόνη μετὰ τὸν ἄνδρα μου, ὁ ὁποῖος ἐστεκόταν ὅρθιος πλὺς μου, σὰν νὰ ἐδίσταζε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ στὴν προκειμένην περίστασιν !

— Δὲν σὰς κρατῶ Βάλτερ ! Ἄν σὰς περιμένουν ἄλλοι, μὴν πιστεύετε ὅτι εἰσθε ὑποχρεωμένος νὰ μένετε ἐδῶ !

— Ἡ θέσις μου εἶναι κοντὰ σας ! Καὶ ἀφοῦ θέλετε νὰ σκούσετε αὐτὸ τὸ ἔργον...

— Θεέ μου ! μοῦ φαίνεται ὅτι μπορῶ καὶ ἐγὼ ὅπως σεῖς νὰ παρακολουθῶς αὐτὴν τὴν πρότασιν ! Δὲν ζητῶ νὰ μοῦ κρατήσετε συντροφιά.

— Μὰ ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἄλλοιως ;

— Γιατὶ τὸ θέλετε ! Κανείς ἐδῶ δὲν μετὰ γινώσκει.

— Ἐκτός ὁμως ἀπὸ τὸν δοῦκα τοῦ Κιούμπερλαντ.

— Καὶ τῆς δος Μὼντ Ἀσόν διὰ τὴν ὁποῖαν δὲν μιλάτε.

Καὶ καθὼς ἐδάγκωνε τὰ χεῖλη προσέθεσε.

— Ὁ ! δὲν σὰς κατηγορῶ γιὰ τίποτε ! Εἴσθε ἐλεύθερος νὰ κά-

νετε ὅ,τι θέλετε. Ἀλλὰ μὴ λησμονεῖτε ὅτι δὲν εἶμαι ὀλιγό-

τερον ἀπὸ σὰς ἐλευθέρω γιὰ τίς ἰδέες μου !

— Ὅχι ὁμως μέχρι τοῦ σημείου νὰ παρουσιάζεσθε δη-

μοσία, χωρὶς τουλάχιστον μιὰ γυναῖκα ὡς συνοδόν !

— Ὁ ! στο Λονδίνον μοῦ εἶναι ἀδιάφορον !

— Γινώσκω τίς ἰδέες σας γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐπιμένωμε.

— Εἴσθε μεγαλειώδεις στοὺς παραλογισμοὺς, ἀγαπη-

τέ μου ! ἀνεφώνησα. Διερωτῶμαι πὼς μπορεῖτε νὰ διαμαρ-

τύρεσθε αὐτὴν τὴν στιγμὴ.

Ἀλλὰ ἀπότομα μετὰ διέκοψε.

— Πάψτε ! τὸ μέρος εἶναι ἀκατάλληλον γιὰ φιλονι-

κεῖες.

Ἐμεινα ἀδιάφορη στοῦ θυμοῦ του ! Οἱ ἄνδρες ἔχουν με-

ρικὲς φορὲς ἀξιώσεις διασκεδαστικές.

Ἡ ἀδελφὴ ἐσηκώθη γιὰ δευτέρα φορά.

Προσπαθοῦσα νὰ προσέχω μόνον στὴν παράστασιν, χω-

ρὶς ν' ἀποσπῶ ταυτοχρόνως τὴν προσοχήν μου ἀπὸ τὸν Βάλτερ ἄντερον.

Αὐτὸς ἔσκυψε πρὸς τὸ μπουκέττο, εἶδε τὸ μπιλλέτο, τὸ

ΠΑΝΘΕΟΝ

διάβασε, τὸ ἐτσαλάκωσε ἀμέσως, τὸ ἔρριξε κάτω στὴν ἄκρη τῆς λόζας. Πῆρε ἔπειτα νευρικά τὸ μπουκέττο καὶ τὸ πέταξε κι. αὐτό. Ἐπειτα ἦλθε καὶ ἐκάθησε κοντὰ μου. Στὸ διάλειμμα ἐσηκώθηκα.

— Ἀ, ἐπιτέλους ἀπεφασίσσατε νὰ φύγετε ; εἶπεν ὁ ἄνδρας μου ὁρθιος ἐπίσης.

— Παρτὸν, ἀπάντησα, ἤσυχά ! Δὲν φεύγω ! Ἐχὼ ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸ φινάλε.

— Μὴν ἐξαντλεῖτε τὴν ἐπιμονήν μου, Σιμόνη. Μείνετε ἐδῶ ! εἶναι ἀνώφελο νὰ γίνωμεν νούμερο.

— Θὰ με περιορίσετε λοιπόν καὶ στὰ ἀλήθεια ντρέπε-

σθε γιὰ μένα ; Καθῆστε ἐδῶ, ἂν αὐτὸ σὰς διασκεδάξῃ ! Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην νὰ ξεμουδιάσω τὰ πόδια μου.

Καὶ ἤσυχά ἀλλὰ μετὰ σταθερὸ χέρι τὸν ἀπεμάκρυνα ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ βγήκα ἔξω χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῶ ἂν θὰ ἐρ-

χῶταν μαζί μου ἢ ὄχι.

Μὲ ἀκολουθῆσε, μετὰ ὕψος σοβαρόν, ἀλλὰ ὑποχρεωμένος νὰ κρατῇ ἀπέναντί μου τὴν στάσιν ἐνὸς νεαροῦ συζύγου

ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται ὅτι τὸ πλῆθος παρακολουθεῖ καὶ τίς παραμικρότερες κινήσεις του.

Εἶδα ὅτι τὰ βλέμματα πού μὰς ἔρριχναν ἦσαν κολα-

κευτικά γι' αὐτόν. Ἦμουν ἄλλως τὴν θελκτική. Καθὼς περ-
νούσαμε ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἕνας ὑψηλὸς καθρέφτης ἔστειλε τὴν διπλὴν σας εἰκόνα, στὸν Βάλτερ καὶ σὲ μένα πού

ἔκαμε νὰ χωρῶμεν ἀκόμη περισσότερο τὰ πρόσωπά μας.

Αἰσθάνθημεν ταυτοχρόνως νὰ ἐξασθενῇ ἡ ἀπάθειά μας. Ἐγυρί-

σαμε συγχρόνως, σχεδὸν ἀποτό-

μως ἀπὸ τὴν διπλὴ εἰκόνα πού μὰς ἔρριχνε ὁ καθρέφτης. Ἄν καὶ

προσπαθοῦσα νὰ κυττάζω τὸν κό-

σμον, ἐν τούτοις αἰσθανόμουν ὅτι ὁ ἄνδρας μου μετὰ κατέτρωγε μετὰ τὰ μάτια του.

Ὅταν ἐτελείωσε ἡ παράστα-

σις ἡ ὁποία εἶχε μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐπι-

τυχία ὁ Βάλτερ σιωπηλὸς μετὰ ἐ-

βοήθησε νὰ φορέσω τὸ παλτό μου τῆς ἐσπερίδος.

— Σὰς προσφέρω καὶ πάλι τὴν ἐλευθερίαν σας, εἶπε ἡσυχά.

Οἱ φίλοι σας σὰς περιμένουν βέ-

βαια...

Δὲν ἀπήντησε. Μοῦ ἔρριξε μιὰ

φοβερὴ ματιὰ. Κι' ὅταν ἐφθάσα-

με στὴν ἐξοδο.

— Τὸ ἀμάξι τῆς λαίδης ἄντε-

ρον ! εἶπεν μετὰ δυνατὴ φωνὴ στὸν κλητῆρα.

Κεφάλια ἐγύρισαν πρὸς τὸ

μέρος μας. Ἀκούσθησαν ψιθυρι-

σμοί.

Τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ἐ-

προκάλεσε τὴν προσοχήν.

Ὁ Βάλτερ ἄντερον μετὰ ὡδή-

γησε στὸ ἀμάξι καὶ μετὰ ἐποθε-

τησεν ἐκεῖ. Ἐδῶκε διαταγὴν στὸν

ἀμαξῶ νὰ φύγῃ καὶ ἀντελήφθη τὴν πρόθεσιν του νὰ μετὰ

ἀφίστην νὰ ἐπιστρέψω μόνη στὸ σπίτι.

— Παντόν, Βάλτερ εἶπα. Ἐάν ἐρθῇτε μαζί μου τότε θὰ

πάω ἐκεῖ πού θέλετε. Ἀλλὰ ἂν φύγῃ μόνη, τότε θὰ πάω

ὅπου θέλω ἐγὼ.

— Τί συμβαίνει ἀκόμη ; εἶπε ἀνυπόμονα. Τέτοια ὥρα

πού θέλετε νὰ πότε ;

— Παντόν ! ἀπήντησε ἡσυχά Πέστε στὸν ἀμαξῶ νὰ με

πάῃ σὲ ἕνα ρεστωράν διανυκτερεῖον !

— Τί εἶναι αὐτὴ ἡ καινούργια τρέλλα εἶπε. Θὰ φάτε στὸ

σπίτι ! Αὐτὸ πού λέτε εἶναι ἀπρεπὸν.

— Πολὺ διασκεδαστικὸν αὐτὸ τὸ γεῦμα, μόνη στὸ

σπίτι.

Τοῦ ἔπεινα τὸ χέρι.

— Καλὴν νύκτα, Βάλτερ ! Πηγαίνετε στὶς ὑποθέσεις σας

καὶ ἀφήστε με νὰ πάω στὶς δικές μου ! Εἶναι ὁ καλλίτε-

ρος τρόπος νὰ συνενοηθοῦμε.

Δὲν ἐπρόφρασα νὰ τελειώσω καὶ ἐποθετῆθαι στὸ ἀμά-

ξι παρὰ τὸ πλευρόν μου, ἔξω φρενῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΤΟΜΑ... ΠΟΝΤΟΠΟΡΟΙ

Ένα από τα μεγαλύτερα μυστήρια της φύσεως είναι η αποδημία των ζώων: πουλιά, μασσοφόρα και έντομα, διασχίζουν ολόκληρους ωκεανούς και ήπειρους, περνώντας από μέρη που ποτέ τους δεν ξανείδαν, γὰ νὰ φθάσουν στο τέλος του αποδημητικού των ταξιδιού με καταπληκτική ακρίβεια. Τα μεγάλα όμως πουλιά μπορούν κι' αντιμετώπιζον τους ισχυρούς ανέμους και τις θύελλες δ' ανεπιφύλακτα ταξιδεύουν. Τι νὰ πῇ κανείς γιὰ τις πεταλούδες που διανύουν, με τὸν ἀσχημότερον καιρό, χιλιάδες μίλια και φθάνουν ἀσφαλές στο προορισμό τους.

Δὲν εἶναι βέβαιον ἂν ποτέ θὰ διαλευκανθοῦν αὐτὰ τὰ μυστήρια.

Επίσης τὰ ἔρπετα και τὰ ψάρια, διανύουν τρομακτικές ἀποστάσεις και τὰ τελευταία μάλιστα κάνουν δυο τρεις φορές τὸν γύρο τοῦ κόσμου!

Τὸ ἐνστικτοῦ τοῦ προσανατολισμοῦ τὸ ἔχουν και μερικοὶ ἄνθρωποι τῆς ὑπαίθρου. Μεταξύ αὐτῶν συγκαταλέγονται και οἱ Ἰθαγενεῖς τῆς Αὐστραλίας και οἱ ἐρυθρόδερμοι.

Ὅταν ἔρχεται τὸ καλοκαίρι, βλέπουμε στις διάφορες ἄκτες νὰ καταφάνουν ἀπὸ τὴ θάλασσα πεταλούδες και νὰ πέφτουν ἐπάνω στο ἔδαφος ἐξηντημένες ἀπὸ τὴν ὑπερπόντιο διαδρομή τους!

Κάποτε ἕνας παρατηρητὴς στήν ἀκτὴ τοῦ Κόρνουελ τῆς Ἀγγλίας εἶδε μακρὰ στὸν ὁρίζοντα τῆς θαλάσσης μιὰ κίτρινη κινουμένη γραμμὴ ἣ ὁποία σὲ λίγο ἐδείξε πὺς ἦταν ἕνα τεράστιο σμήνος κίτρινες πεταλούδες που ἔρχονταν ἀπὸ τὴν νοτιοανατολικὴς ἄκτῆς τῆς Εὐρώπης.

Μιὰν ἄλλη φορά συνέβη κάτι τὸ ἀπίστευτο, σ' ἕνα γαλλικὸ χωριό. Ἐνῶ ἦταν λιακάδα ξαφνικὰ σκοτείνιασε κι' ἕνα τεράστιο νέφος σκέπασε τὸν ἥλιο. Τὸ νέφος ὅμως ἐκεῖνο ἔτρεχε γρήγορα: ἦταν, ἀπλούστατα, ἕνα σμήνος πεταλούδες που ἔκαναν τὸ ἀποδημητικὸ τους ταξίδι!

Στὴν Εὐρώπη, ἀπὸ τὰ 72 εἴδη πεταλούδες μόνον τὰ 21 ἀποδημοῦν.

Ἡ «χρωματιστὴ Κυρία» με τὴν ποικιλία τῶν χρωματιστῶν φτερῶν της μὰς ἔρχεται κάθε καλοκαίρι ἀπὸ τὴν Ἀφρική! Μιὰ εἰσβολὴ ἀπὸ τέτοιες πεταλούδες παρατηρήθη στο 1930.

Τὸ ἀποδημητικὸ σμήνος ἀποτελεῖτο ἀπὸ δισεκατομμύρια πεταλούδες κι' ἐπέφερε μεγάλη καταστροφὴ στὰ λουλούδια τῆς Ἰσπανίας.

Ἐχει ἀποδειχθῇ ὅτι μερικά εἶδη πεταλούδες που κάνουν μαρὶνὰ θαλάσσια ταξίδια, μποροῦν νὰ ξεκουραστοῦν ἐπάνω στὴ θάλασσα ὅταν εἶναι γαλήνη, δίχως νὰ μωσαέψουν τὰ φτερά τους, ἐνῶ ἄλλες ξεκουράζονται, πετώντας σὲ ὠρισμένα διαστήματα με κλειστά τὰ φτερά. Ἀφίνουν νὰ τὶς παρασύρῃ ὁ ἀνεμος.

Τὸ πιὸ καταπληκτικὸ εἶναι ὅτι ὑπάρχουν πεταλούδες

οἱ λεγόμενες «Μαλκούντ» που μὰς ἔρχονται κάθε καλοκαίρι ἀπὸ τὴν... Ἀμερική!

ΘΕΡΑΠΕΙΑ... ΦΩΝΟΓΡΑΦΙΚΩΣ.

Ζωντάν αἰσθησιν προκαλεῖ στο Λονδίνο ἡ περίεργος «ψυχοφωνική» θεωρία τοῦ δόκτορος Ε. Ράδουαν, ὁ ὁποῖος διατείνεται, ὅτι θεραπεύει ὅλες τὰς ἀσθενείας και ὅλους τοὺς πόνους, με... φωνογραφικούς δίσκους. Ἡ μέθοδος στηρίζεται ἐπὶ τῆς ὑποβοήθης, ἣ ἡχητικῆς δὲ ἐπίδρασης τοῦ δίσκου συμπληροῦται με ταυτόχρονον φωτεινὴν προβολὴν δύο ματιῶν εἰς τὸν τοῖχον, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ κυτιάξῃ ὁ ἀσθενής.

Εἰς μιὰν διάλεξιν, τὴν ὁποῖαν ἔδωκε διὰ τὴν ἀναπτύξιν τῆν θεωρίαν του ὁ δόκτωρ Ράδουαν, ἐπέτρεξε πράγματι

μέσα εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα νὰ κάμῃ τρεῖς ἀπὸ τὰς παρασταμένας κυρίας νὰ κόψουν ὀριζικῶς τὸ κάπνισμα, με τὴν βοήθειαν ἑνὸς δίσκου, ὁ ὁποῖος ἐμέτρησεν ἕως τὰ τέσσαρα!

Μόλις ὁ δίσκος ἔφθασεν εἰς τὸν ἀριθμὸν αὐτόν, αἱ κυρίες που ἐκτίταζαν τὰ μυστηριώδη μάτια, που προεβάλλοντο εἰς τὸν τοῖχον, ἀφῆκαν τὰ σιγαρέττα τῶν νὰ πέσουν.

Ὁ δόκτωρ Ράδουαν συνιστὰ τρεῖς ἰδιαιτέρους δίσκους διὰ τὴν γενικὴν καὶ καθημερινὴν χρῆσιν: ὁ πρῶτος παίζεται τὸ πρωὶ και δίδει δύναμιν και δ' ἐξῆς πρὸς ἐργασίαν, ὁ δεύτερος ξεκουράζει τὸ βράδυ μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας και ὁ τρίτος ἐξασφαλίζει γλυκὸν, ἔπανορθωτικὸν ὕπνον ἀκόμη και εἰς τοὺς νευρασθενικούς.

ΜΙΑ ΜΕΡΙΔΑ... ΥΠΝΟ!

«Ἐνα πρόγευμα με ὕπνον μεσημβριτικόν» εἶναι ἡ τελευταία καινοτομία ἑνὸς νεοιδρυθέντος ἐν Λονδίνο ἐστιατορίου.

Ὡς γνωστὸν ὑπάρχουν πλείστοι ὅσοι ἄνθρωποι που θέλουν μετὰ τὸ πρόγευμα νὰ τὸν πάρουν λιγάκι. Καὶ μέχρι τοῦδε μὲν οἱ τρώγοντες εἰς τὰ ἐστιατόρια δλου τοῦ κόσμου ἐστεροῦντο κατ' ἀνάγκην τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἀναπαύσεως: τώρα ὅμως ὅσοι ἐκ τῶν πελατῶν τοῦ νέου ἐστιατορίου θέλουν, θὰ εὐρίσκουν ἕνα δωματάκι, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ τὸν παίρνουν ἐπὶ ἑνὸς ἀνακλιντροῦ.

Ὅχι μόνον δὲ αὐτὸ, ἀλλὰ θὰ ὀρίξῃ εἰς τὸ γκαρσόνι τί ὥρα ἀκριβῶς θέλει νὰ τὸν ἐυπνήσῃ. Σημειωτέον, ὅτι ἡ καινοτομία αὕτη προκαλεῖ ἤδη ἀρκετὰ σημαντικὴν συρροὴ νέων πελατῶν και ὕψιν.

Δὲν ἐγνώσθη μόνον πόσα πληρώνεται κάθε μερίδα.

Ο ΝΕΟΣ ΣΑΥΛΩΚ

Τὸ δικαστήριον τῆς Σόφιας ἀπήλλαξε ἕνα κατηγοροῦμενον ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐπώλησε τὸ σῶμά του εἰς ἕνα καθ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

γῆτὴν τῆς ἀνατομίας, κατέληξε νὰ φονεύσῃ τὸν ἀγοραστὴν διότι ὁ τελευταῖος ἤθελε νὰ γίνῃ διὰ τῆς βίας κύριος τοῦ... ἐμπορεύματος.

Τὸ 1907, κάποιος νέος, ὀνόματι Βόρις Τόλτσεφ ὑπέστη θλάσιν τῆς σπονδυλικῆς στήλης και μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον ὅπου ὁ ἀρχίατος ἀπεφάνθη ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἐλπίς σωτηρίας. Ὁ Τόλτσεφ πεπεισμένος ὅτι θὰ ἐπέβαινε ἐδέχθη νὰ πωλήσῃ τὸ σῶμά του εἰς τὸν καθηγητὴν.

Ὁ Τόλτσεφ ὅμως ἐθεραπεύθη και με τὰ χρήματα που εἶχε λάβῃ ἀνοίξε ξυλουργεῖον. Τὸ 1910, ἐνυμφεύθη. Ὁ χειρουργὸς ὅμως κάθε φοράν που τὸν συναντοῦσε τοῦ ὑπενθύνε τὸ συμβόλαιον, με τὴν μάλιστα ἐπιμονήν, που ὁ δυστυχὴς ξυλουργὸς ἐξωμολογήθη τὴν ἀγωνίαν τοῦ εἰς τὴν γυναικὰ του.

Ἡ τελευταία τὸν συνεβούλευσε νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ

δικαστήρια διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀκύρωσιν τοῦ μακαβρίου συμβολαίου. Ὁ Τόλτσεφ ἐκέρδισε τὴν ὑπόθεσιν, ὁ καθηγητὴς ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ὁ χειρουργὸς μάλιστα ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸς ν μανίαν ὥστε μιὰ νύκτα ἐπῆγεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ ξυλουργοῦ και τὸν ἐπλήγωσε με μάχα ραν, τὸσον ὅμως ἐλαφρῶς που ὁ Τόλτσεφ κατάρρωσε νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ και νὰ τὸν φονεύσῃ.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΝ ΜΕΓΑΦΩΝΟΝ

Τὸ ἰσχυρότερον μεγάλφωνον τοῦ κόσμου ἀπασχολεῖ ἤδη τοὺς τεχνικούς κύκλους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀφοῦ ἐξοκιμάσθη εἰς τ.ς. ὄχθας τοῦ Νιαγάρα.

Κατὰ τὰς δοκιμὰς, ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ μεγάλφωνον ἐκάλυπτε και αὐτὴν ἀκόμη τὴν τρομερὰν βοὴν τῶν περιγῆμων καταρρακτῶν. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου μεταδιδόμενη δι' αὐτοῦ ἀκούεται εἰς ἀπόστασιν ἀρκετῶν χιλιομέτρων.

Ἡ χρησιμότης τοῦ νέου μεγαφώνου θεωρεῖται μεγίστη διὰ τὴν περίπτωση τῆς μεταδόσεως τοῦ συνήματος τοῦ κινδύνου εἰς ὀλοκήρους πόλεις ἣ τουλάχιστον συνοικίας μεγαλουπόλεων. Ἐπίσης θὰ εἶναι χρησιμὸν διὰ τὴν παροχὴν ὁδηγίων ἀπὸ ἐπακτίους σταθμοῦς εἰς διερχόμενα πλοία.

Φαντασθῆτε τώρα τί θὰ τραβοῦν ἐκεῖνοι που θάκατοικοῦν ἐκεῖ ὅπου θὰ τοποθετηθῇ ἕνα τέτοιο μεγαφώνο.

ΤΟ ΣΙΔΕΡΩΜΑ ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ

Ὁ Βιεννέζος ἰατρὸς Βαϊτγκερ ἀνεκάλυψεν ὅτι τὸ σίδηρο τοῦ σιδηρώματος ἔχει πολυτίμους θεραπευτικὰς ιδιότητας και συνιστὰ εἰς τοὺς συναδέλφους του νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ μέσον τοῦτο ἰδίως εἰς περιπτώσεις ἐνερκοπώσεως.

Κατὰ τὴν γνώμην του, ἕνα καλὰ ζεσταμένο σίδηρο τὸν νῆι τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος και ἐξαφανίζει ἀμέσως τοὺς πόνους. Ἐνα «σιδέρωμα» τοῦ ἀργοῦντος μέρους, διαρκείας πέντε ἕως δέκα λεπτῶν, ἔχει καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

Ἰδιαιτέρως, ἡ μέθοδος τοῦ Βαϊντγκερ ὠφελεῖ τὰς δακτυλογράφους ἣ ὅσους ἐργάζονται με ραπτομηχανὴν και καταλαμβάνονται ἀπὸ ἐξάντλησιν. Με ἕνα «σιδέρωμα», ὁ

ὀργανισμὸς ἀνακτᾷ δλὴν τὴν δύναμιν και τὴν δροσερότητά του.

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΖΗΤΙΑΝΩΝ

Ὑπάρχει εἰς τὴν Εὐρώπην μιὰ πόλις, τῆς ὁποίας ὁ πληθυσμὸς ἀποτελεῖται κατὰ τὰ ἔξ ὄγδοα περίπου ἀπὸ ἐπαίτας! Ἡ πόλις αὕτη εἶναι ἡ Στὺρ τῆς Αὐστρίας, ἄλλοτε δίσσημος διὰ τὰ πολεμικὰ τῆς ἐργασίας. Οἱ κάτοικοι τῆς ἀνέρχονται σήμερον εἰς 22.000, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 18.000 εἶναι ἐπαίται. Ἐργάται δηλαδὴ οἱ ὁποῖοι ἀπομεινάντες ἀνεῦ ἐργασίας μετεβλήθησαν εἰς ἐπαίτας. Ὁ ἄνθρωπος ὥρσεν ἡμέραν τῶν ἐπαϊτῶν τὴν Παρασκευὴν. Τὴν ἡμέραν

ἐκείνην οἱ ἐπαίται κατὰ ἑκατοντάδας περιέρχονται τὰ διάφορα καταστήματα ἐπαϊτοῦντες. Ἀντὶ χρημάτων δίδονται εἰς οὗτους τεμάχια ξύλου σχήματος δεκάρας, και ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν ἀγοράζουν τροφίμα ἣ ἄλλα εἶδη τὰ ὁποῖα πληρώνουν με ξύλα. Τὰ ξύλα κατόπιν αὐτὰ ἐξαργυροῦνται ὑπὸ τῶν ἐμπόρων τῶν ὁποίων φέρουν τὴν σφραγίδα.

Οἱ μικροὶ ἀπετέλεσαν «σύλλογον ἐπαϊτῶν». Ὡς γράφουν τὸ αὐστριακὰ φύλλα, οἱ μικροὶ αὗτοι ἀγνοοῦν ἀκόμη τὴν γεῦσιν τοῦ κρέατος.

ΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

Ζωντάν αἰσθησιν προεκάλεσεν εἰς Μῆτς ἡ ἀποκάλυψις μιᾶς δικαστικῆς πλάνης. Πρὸ εἰκοσι τριῶν ἐτῶν κατεδικάσθη ὡς ἐμπρηστὴς ἕνας ὀνόματι Μπένιγκ εἰς δεκαετὴ φυλάκισιν.

Ἡ οἰκία ἑνὸς χωρικοῦ κατεστράφη ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς εἰς Ρίτζελ τῆς Ἀλσατίας και ὡς ἔνοχος τοῦ ἐμπρησμοῦ συνελήφθη ὁ Μπένιγκ, εὐπορος ἐπίσης χωρικός 24 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν κόρην τοῦ Χούτρ, τοῦ ὁποῖου ἡ οἰκία ἐπυρπολήθη, ἀλλ' ἀπεκροῦσθη.

Τὴν προηγουμένη τῆς πυρκαϊᾶς εὐρέθη ἐπὶ τοῦ παραθύρου τοῦ Χούτρ ἐπιστολὴ, διὰ τῆς ὁποίας ἐζητοῦντο 10.000 φράγκα ὡς ἡπαιεῖτο ὅτι θὰ ἐπυρπολεῖτο ἡ οἰκία του.

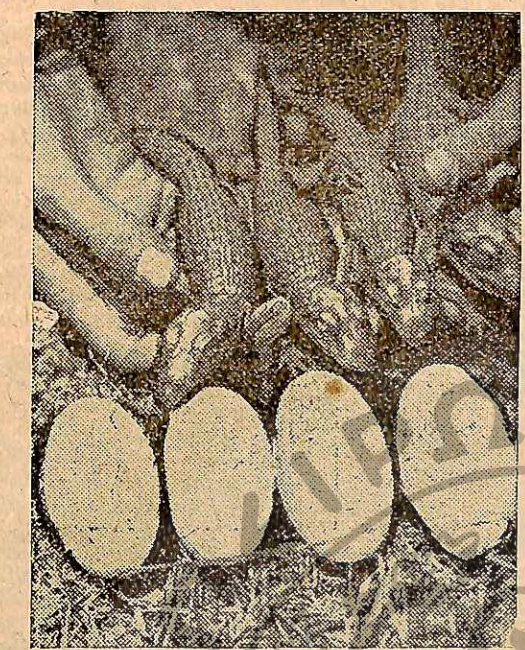
Ὁ Μπένιγκ καταδικασθεὶς, παρὰ τὸς διαμαρτυρίας του ὅτι ἦτο ἄθωος, παρεφρόνησεν εἰς τὸς φυλάκας μετὰ πέντε ἔτη καὶ ἐκλείσθη

εἰς τὸ φρενοκομεῖον ὅπου εὐρίσκεται ἀκόμη!

Μετὰ τὴν παραφροσύνην του ἀρχισε νὰ βεβαιώνῃ ὅτι αὐτὸς ἔβαλε τὴ φωτιά, μάλιστα περιέγραψε με πολλὰς λεπτομερείας τὸ ἔγκλημά του.

Τελευταίως ὅμως συνελήφθη εἰς τὸ Μῆτς μιὰ γυναίκα τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν, κατηγορουμένη ἐπὶ ἀποπείρα ἐμπρησμοῦ κατόπιν ἀπειλῆς ἐγγράφου ἐπίσης. Παραβλήθη εἰς ἡ ἐπιστολὴ τῆς πρὸς τὴν ἐπιστολήν, ἥτις ὑπῆρχεν εἰς τὸν φάκελλον τῆς ὑποθέσεως Μπένιγκ ἐξηκριβώθη ὅτι καὶ ἐκεῖνη εἶχε γραφῇ ὑπὸ τῆς ἰδίας, μιᾶς γυναικὸς ὀνόματι Μπέρνγκερ ἣ ὁποία ὁμολόγησε ὅτι ἡ ἰδία εἶχε πυρπολήσῃ τὸ 1912 καὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Χούτρ!

ΤΕΣΣΕΡΑ ΑΥΓΑ ΒΓΑΖΟΥΝ ΤΕΣΣΕΡΟΥΣ..ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥΣ

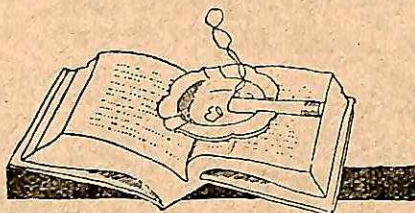
Στὴ Φλωρίδα ὑπάρχει ἕνα κροκοδειλοτροφεῖο ὅπου κατ' ἔτος γεννιῶνται ἑκατοντάδες κροκοδειλῶν τῶν ὁποίων τὰ δέματα μετὰ παρέλευσιν ἐτῶν, δίνουν στὴ βιομηχανία γιὰ τὴν κατασκευὴν παπουτσιῶν και ἄλλων δερματίνων ἀντικειμένων πολυτελείας. Ἰδοὺ τέσσαρα κροκοδειλάκια που μόλις βγῆκαν ἀπὸ τ' αὐγὰ τους γιὰ νὰ μποῦν στὴ λίμνη που φιλοξενεῖ και τὸσους ἄλλους ὁμοίους τῶν.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

‘Ο άνθρωπος που δημιουργεί τους «άστéρας»

Πώς διαφημίζεται μια «ντίβα» — ‘Η φαντασία και η τόλμη του Σούλλιβαν. ‘Από άσημη... «άστήρ», πρώτου μεγέθους. ‘Η Μούραιη δεν έγινε άστήρ, αλλά γυναίκα του Σούλλιβαν

Τι είν’ εκείνο που δημιουργεί τη φήμη; Χωρίς αμφιβολία, ή ορεκλάμα. Και σ’ αυτό το πεδίο οι αμερικανοί είναι μοναδικοί. Πράγματι υπάρχει στο Μπροντγουάϊ ένα ειδικό γραφείο που διαφημίζει τους άρσενικούς και θηλυκούς «άστéρες» του Χόλλυγουντ. Ποιός αναγγέλλει έναν άρσενικό; ‘Ο ‘Εντν Σούλλιβαν, διαφημιστικός πρόκτωρ της ‘Αμαλγκάμεν. Ποιός διαλαλεί ένα διαζύγιο πριν ακόμη να γίνει; Πάντα ο Σούλλιβαν!

ρικά βήματα. Σαγόνι πολύ παχύ. Τα φρύδια πρέπει ν’ αλλάξουν. Γάμπες; γιά νά τις δοῦμε! ‘Εμπρός ‘Εμπρός, δεν είναι ντροπή. Χμ! πολύ καλές. Ξέρετε νά χορεύετε; ‘Οχι! Πολύ καλά. Νά υποδύεσθε; Ούτε. ‘Ακόμη καλύτερα. Νά τραγουδάτε, νά ιπνεύετε, νά κολυμπάτε; Τίποτε απ’ όλα αυτά. Τότε νά γίνετε μια «ντίβα» πρώτου μεγέθους και θά γίνετε διάσημη μέσα σε τρεις μήνες, σ’ όλον τόν κόσμο! Σας δίνει τὸ λόγο τῆς τιμῆς του ὁ

‘Εντν Σούλλιβαν.

‘Όταν αρχίζουν τὰ βάζα

‘Όλος ὁ κόσμος τοῦ κινηματογράφου τὸν ἀγαπᾷ ἀλλὰ καμιά φορά ὅπως τσακώνονται μαζί του μέχρι τοῦ σημείου πού νά τὸν ἀπειλήσουν σὲ σοβαρὰ πῶς θὰ... τοῦ κάψουν τὸ λαογγί! ‘Όταν δηλαδή, γιά διαφημιστικό σκοπὸ, λανσάρη καμιά πολὺ τολμηρὴ εἰδηση καὶ πολὺ ψευδῇ ‘Εν ἑλλείψει πραγματικῶν γεγονότων ὁ ‘Εντν δὲν ἀποθαρρύνεται καὶ ζητεῖ βοήθεια ἀπὸ τὴν ἀπεριόριστη φαντασία του.

‘Ετσι ἐντυπώθησαν στὸ μυαλὸ τοῦ πλήθους ἡ Τζόαν Κράουφορντ, ἡ Ζανέτ Γκάβνορ, ἡ Ντολορές ντελ Ρίο, ἡ Τζιν Χάρλοου, ὁ Κλάρκ Γκάμπλ, ὅλοι!

‘Ο ἄνθρωπος τοῦ Μπροντγουάϊ

Ποιός ἀνεκάλυψε πῶς ἡ μία εἶχε μεγάλα αὐτιά, ἡ ἄλλη τεράστιο στόμα, ἡ ἄλλη ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ σαγόνι, ὡραίες γάμπες, γλυκύτατο χαμόγελο, ὡραία μάτια; Πάντα ὁ μίστερ ‘Εντν. ‘Αλλὰ ἡ δουλειά του δὲν περιορίζεται ὡς ἐκεῖ. Πηγαίνει πρὸς μακρὰ ἢ ἀκτὲς τῆς δράσεώς του.

‘Οχι μόνον δίδει φήμη καὶ ορεκλάμα στοὺς «άστéρες» τοῦ κινηματογράφου, ἀλλὰ τοὺς δημιουργεῖ ἀπὸ τὸ τίποτε.

Δόστε του μία γυναίκα: Κι’ ὁ ‘Εντν σ’ ἕνα μῆνα θὰ τὴν κάνει «άστéρα». ‘Αρκεῖ μόνον νά τὸ ἐπιδιώξη.

‘Υπάρχουν εἰδικοί πράκτορες πού δὲν κάνουν ἄλλη δουλειὰ παρὰ νά ψάχνουν καὶ νά βρῶσκουν ὡραία κορίτσια, μὲ φωτογένεια, πού κάθε πρωτὶ καὶ βράδυ πλημμυρίζουν τὶς λεωφόρους τῆς Νέας ‘Υόρκης.

‘Η πρόσκλησις

Τοὺς στέλνουν λοιπὸν ἀμέσως μιά πρόσκληση μὲ συστημένη ἐπιστολή γιά νά περάσουν ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

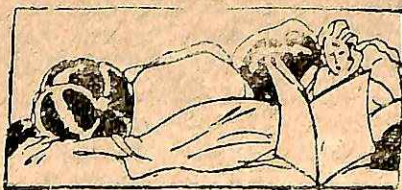
‘Όταν φθάσουν οἱ ὑποψήφιες μὲ μεγάλο χτυποκάρδι ἀπὸ τὴ χαρὰ τους καὶ γεμάτες ἐλπίδες, τότε ὁ ‘Εντν βάζει τὰ χέρια στὶς τσέπες, μισοκλείνει τὰ μάτια του καὶ κινεῖται δεξιὰ κι’ ἀριστερὰ στηριζόμενος στὰ τακούνια του.

Μὲ μιά ματιὰ καταλαβαίνει τὴν ἀξία τους καὶ τίς βλέπει νά μετασηματίζονται σύμφωνα μὲ τὴν φαντασία του τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Τὶς χορταίνει μὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ἀποφασίζει χωρὶς ποτὲ νά μετανοήσῃ. Παραδεκτὴ ἡ... ἀπαράδεκτη!

Οἱ «ἀπαράδεκτες» φεύγουν ἀναμασσώντας πικρὰ παράπονα, μ’ ἕνα εἰσιτήριο στὴ τσέπη τους γιά τὸν κινηματογράφο, ὡς μόνη παρηγοριά τους.

Οἱ τυχεροί

Οἱ ἄλλες παραμένουν. Συνήθως ἄνω ἀπὸ τρεῖς ἢ τέσσερες. Καὶ μέχρι ὅτου ὁ ‘Εντν Σούλλιβαν νά κάνει μιά ἀπ’ αὐτὲς «άστéρα» δὲν σκέπτεται τίποτε ἄλλο.

‘Αφισοῦται, κλέβει τίς ὥρες ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσή του, λησμονεῖ τὰ πάντα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὑποψηφία πού θέλει νά λανσάρῃ.

—Γυρίστε, κάνετε με-

Τὸ κορίτσι, σὴν ἀρχὴ τρελλαίνεται ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ὕστερα ἀπὸ τὸν κόπο καὶ θὰ ἀπαρνιόταν τὴ δόξα γιά μισὴ ὥρα ἀνάπαυσης.

‘Αλλὰ μὲ τὸν ‘Εντν δὲν ἀστετεύεται εἶναι ἀκούραστος.

Πρὶν ἀπ’ ὅλα τῆς περιποιεῖται τὸ πρόσωπο. ‘Εκατὸ χέρι περνᾷ ἀπὸ τὸ συμπαθητικὸ μουτράκι τῆς κοπέλλας, τῆς κάνουν μασσάζ καὶ τὴν βασανίζουν μὲ χίλιες δυὸ κρέμες καὶ καλλυντικά.

‘Αν ἡ κοπέλλα ἔχῃ ἐπιδερμίδα πολὺ λευκὴ, τότε φροντίζουν νά τὴν κάνουν πρὸς μελαγχροινὴ, εἰδικῆς μασσάζ. Τῆς ἀλλάζουν τὴν γραμμὴ τῶν φρυδιῶν, τῆς στρογγυλαίνουν τὰ μάγουλα μὲ μασσάζ καὶ τὰ χρωματίζουν μὲ ἀγνὰ χρώματα.

Καστανὰ μαλλιά; Τίποτε ἀπ’ αὐτὰ.

‘Η δεοποινὶς θὰ γίνῃ κόκκινη φλόγα! Γιά μιά στιγμὴ, σὰν νά πέρασε ἀπὸ τὴ μαγικὴ ράβδο, τὸ κεφάλι τῆς κοπέλλας ἀπὸ καστανὸ γίνεται κόκκινο.

‘Ο τίτλος

Πολλὰ ἀπ’ αὐτὰ τὰ κορίτσια ἀναρωτιῶνται πῶς κατόρθωσαν νά γίνουν «άστéρες» ἀφοῦ τίποτε δὲν εἶχαν ἀπὸ τὰ ἐπιζητούμενα τοῦ ‘Εντν Σούλλιβαν.

Καλεῖται ἡ διευθύντρια—ράπτρια καὶ моделίστα, καὶ κάνει τὸν μέλλοντα «άστéρα».

Τὸ τυχερὸ «θύμα» τυλίγεται μὲ κομψότερες τουαλέτες. Δὲν ἔχει καμιά πρωτοβουλία, οὔτε γνώμη στὸ κεφάλι τῆς.

‘Υστερα τῆς δίδεται ὁ τίτλος τοῦ «άστéρος» μὲ τὴν χοροῖα: Σαγηνεὺς κή: μοιραία, σπέρτ, μπίζου, ἔξτρα κ.τ.λ.

‘Αφοῦ τελειώσῃ λοιπὸν ὅλη αὐτὴ ἡ μαρτυρικὴ διαδικασία, ὁ ‘Εντν βάζει τὰ χέρια στὶς τσέπες του καὶ ξεφωνίζει:

—Πολὺ καλά!

‘Ο ‘Εντν, ποτὲ δὲν ἐρωτεύεται τὰ ζωντανὰ ἀριστουργήματά του! Ποτέ!

Μόλις τὰ δημιουργήσῃ τὰ ξεχνᾷ τελείως!

Καὶ θεωρεῖ τίς δημιουργίες του ὡς καλλιτ χνῆματα πού ἀνήκουν στὸ κοινὸ.

Μιά καὶ μόνη φορά ἔγινε ἐξαίρεση:

‘Ο ‘Εντν ἐρωτεύθηκε τὴ Ζανέτ Μούραιη, ἀλλὰ τὸ τυχερὸ αὐτὸ κορίτσι δὲν ἔγινε ποτὲ ἀστήρ τοῦ κινηματογράφου ἢ τοῦ Μπροντγουάϊ. ‘Εγινε γυναίκα του!

Γι’ αὐτὸ λοιπὸν τώρα ἀποκλείεται ἡ ἐλπίδα, ἀπὸ κάθε κορίτσι πού γνωρίζεται καὶ βλέπει ὑποστηρίζει ἀπὸ τὸν διάσημον

‘Εντν, πῶς σὰν τυχὸν ἀποτύχη, μπορεῖ τουλάχιστον νά γίνῃ γυναίκα του. Ποιός ξέρει ὅμως τί μπορεῖ νά συμβῇ ἀργότερα;

Στὴν ‘Αμερικὴ συμβοῖνουν τόσα ἀπίστευτα πράγματα!

Α. Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΣΤΙΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΕΣ

‘Η δραχμὴ πού κάνει φτερά

Δεῖξατε στοὺς φίλους σας ἕνα χωνὶ φτιαγμένο ἀπὸ χαρτὶ σχεδίου χονδρὸ, κλινάτε το πρὸς αὐτοὺς γιά νά ἰδοῦν πῶς εἶναι τελείως κενὸ. Βάζετε τὸ χωνὶ, μὲ τὴν μύτη πρὸς τὰ κάτω, μέσα σ’ ἕνα μεγάλο ποτήρι καὶ τ’ ἀκούμπάτε σ’ ἕνα τραπέζακι.

Σ’ ἕνα ἄλλο τραπέζακι πλησίον θὰ βρῶσκειται ἕνα χαρτινο κουτί μὲ ξεχωριστὸ κάλυμα. Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κουτιοῦ αὐτοῦ θὰ εἶναι κολλημένο ἕνα κόκκινο χαρτί. Δείχνετε στοὺς φίλους σας τὸ κουτί κενὸ, κι’ ὕστερα τοὺς ζητάτε νά σας δώσουν ἕνα νόμισμα καὶ τὸ βάζετε στὸ κουτί τὸ ὁποῖον καλύπτετε μὲ τὸ σκέπασμά του πού κι’ αὐτὸ εἶναι φοδραρισμένο μὲ κόκκινο χαρτί.

Κάνετε ἐπάνω στὸ χαρτὶ διάφορα μαγικά σημεῖα, προφέροντας ἀσυνάρτητα λόγια, ὕστερα ἀφαιρεῖτε τὸ κάλυμμα καὶ φωνάζετε.

—Τὸ νόμισμα ἐξηφανίσθη—καὶ γιά νά πεισθοῦν οἱ φίλοι σας τοὺς δείχνετε τὸ κουτί. ‘Υστερα πλησιάζετε τὸ ποτήρι μὲ τὸ χωνὶ καὶ τὸ καλύπτετε καλά μὲ ἕνα ὕφασμα.

Καὶ πάλιν προφέρετε μυστηρώδεις φράσεις καὶ ἀφαιρεῖτε τὸ ὕφασμα. Παίρνετε τὸ χωνὶ στὰ χέρια καὶ τὸ κομματιάσετε ἐπάνω στὸ ποτήρι, ἀφίνοντας νά πέφτουν τὰ κομμάτια ἔξω ἀπ’ αὐτό.

‘Όταν φτάσετε στὴ μύτη τοῦ χωνιοῦ—δηλαδὴ στὸ τέλος του—οἱ φίλοι σας θ’ ἀκούσουν τὸ νόμισμα νά πέπῃ στὸ ποτήρι.

‘Ιδοῦ τώρα πῶς θὰ γίνῃ αὐτό:

Θά ἔχετε ἐτοιμάσῃ δυὸ χωνιά τοῦ αὐτοῦ μεγέθους, τὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσῃτε τὸ ἕνα μέσα στ’ ἄλλο. ‘Ανάμεσα σ’ αὐτὰ θὰ ὑπάρχῃ ἕκ τῶν προτέρων ἕνα νόμισμα (μιά δραχμὴ).

Στὸ κάλυμμα τοῦ κουτιοῦ θὰ ἔχετε τοποθετήσῃ προηγουμένως ἕνα χαρτόνι μὲ κόκκινον χαρτὶ πού θὰ ἐφαρμόξῃ

σχεδὸν σ’ αὐτό. ‘Όταν βάλετε τὸ νόμισμα μέσα στὸ κουτί καὶ τὸ σκεπάσετε τὸ χαρτιστὸ χαρτόνι τοῦ καλύμματος θὰ πέσῃ στὴ βάση τοῦ κουτιοῦ καὶ θὰ σκεπασθῇ τὴ δραχμὴ. ‘Όταν τὸ ἀνοίξετε θὰ ἰδοῦν ὅτι ἔχει χαθῇ.

‘Εν τέλει ξεσπίζοντας τὸ διπλὸ χωνὶ θ’ ἀφίσετε νά πέσῃ μέσα στὸ ποτήρι τὴν ἄλλη δραχμὴ πού ὑπάρχει σ’ αὐτό.

Δηλαδὴ χρειάζονται δυὸ δραχμές. ‘Η μιά τῶν φίλων γιά τὸ κουτί κι’ ἄλλη, δική σας κρυμμένη ἀνάμεσα στὰ δυὸ χωνιά. Μὲ λίγη ἐπιδειξιότητα ἐπιτυχάνετε θαυμάσια τὸ ταχυδακτυλουργικὸ σας παιχνίδι.

‘Η μουσικὴ στὸ ποτήρι.

Πέρνετε δυὸ ποτήρια δμοια καὶ τὰ γεμίζετε μὲ νερὸ ὡς τὸ τέταρτον τοῦ ὕψους των. Τὰ τοποθετεῖτε, σὲ ἐλάχιστὴ ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐπάνω σ’ ἕνα τραπέζι. ‘Όταν χτυπήσετε τὸ ἕνα μὲ ἕνα μαχαίρι θὰ ἰδῇτε νά βγαίῃ ὁ ἴδιος ἦχος κι’ ἀπὸ τὰ δυὸ. ‘Αν δμως δὲν συμβῇ αὐτὸ τότε ρίχνετε στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ ποτήρια περισσότερον νερὸ (ἢ καὶ ἀφαιρεῖτε) ὅσο χρειάζεται γιά νά ἀκουσθῇ ὁ

αὐτὸς ἦχος.

‘Αργότερα παίρνετε ἕνα σύρμα, γυρίζετε τίς ἄκρες του λίγο καὶ τὸ τοποθετεῖτε ἐπ’ αὐτὸ στὸ ἕνα ποτήρι, κατὰ τὸν ὥστε νά διαιρῇ εἰς δυὸ ἀκριβῶς μέρη τὸ στόμα του. Τότε χτυπάτε τὸ ἄλλο ποτήρι μὲ τὸ δάκτυλό σας πού προηγουμένως τὸ ἔχετε βρέξῃ. ‘Αμέσως αἱ δονήσεις τοῦ δευτέρου ποτηριοῦ θὰ μεταδοθοῦν στὸ πρῶτο ποτήρι καὶ θὰ δῇτε τὸ σύρμα νά χορεύῃ ὅσο καιρὸ σεῖς χτυπάτε τὸ ποτήρι καὶ θὰ δῇτε μουσικοὺς ἦχους.

‘Ενα περίεργο πρόβλημα

‘Ιδοῦ ἕνα πρόβλημα ἀρκετὰ περίεργο πού μπορεῖτε νά δώσετε νά λίσουν αἱ φίλοι σας.

Τρία βιβλία Α, Β, Γ, εἶναι τοποθετημένα τὸ ἕνα πλάι στὸ ἄλλο στὴν ἀριστερὴ γωνία μῆς βιβλιοθήκης. Τὸ βιβλίο Α ἔχει 390 σελίδας, τὸ βιβλίο Β 136 καὶ τὸ βιβλίο Γ 480. Πόσες σελίδες ὑπάρχουν ἀπὸ τὴν πρώτη τοῦ Α ἕως τὴν τελευταία τοῦ Γ; Πολλοὶ θ’ ἀπαντήσουν 1006 δηλαδὴ ὅσον εἶναι ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν σελίδων τριῶν βιβλίων. ‘Αλλοὶ θ’ ἀπαντήσουν 1004 γιὰτὶ θ’ ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὸ σύνολον τὴν πρώτη σελίδα τοῦ Α καὶ τὴν τελευταία τοῦ Γ. ‘Αλλὰ δὲν εἶναι αὐτό. Γιατὶ δταν τὰ βιβλία βρῶσκονται στὴν ἀριστερὴ γωνία τῆς βιβλιοθήκης ἡ πρώτη σελὶς τοῦ βιβλίου Α, εἶναι δεξιὰ δηλαδὴ πλησίον τῆς τελευταίας τοῦ Β καὶ ἡ τελευταία τοῦ Γ εἶναι κοντὰ στὴν πρώτη τοῦ Β. Λοιπὸν μεταξὺ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ Α βιβλίου καὶ τῆς τελευταίας τοῦ Γ ὑπάρχουν 136 σελίδες τοῦ βιβλίου Β. Εἶναι φανερόν ὅτι ἡ λύσις θὰ εἶναι διαφορετικὴ ἂν οἱ τρεῖς τόμοι βρῶσκονται στὴ δεξιὰ γωνία τῆς βιβλιοθήκης. Θὰ εἶναι τότε 1004 ἐν ὅλῳ.

‘Ενα κωμικὸ παιχνίδι

Πάρτε ἕνα ἀναμμένο κερί καὶ ἕνα κουτάλι ἀσημένιο ἢ ὀπωσδήποτε γυαλιστερό. ‘Υψώσατε τὸ κουτάλι ὡς τὸ πρὸ-

σώπὸ σασπλησιονστὸ ὁποῖον ἔχετε τὸ ἀναμμένο κερί. Τότε βλέπετε ἀμέσως τὸ πρόσωπό σας ἀνάποδα! ‘Αν κυττάξετε ἀπὸ τὸ κυρτὸ μέρος τοῦ κουταλιοῦ θὰ ἰδῇτε τὸ πρόσωπό σας ἑξαιρετικὰ παραμορφωμένο καὶ μὲ πολὺ κωμικοὺς μορφασμοὺς.

Λύσεις τῶν προηγουμένων προβλημάτων.

Πόσα αὐτὰ εἶχε στὸ καλάθι ἡ χαρική; ‘Αν ἐκάνατε καλὰ τὸ λογαριασμὸ σας θὰ βρῆκατε ἀσφαλῶς πῶς τὸ καλάθι περιεῖχε 31 αὐτὰ.

Ζωγραφικὴ μὲ ἀριθμούς.

‘Ο ἄνθρωπος αὐτὸς πού σχεδιάσατε παρακολουθοῦντες τοὺς ἀριθμοὺς εἶναι ὁ Χαλὲ Σελασσιέ.

+ 4 — 4 X 4 : 4 : ‘Ο ἀναζητούμενος ἀριθμὸς εἶναι ὁ 16. Πράγματι: 16+4=20, 16-4=12, 12-16X4=64, 16:4=4. Τὸ ἄθροισμα τῶν τεσσάρων αὐτῶν νέων ἀριθμῶν εἶναι 100.

‘Εδῶ πρόκειται περὶ μῆς εἰκόνας πού κάποιος ζωγράφος ἐκομίτισε ἐπειδὴ πῶς δὲν τὴν εἶχε φτιάξῃ ὅπως ἔπρεπε. Τὶ τὰ παρουσίαζε ἄραγε αὐτὴ ἡ εἰκὼν; Αὐτὸ μπορεῖτε νά τὸ ἰδῇτε ἀμέσως δταν ἀποκόψετε τὰ κομματάκια αὐρῆτε νά τὰ κολλήσετε σὲ χαρτονάκια καὶ προσπαθῆτε νά τὰ τὰ, τὰ κολλήσετε σὲ χαρτόνιο ὥστε νά ἰδῇτε καθαρὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς κομματιασμένης εἰκόνας.

ΠΑΝΘΕΟΝ

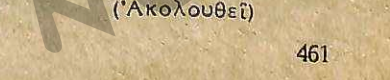
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

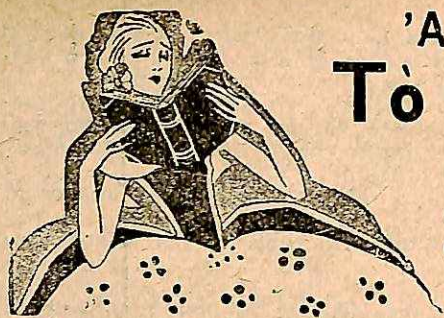
Εἶπε διότι τῆς ἔδειχνε μεγά-
 δὲν ἐκοινολογήθηκαν ποτὲ μερ

πάλι νά πείση τή κυρά της ὅ·

ΠΑΝΘΕΟΝ

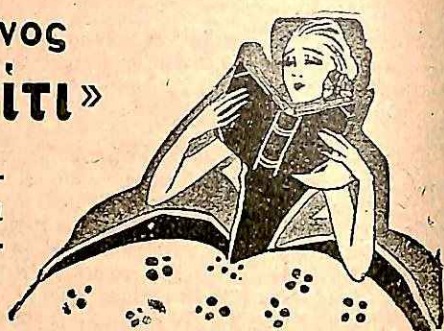
461

Από τὰ δαύματα τοῦ αἰῶνος Τὸ «Ἠλεκτρικὸ σπίτι»

Μιά νέα ἀμερικανικὴ κατάκτη-
σις.—Σπίτια πού οἰκοδομοῦνται
σὲ 24 ὥρες.—Κινοῦνται, μετα-
φέρονται, διασκευάζονται.

Εἶναι γνωστὸ πὼς οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι ἕνας λαὸς πού ἀγαπᾷ τὴν ταχύτητα καὶ τὸν γρήγορο ρυθμὸ στὴν ἐπαγ-
γελματικὴ του ζωὴ. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὸν ἀμερικανό
μόλις γυρίσει τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν ἐργασία του, νὰ ζητήσῃ
νὰ βρῇ στὸ σπίτι του ἡσυχία, ζεστασιά, ἀνεση, ὥστε ν'
ἀπολαύσῃ κι' αὐτὸς, ὅσο ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας,
λίγες ὥρες ἀναπαύσεως καὶ ξενοιασιάς.

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο οἱ βιομηχανίες, οἱ ὁποῖες
παρέχουν μὲ τὰ προϊόντά τους κάθε ἀνεση καὶ νέες εὐκο-
λίες στὸ νοικοκυριὸ τῶν ἀμερικανῶν, κάνουν, τὰ τελευταῖα
ἰδίως χρόνια καὶ παρὰ τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν, χρυσὰς
δουλειές. Μιά νέα ἀμερικανικὴ βιομηχανία, ἀπὸ ἐξαμῆνου
περίπου, ἄρχισε νὰ κατασκευάζῃ σπίτια νεωτάτου, ἑξέτρα-
μοντέρνου τύπου.

Οἱ ἀμερικανοὶ τὰ ὠνόμασαν «τὰ μηχανοποιημένα
σπίτια» ἐπειδὴ τὰ σπίτια αὐτὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ
κινή μ' ἕνα ἠλεκτρικὸ κουμπί. Ἐπίσης μὲ τὸν ἠλεκτρι-
κὸ καθαριστὴν, ἀερίζονται, ἀνογνίζονται καί... δια-
λύονται. Ἐλλείπει τελείως ἡ χειροτεχνικὴ ἐργα-
σία. Πιέζοντας τὰ ἠλεκτρικὰ κουμπιά του μπο-
ρεῖ ὁ καθένας νὰ ἔχῃ τὴν μεγαλειότητα πολυτέ-
λειαν καὶ ἀνεσιν.

Δυὸ μόλις ἑβδομάδες ἔπειτα ἀπὸ τὴν πα-
ραγγελία, τὸ σπίτι τοῦ ὁποῦ τοῦ διαφόρου μέ-
ρη εἶναι ἤδη ἔτοιμα στὸ ἐργοστάσιον, ἔχει κι'
δύο μεταφερθῇ, μὲ φορτηγὰ αὐτοκίνητα, κι'
ἔχει στηθῇ στὸ οἰκόπεδον τοῦ ἀγοραστοῦ.

Ἐπὶ πλέον τὸ ἐργοστάσιον, φροντίζει ὥστε
στὴν κουζίνα τοῦ παραδιδόμενου ἠλεκτρικοῦ
σπιτιοῦ, νὰ ὑπάρχουν φαγητὰ γιὰ δυὸ ἡμέρες
γιατὶ ἡ οἰκονομία πού θὰ ἐγκατασταθῇ δὲν
πρέπει νὰ ἔχῃ καλὴ μὲ τίς τόσες φροντίδες τῆς
τακτοποιήσεως κι' ἐκείνῃ τοῦ μαγειρέματος.

Γιὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ
σπιτιοῦ, οἱ μηχανικοὶ τῆς νέας αὐτῆς οἰκοδομικῆς ἐταιρείας
εἰργάστησαν ἐπὶ ἑξῆ ὁλόκληρα χρόνια.

Τώρα ὅμως πλέον ἤρχισαν ἀθρόες οἱ πωλήσεις τῶν
νέων «ἠλεκτρικῶν σπιτιῶν».

Ἡ μεταβλητὴ διαρρύθμισις

Πρόκειται ἀκριβῶς περὶ οἰκοδομημάτων πού εἶναι κατα-
σκευασμένα ἀπὸ χάλυβαν, μὲ τοίχους ἀπὸ εἰδικὸ ξύλον,
πού δὲν ἀφίνει νὰ περᾷ ὁ θόρυβος τοῦ δρόμου, τὸ κρῖον
καὶ ἡ ζέση. Τὸ καταπληκτικώτερον ὅμως εἶναι πὼς ὁ ἰδιο-
κτήτης τοῦ ἠλεκτρικοῦ σπιτιοῦ μπορεῖ κάθε στιγμή νὰ τοῦ
ἀλλάξῃ τὴν ἐσωτερικὴν του διαρρύθμισιν.

Πιέζοντας τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο κουμπί, εἶναι σὲ θέσιν νὰ
μεγαλῶνῃ ἢ νὰ μικραίνῃ τὰ διάφορα δωμάτια, διὰ τῆς με-
ταθέσεως τῶν τοίχων, ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων
ἀναγκῶν.

Ἐπίσης μπορεῖ, ὅποτε θέλει, νὰ προσθέτῃ καὶ πατώμα-
τα, ἂν δὲ ἡ θέσις τοῦ σπιτιοῦ δὲν τοῦ ἀρέσει πλέον μπορεῖ

νὰ τὸ... μεταφέρῃ καὶ νὰ τὸ στή-
σῃ σὲ ἄλλη συνοικία ἢ καὶ σὲ
ἄλλη πόλιν. Τὴν μεταφορὰν αὐ-
τὴν ἀναλαμβάνει καὶ τελειώνει
ἡ ἐταιρεία ἐντὸς μόνον 48
ὥρῶν!

Ὁ ἔνοικος τοῦ ἠλεκτρικοῦ
σπιτιοῦ ἔχει κάθε δυνατὴν ἀνε-
ση. Θάυμασιὰ βεράντα ἠλεκτρι-
κῇ κουζίνα κι' ἐπίσης ψυγεῖα ἠ-
λεκτρικά, θέρμανση τελεία καὶ
ζεστὸ καὶ κρύον νερό, σ' ὅλες τίς
ὥρες τῆς ἡμέρας.

Τὰ ἠλεκτρικὰ νεύρα τοῦ σπιτιοῦ συγκεντρώνονται σ' ἕ-
να μικρὸ δωμάτιον. Ἐδῶ εἶναι ὁ σταθμὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖο ξε-
κινοῦν τὰ διάφορα ἠλεκτρικὰ σύρματα μὲ τὰ ὁποῖα διοχε-
τεύεται τὸ ρεῦμα πού θέτει εἰς κίνησιν τὸν πολὺπλοκον
μηχανισμόν τοῦ ἑξέτρα μοντέρνου, ἠλεκτρικοῦ σπιτιοῦ.

Τὰ διάφορα κομφορ

Εἶναι περιττὸ νὰ σημειωθῇ πὼς τὸ κάθε ἠλεκτρικὸ σπίτι
ἔχει καὶ τὸ γκαράζ του. Τὰ μονόροφα σπίτια ἔχουν δυὸ
δωμάτια ὑπνου, μὴν τρεπεζαρία, κουζίνα καὶ λουτρό. Τὰ
δύο ὅροφα ἀποτελοῦνται ἀπὸ τρεῖς κρεβατοκάμαρες, μὴν
τραπεζαρία, ἕνα σαλόνι, δυὸ λουτρά καὶ μὴν κουζίνα. Τὰ
διώροφα ἔπσης ἔχουν δυὸ βεράντες, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἡ μὴν
εἶναι προσηλοκή.

Τὸ γύρισμα ἐνὸς διακόπτου εἶναι ἀρκετὸ γιὰ
ν' ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ ἡ θέρμανσις στὸ ἠλε-
κτρικὸ σπίτι, γιὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ζεσταίνεται τὸ νε-
ρὸ καὶ ν' ἀρχίσῃ ὁ καθαρισμὸς καὶ ὁ ἐξαερισμὸς
τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ σπιτιοῦ.

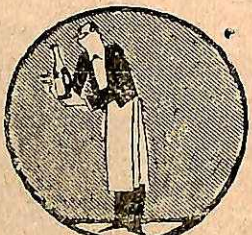
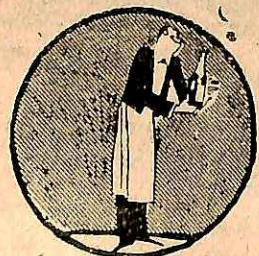
Ὁ Ἀμερικανὸς, πού περνᾷ ὅλη του τὴν ἡμέ-
ρα ἀγωνιζόμενος νὰ κερδίξῃ τὸ χρήμα, βρῇκε τὸ
«ἠλεκτρικὸ σπίτι» ὡς ἰδεώδη κατοικία κι' ὅταν
ἀκόμη τοῦ λείπει τὸ ρευστὸ χρήμα γιὰ νὰ ἀγορά-
σῃ τὸ σπίτι ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον, δὲν στενοχωρεῖ-
ται καὶ τόσο. Γιατὶ ἡ ἐταιρεία πού κατασκευά-
ζει τὰ μηχανοποιημένα σπίτια, τὰ παραδίδει κι'
ἐναντι μικρῶς προκαταβολῆς, δεχομένη τὴν πλη-
ρωμὴν μὲ μικρὰς μηνιαῖες δόσεις.

Κατάλληλα γιὰ ὅλους τοὺς καιροὺς

Ἀτσάλι, ἀλουμίνιον, ἀσβέστης καὶ τσιμέντο—ἡ
ἐνωσις τῶν πρώτων αὐτῶν ὕλων εἶναι ἡ ἐνδεειγ-
μένη σύνθεσις νὰ καθιστᾷ τὰ μηχανοποιημένα, τὰ ἠλεκτρικὰ
αὐτὰ σπίτια, ἱκανὰ νὰ ἀντιμετωπίζωσιν θαυμάσια τὴν βροχὴ
κατασκευασμένοι μὲ τέτοιο τρόπο πού δὲν φοβοῦνται τὴν
μηνία τῶν... στοιχείων τῆς φύσεως!

Ἐπίσης οἱ τοῖχοι τῶν εἰναι ἀσπρισμένοι μὲ μίαν εἰδικὴν
οὐσία πού δὲν ξεφτίζει ποτέ. Γι' αὐτὸ μπορεῖ κανεὶς νὰ
τοῦς πλένῃ μόνον μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι γιὰ νὰ τοὺς κἀνῃ πάλι
κατάλευκους καὶ σπιλπνοὺς. Τὸ ἴδιο μέσον καθαριότητος
τῆς στέγης καὶ τὰ πατώματα. Ὁ Ἀμερικανὸς ἐρνάζεται μὲ
προθυμία καὶ ἀποδίδει. Αὐτὸ ὅμως συμβαίνει μόνον ὅταν ἡ
ἐργασία τὸν εὐχαριστεῖ. Στὸ ἠλεκτρικὸ σπίτι ἡ ἐργασία εἶ-
ναι πραγματικὴ ἀπόλαυσις. Ἀν κουρασθῇτε βγαίνετε γιὰ
λίγο ἔξω, κάθεστε κάτω ἀπὸ τὴν σκιά τῶν δένδρων πού κι'
αὐτὰ ἔχουν φυτευθῇ ἀπὸ τὴν ἐταιρεία, καὶ ὀνειρεῖσθε γιὰ
οὐρανοξύστη πού κάποτε καὶ σεις θὰ μπορέσετε νὰ κτίσετε.

Ἀν ὅμως ὁ καιρὸς εἰναι ἀσχημος
τότε ἐξαπλώσεσθε στὴν πολυθυρόνα
σας κοντὰ στὴ θερμάστρα πού ἀρ-
χίζει νὰ λειτουργῇ ἀμέσως μ' ἕ-
να ἀπλὸ πάτημα ἐνὸς ἠλεκτρικοῦ
κουμπιοῦ καὶ πατάτε ἀκόμη κι' ἕ-
να ἄλλο κουμπί τὸ ὁποῖο θέτει
εἰς λειτουργίαν τὸ ραδιόφωνόν
σας. Καὶ τότε ξεχνᾶτε πὼς βρῆ-
σκεσθε στὴν Ἀμερική, στὴ χώρα
ὅπου ἡ βιοπάλη εἶναι πρὸς σκορὴ
καὶ πρὸς ἀνυπόφορη, ἀπὸ κάθε ἄλ-
λο μέρος τοῦ κόσμου.

Ἡ ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΑΠΩΝΟΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Ἡ ΖΩΗ

Ἡ Γκαρνταρόμπα τῆς κομψῆς κυρίας

Ἡ ἐξόντωσις τῶν κατσαρίδων.

Πόσο θὰ ἦταν οἰκονομικὴ ἡ μόδα ἂν ἐπρόκειτο, κάθε φορὰ
πού ἀλλάζει, νὰ ἀλλάζε μόνον ἡ γραμμὴ καὶ τὸ ὕψος τοῦ φο-
ρέματος. Δὲν συμβαίνει ὅμως αὐτὸ. Ἀλλάζει τὸ μᾶκρος μῆκος φο-
ρέματος, ἀλλάζει τὸ φάρδος μῆκος ζώνης, ἀλλάζει ἡ ποσότης ὑλικοῦ
πού χρειάζεται γιὰ νὰ γίνη μὴν τοσαύτητα. Ἀλλὰ εἶναι ἀρκετὸ αὐ-
τὸ γιὰ μὴν κομψὴ κυρία;

Ἄς ρίξουμε λοιπὸν μὴν ματιὰ στὴ γκαρνταρόμπα τῆς γιὰ νὰ
ἰδοῦμε τί περιέχει. Ἰδοὺ: ὑπάρχουν φορέματα μὲ ζακέτες καὶ με-
ρικὰ κομπλε πρῶν. Ἐπίσης ὑπάρχει ἕνα φόρεμα ταξιδίου καὶ
ἕνα σπορ. Φορέματα γιὰ ἀπογευματινὸ περίπατο ἢ συγκεντρώσεις
ἢ τσάγια. Ὑπάρχει ἕνα φόρεμα γιὰ τίς διαλέξεις
ἢ γιὰ οἰκονομικὰς συγκεντρώσεις μετὰ τὸ φαγητὸν
καθὼς κι' ἐκεῖνο τοῦ γεύματος κοντὰ στὴν βραδυ-
νὴς τουαλέτες. Ὑπάρχουν μπερτες ταξιδίου, περι-
πάτου καὶ θεάτρου καθὼς καὶ παρτεσου ἀπὸ
γούνες.

Ἄς ρίξουμε τώρα μὴν ματιὰ στὰ ἀπογευματινὰ
φορέματα. Ἀποτελοῦνται ἀπὸ μαλακὰ ὑφάσματα
μὲ τετραγώνια ἀνοίγματα στὸ λαιμὸ καὶ γανιρι-
σμένα ἢ πεταρισμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφάσμα τοῦ
φορέματος. Μερικὰ εἶναι βελούδινα, ἐνὼ ἄλλα
εἶναι μεταξωτὰ κεντημένα καὶ γανιρισμένα μὲ
μικρὰς γούνες κι' ἐπὶ πλέον πρὸς κοντὰ ἀπὸ τὰ ἄλ-
λα. Τὰ βραδυνὰ φορέματα εἶναι διαφόρων σχε-
δίων.

Μερικὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν συμμετρικὴν γραμμὴν,
ἐνὼ ἄλλα παρακολουθοῦν πιστὰ τίς γραμμὰς τοῦ
σώματος καὶ φαρδαίνουν μόνον ἀπὸ τὰ γόνατα
καὶ κάτω, κατὰ τὸν ὅσον ὥστε ἡ ἀσάντλ γραμμὴ νὰ
μὴν ἀλλοιοῦται.

Ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ μπερτες φαρδύτατες μ'
ἐφαρμοστὰ μανίκια στὴ βάση καὶ φοῦσκες στὸ ὑ-
πόλοιπὸ τους. Γιὰ τὸ γανιρίσμα μεταχειρίζομε-
θα μετ' ἄλλῃ κορδέλλα τόσο γιὰ τὰ ἀπογευματινὰ
ὅσο καὶ γιὰ τὰ βραδυνὰ φορέματα.

Φαίνεται πὼς ἐπανερχοῦνται στὴ μόδα οἱ
φράντζες γιὰ μερικὰ ὑφάσματα εἶναι ὑφασμένα
μὲ μετ' ἄλλῃς κλωστές. Τὰ χρώματα εἶναι πάντοτε
ἀσταθῆ καὶ γανιρίζονται μὲ ἄλλα ἐντονώτερα.

Ἰδοὺ, τέλος, κι' ἕνα μοντέλλο πολὺ σίχ, ἀπο-
γευματινὸ ἐπανοφοριῦ τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ
πρακτικὸ καὶ γανιρισμένο στὸ ἄνω μέρος καὶ
στὴ μέση μὲ πλετίτσες.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ἡ χρῆσις τοῦ σάπωνος

Ὑπάρχουν πολλὰς γνώμες ὅσον ἀφορᾷ τὴν
χρῆσιν τοῦ σάπωνος στὴ καθημερινὴν ὑγιεινὴν τοῦ σώματος καὶ
εἰδικῶς τοῦ προσώπου. Κατὰ γενικὸν κανόνα πρέπει ὅσον τὸ
δυνατὸν νὰ γίνηται ὀλιγωτέρα χρῆσις τοῦ σάπωνος καὶ μάλιστα
μόνον ὅταν παρουσιάζεται ἀπόλυτος ἀνάγκη, δηλαδὴ στὴν
περίπτωσιν πού παρουσιάζεται τὸ δερμα πολὺ λερωμένο καὶ δὲν
ὑπάρχει ἄλλο μέσον γιὰ τὸν καθαρισμὸν του.

Ἐνὰ ὑγιεῖς ἀπομονοῦ παίρνει καθημερινῶς τὸ μπάνιον του, ἢ χρη-
σιμοποιεῖ χλιαρὸ νερὸ στὸ πρῶνὸ πλύσιμόν του, θὰ ἔχῃ πάντα
καθαρὴ τὴν ἐπιδερμίδα τὸ σποῦνι σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν, λόγω
τοῦ ὅτι περιέχει σόδα καὶ ποτῖσας δὲν κάνει ἄλλη ἐνέργεια ἀπὸ
τὸ νὰ ἐξαλείφῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τὸ φυσικὸ λίπος του καὶ νὰ δη-
μιουργῇ μικροερεθισμοὺς τῶν πόρων τοῦ δερματος, σκασίματα,
ἐγκλίματα, κοκκινίλες.

Ἡ καθημερινὴ χρῆσις τοῦ σάπωνος ἐνδείκνυται σ' ὠρισμένους
περιστάσεις, δηλαδὴ ὅταν τὸ δερμα, ἀπὸ φυσικοῦ του εἶναι λιπαρὸ
καὶ δημιουργεῖ μαύρους πόρους.

Οἱ μικροερεθισμοὶ αὗτοι προέρχονται ἀπὸ διαταραχὰς τοῦ
στομάχου καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἀντὶ τοπικῶν θεραπειῶν,
εἶναι ἀνάγκη νὰ θεραπευθῇ τὸ πεπτικὸν σύστημα διὰ ἐλαφρὰς τρο-
φῆς, ἐυκόλου πέψεως, μὲ βάσιν σούπες, φρούτα, χορταρικά καὶ ν'
ἀποφεύγωνται πολὺ οἱ ἐρεθιστικὰς σάλτσες καὶ τὰ καρικεύματα
στὸ φαγητό.

Τὰ ἐνοχλητικώτερα ζώδια πού γυρίζουν μέσα στὸ σπίτι εἶναι
οἱ κατσαρίδες. Γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ λοιπὸν τὸ σπίτι ἀπ' αὐτὰ τὰ
ἀπαίσια καὶ γονιμώτατα ἔντομα πού ὄχι μόνον προκαλοῦν ἀηδία
μὲ τὸ παρουσιαστικὸν τοὺς ἀλλὰ πού περνοῦν εὐκόλα ἀπὸ τὰ σκου-
πίδια στὰ τρόφιμα καὶ μεταφέρουν χίλια-δυὸ μικρόβια, χρειάζε-
ται ἀγριο κυνήγι.

Τὸ πρῶτον μέσον ἐξοντώσεως τῶν εἶναι ἡ καθαριότης στὰ
μέρη πού περισσότερο παρουσιάζονται.

Πρέπει νὰ ἐξετασθῶν καλὰ οἱ γωνιές καὶ τὸ πάτωμα καθὼς
καὶ οἱ τοῖχοι γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἂν ὑπάρχουν τρύπες καὶ χαρα-

μίδες στὶς ὁποῖες καταφεύγουν οἱ κατσαρίδες κατὰ
τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Ἀφοῦ ἀνακαλυφθῶν πρέπει νὰ κλειστοῦν ἀμέ-
σως μὲ γύψον ἢ μπορέιτε νὰ ρίξετε καὶ λίγο πετρέ-
λαιον προηγουμένως.

Ὑστερα ἀπὸ αὐτὰ τὰ προκαταρκτικὰ μέτρα πρέ-
πει νὰ προσπαθῆτε νὰ ἐξοντώσετε ὅσο μπορεῖτε
μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ ἔντομα.

Ἐνὰ ἀποτελεσματικὸν μέσον εἶναι νὰ ρίξετε
μ' ἕνα φυσερὸ λίγη σκόνη πυρέθρου ἢ χρυσανθέ-
μου πού ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σκοτῶνῃ ἀμέσως τίς
κατσαρίδες. Μπορεῖτε ν' ἀγοράσετε αὐτὴ τὴν σκόνη
ἢ ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸ σας ἢ ἀκόμη ἀπὸ τὸ μπα-
κάκι σας. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ σταματήσετε στὴν
πρώτη σας ἐπιτυχία. Χρειάζεται ὑπομονὴν καὶ ἐπιμο-
νὴν γιὰ μ' αὐτὸ τὸ μέσον πρέπει νὰ ἐξολοθρευθεῖ
τὸν σπόρον τῶν κατσαρίδων!

Πὼς νὰ διακρίνετε τὴν ἀγνότητα τοῦ βουτύρου καὶ τοῦ τυριοῦ

Ἡ ἀπληστία τῶν ἐκμεταλλευτῶν δὲν παραβλέ-
πει κανένα ἐμπόρευμα καὶ πολὺ περισσότερον ἀπὸ
ὅλα τὰ τρόφιμα.

Ὅσον λοιπὸν ἀφορᾷ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ τυριοῦ,
ἀντικαθιστᾷ μέρος αὐτοῦ ἢ μαργαρίνη ἢ ὁποῖα ἐκτὸς
τοῦ ὅτι κοστίζει λιγώτερον, περιέχει καὶ ὀλιγώτερες
θρεπτικὰς οὐσίες.

Ἰδοὺ λοιπὸν τώρα μερικὰς ἀπλὲς δοκιμὰς πού
ἐπιτρέπουν σ' ὁποιοὺνδήποτε νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἀγνό-
τητά του.

1) Ρίχνετε σ' ἕνα ποτήρι γεμάτο ἀπὸ βραστὸ
νερὸ λίγο ἀπὸ τὸ βούτυρον πού θέλετε νὰ ἐξετάσετε.
Ἄν εἶναι ἀγνὸν, ὅταν κενώσῃ διαρρεῖται σὲ μικρό-
τατα σταγονίδια ἀλλ' ὅταν αὐτὰ εἶναι μεγάλα τότε
πρόκειται περὶ μαργαρίνης.

2) Βάζετε στὸ στόμα λίγο βούτυρον ἂν λύσῃ ἄ-
μέσως καὶ ἀφίσῃ εὐχάριστη γεῦσι, τὸ βούτυρον εἶναι
ἀγνόν· ἂν μείνουν στὴ γλῶσσά σας μικροὶ κόκκοι, τότε τὸ βού-
τυρον περιέχει μαργαρίνη.

3) Ρίπτετε ἕνα κομμάτι βούτυρον ἐπάνω σ' ἕνα ἔλασμα σιδήρου
πυρακτωμένον: ἂν ἀντληθῇ εὐχάριστη μυρωδιά, εἶναι ἀγνόν· ἂν
μοιάζῃ ὅμως σὺν κρέας ψητὸ τότε εἶναι νοθευμένο.

4) Τὸ ἀγνὸν βούτυρον ὅταν μπῇ στὸ τηγάνι, ψήνεται βγάζοντας
ἀφρὰ, ἐνὼ ἡ μαργαρίνη δὲν παρουσιάζει τίποτε ἀπ' αὐτὰ καὶ ψή-
νεται σὺν τῷ λάδι.

α) Ὡς πρὸς τὸ τυρὶ, αὐτὸ μπορεῖ νὰ νοθευθῇ μὲ πατάτα ἢ
φαρίνα πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἀνακαλύπτεται ἂν βάλουμε σ'
ἕνα ποτήρι νερὸ λίγο τυρὶ καὶ σ' αὐτὸ προσθέσουμε μὴν σταγό-
να ποτάσσης καὶ ἰωδίου—Τὸ σύνολον θὰ πάρῃ τότε μὴν χροιά
κιανῇ.

β) Μπορεῖ ἐπίσης τὸ τυρὶ νὰ περιέχῃ καὶ διάφορες ὀρυκτε-
σὺς ἥτοι γύψον, κιμωλία κ.τ.λ. πού αὐξάνουν αἰσθητῶς τὸ
βάρος του.

Οἱ οὐσίες αὗτες ἀναγνωρίζονται ἀμέσως ἂν κάψωμε
ἕνα κομμάτι τυρὶ καὶ κατόπιν ζυγίσουμε τὰ ὑπολείμ-
ματα.

Ἄν τὸ τυρὶ εἶναι ἀγνόν, δὲν πρέπει τὰ ὑπολείμματα νὰ ὑ-
περβαίνουν τὰ 3/5000 ὅταν εἶναι φρέσκο καὶ τὰ 9/5000 ὅταν εἶ-
ναι σκληρό.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΓΑΛΑΤΟΠΗΤΑ.— Πέρνομε 2 οκάδες γάλα, 125 δράμια ρυζάλευρο (ή 40-50 δράμια σιμιγδάλι), 375 δράμια ζάχαρη, 100 δράμια αμύγδαλα κοπανισμένα, 5 αυγά, 100 δράμια βούτυρο, άρωμα βανίλλια και 12 φύλλα μπακλαβά. Βάζομε από τις 2 οκάδες την μία μιση οκά γάλα να βράση με 75 δράμια ζάχαρη και με το άρωμα μαζί (βανίλλια, φλύδα λεμονιού ή ά.). Όταν βράση, ρίχνομε στην υπόλοιπη μιση οκά γάλα το ρυζάλευρο, σιγά σιγά, γιατί το ρυζάλευρο, ανάλογως της ποιότητός του, απορροφάει άλλοτε λιγότερο και άλλοτε περισσότερο γάλα. Άμα ιδούμε ότι τήπει όλο το γάλα, δέν βάζομε πιά ρυζάλευρο. Άν είναι νερούλι, ρίχνομε περισσότερο. Όταν διαλυθή το ρυζάλευρο (ή το σιμιγδάλι) το ρίχνομε στην κατσαρόλα που βράζει το γάλα άνακατώνοντες αυτό διαρκώς με ξύλινο κουτάλι, μέχρις ότου βράσουν όλο μαζί και πυκνωθούν. Κατόπιν κατεβάζομε την κατσαρόλα από τη φωτιά, και όταν μισοκρυώσει ή κρέμα σπάζομε τ' αυγά σ' ένα πιάτο, τα κτυπάμε λίγο και τα προσθέτομε στην κρέμα μαζί με τα φιλοκομμένα αμύγδαλα, τ' ανακατεύομε λίγο ακόμη και πέρνομε ένα ταψί τόσο, ώστε να μην ανέβη ή γαλατόπητα περισσότερο από 2 δάκτυλα. Το αλοιβώμε με λυωμένο βούτυρο, στρώνομαι τα μισά φύλλα του μπακλαβά, άφου τ' άβουτυρώσομε ένα-ένα χωριστά, κι' άπάνω τους τοποθετούμε την γέμιση, την ό-

ΕΝΑΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Κεφτέδες φрикаσέ Όμελέττα Τυρί
Πατάτες τηγ.—Τυρί—Φρούτα Χόρτα—Φρούτα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ψάρι φούρνου Φασόλια Σούπα
Έληές—Φρούτα Σκουμπρί—Κομπόστα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Πατσά αγγολ. Ποϊδάκια σχάρας
Χόρτα—Τυρί—Φρούτα Τυρί—Φρούτα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Γουρουνόπουλο πατάτες Πιλάφι κιμά
Σαλάτα—Τυρί Γιαούρτι—Γλυκό
Γαλατόπητα Φρούτα φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Μαρίδες τηγαν. Κουνουπίδι γιαχν.
Χόρτα—Φρούτα Έληές—Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Μασχάρι τασκεμπάπ Μακαρόνια φούρνου
Τυρί—Φρούτα Έντόστια τηγ.—Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Άγγινάρες πολιτα Γιαλεντζή ντολμ.
Έληές—Φρούτα Ρέγκα—Κομπόστα

ποία καλύπτουμε με τα υπόλοιπα φύλλα. Όταν τοξτοποιήσωμε όλα τα φύλλα κανονικώς, τα χωρίζομε μ' ένα μυτερό μαχαίρι σάν μπακλαβά και βάζομε το ταψί στο φούρνο τρία τέταρτα της ώρας το λιγότερο. Όταν ψηθή ή γαλατόπητα, έχομε έτοιμο σορόπι με τα υπόλοιπα 300 δράμια ζάχαρη και την περιλούζομε ενώ ακόμη είναι ζεστή, και την κόβομε όταν κρυώσει. Όταν την φιάσωμε με σιμιγδάλι δέν την χαράζομε, ούτε σορόπι της ρίχνομε, άλλ' όταν ψηθή την κοκκίζομε με ζάχαρη και κανέλλα, άφ' ού πρώτα την σερίσομε στην πιατέλλα.

ΤΑΡΑΜΟΚΕΦΤΕΔΕΣ.— Πέρνομε 50 δράμια ταραμά και το μουσκεύομε σε χλιαρό νερό λίγη ώρα για να ξαλμυρίση. Έπειτα χύνομε το νερό αυτό και το ξεπλένομε καλά με άλλο άφαιρούντες τα λείπια και τις τσίπες του. Τόν τοποθετούμε σε μία λεκάνη προσθέτοντες 75 δράμια βρεγμένη ψύχα ψωμιού και καλά σπιμμένη, και 3 κουταλιές άλευρι. Έν τώ μεταξυ ψιλοκόβομε 2-3 κρεμμύδια και τα ξανθίζομε με λάδι σ' ένα τιγάνι, τ' ανακατόνομε ύστερα με τα άλλα υλικά και τα ζυμώνομε. Έπειτα βάζομε στη φωτιά ένα τηγάνι με λάδι, πέρνομε με ένα κουτάλι άπ' αυτό το μίγμα, το πλάθομε σε μίγμα κεφτέδων το άλευρώνομε και τηγανίζομε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ» Χανιά. Πρωί και βράδυ θα πλένεσθε με χλιαρό χαμομηλό-νερο. Άμέσως έπειτα δρόσιμα του προσώπου με κρύο άνθόνερο. Το πρωί μετά την κούρα αυτήν θα κάμνετε χρήση της κάτωθι λουσιών, κατ' αρχάς άραιωμένης κατά το ήμισυ με νερό, μετά δεκαήμερο δέ αουτουσίας :

Alcool camphré 30 gr.
Teint. de benjoin 15 »
Eau de cologne 60 »
Τό δέ βράδυ μετά τη κούρα 4 φορές την έβδομάδα τ' ν' έξής πομάδα :
Huile d' amandes douces 60 gr.
Beurre de cacao 60 »
Acide salicylique 1 »
Μετά ένα μήνα μου γράφετε πάλιν.

«ΩΜΟΡΦΗΝ» Σέρρας. Δύο φορές την έβδομάδα θα μεταχειρίζεσθε καλοτυπημένο κροκόιν αυγού με δίωση παραμονή και έπειτα καθάρισμα με χλιαρό ροδόνερο.

Κρέμμα θα χρησιμοποιήσετε την κατωτέρω :

Bau 1 litre
Petals des roses (secs) 1 poig.
Fleurs de primevere 1 »
Racine de suspensaire 25 gr.

Για τό άλλο ζήτημα άποφεύγω να συμβουλευώ.

«ΠΕΤΑΧΤΗΝ» Τρίπολιν. Κάθε βράδυ να τ' άλείφετε με :

Resorcine Pulverisée 5 gr.
Oxyde de zinc 5 »

Amidon 5 »
Vaseline jaune 15 »
Τό πρωί να πλένεσθε με κρύο νερό και έπειτα μασάζ με την κάτωθι πομάδα :

Eau de roses 50 gr.
Suc de bulbe de lis 10 »
Cire de blanche 15 »
Teint. de benjoin 5 »
Alum pulverisé 3 »

Για τό ζήτημα των ρυτίδων συμφωνώ άπολύτως με την θεραπείαν που μου γράψατε.

«ΑΘΗΝΑΝ ΜΟΙΡ.» Πειραιά. Έλαβα τός πενήντα δραχμάς και σάς άπήνησα δι' επιστολής.

«ΕΙΡΗΝΗΝ» Ένταύθα. Τό φάρμακον που μου αναφέρετε είναι βλαβερόν για τις βλεφαρίδες. Πομάδα κατάλληλη για τό δέσμα σας θα χρησιμοποιήσετε την κάτωθι ή όποία είναι έντελώς άγνή :

Beu de cacao 250 gr.
Huile d' amandes douces 125 »
Aronge 25 »
Es. de lavande 25 »
de girofle 2,50 »
de thym 2,50 »

«ΓΚΡΙΝΙΑΡΑΝ» Κέρκυρα. Πρωί και βράδυ να τρίβετε τις ρίζες με :

Camphre 50 gr.
Eau de vie 500 »
Κάθε 15 ήμέρες λούσιμο και γάντισμα

με τό κάτωθι φάρμακον :

Eau chaude 500 gr.
Savon blanc rapé 5 »
Alcool 10 »
Carbonate de soude 5 »

«ΔΗΜ ΣΑΜ.» Χαλκίδα. Τό γράμμα σας τό διεβίβασα στον Ιατρόν του «Πανθέου» για να σάς άπαντήση από της στήλης του.

«ΣΟΒΑΡΗΝ» Ζάκυνθον. Κρέμμα θα βάζετε την κάτωθι :

Huile d' amandes douces 60 gr.
Cire blanche 20 »
Acide salicylique 0,8 c.c.
Teint. de benjoin 15 gr.
Lanoline anhydre 70 »
Όπως λεμονιού 20 »
Eau oxygenee 30 »

Η πλαστική έγχείρησις που με έρωτάτε δέν είναι πάντοτε επιτυχής.

«ΓΕΩΡΓΙΑΝ» Ένταύθα. Είναι άποτέλεσμα μάλλον άναμίας όποτε πρέπει ν' άποταχθή στον γιατρό να σάς δώση τό κατάλληλο φάρμακον. Τυπικώς δύο φορές την ήμέραν θα κάμνετε μασάζ με :

Eau de cologne 200 gr.
Teint. de Belladone a 1000 »

Άπό την άδελφήν σας δέν έλαβα καένα γράμμα.

Ο ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΟΠΤΙΚΗ

Ειδική άναγνωρισμένη Σχολή Κοπτικής—Ραπτικής

ΜΠΡΕΝΤ

Τό εύκολότερο και ταχύτερο σύστημα των μεγαλυτέρων Σχολών των Παρισίων

Χρυσά βραβεία και Διπλώματα Παρισίων—Λονδίνου—Βιέννης.

Τελειοποιήσις Πρακτικών Μοδιστρών έντός 15 ήμερών. Άρχαρίων έντός 3-4 μηνών.

Διδασκτρα Λαϊκά Δρ. 1500

Δι' όλην την σειράν μαθημάτων Haute Couture Φλού, Ζαπωνέ Μαντώ, Κάπ, Ρεγκλάν, Ταγιέρ κλπ. Τό έπλημον Βιβλίον της Σχολής μας, τυπωμένον, με 130 σχέδια και εικόνας, είνε τό καλύτερον βοήθημα της τελείας Κοπτικής.

Διδασκτρα, Βιβλίον, Δίπλωμα 2200

Cours Οικιακής Κοπτικής

Μαθήματα δις της έβδομάδος. Τετάρτη και Παρασκευή 4-6 μ.μ. Διδασκτρα Δρ. 1000. Μαθήματα άπλοποιημένα. Παδιές—Έσώρρουχα—Ρόμπες—Πυτζάμες—Άπλά φορέματα και Παλτά.

Έπιτρέπομεν την παρακολούθησιν των μαθημάτων δοκιμαστικώς. Εύκολία πληρωμής. Ζητήσατε πρόγραμμα και Κανονισμόν. Δεκταί και οίκότροφοι.

Η Σχολή μας καυχάται διά την άνευ προηγουμένου επιτυχή Μέθοδόν της. Έχομεν εις την διάθεσιν σας τās ευδοκιμούσας παντού της Έλλάδος άποφοίτους μας. Ευχαριστήρια και συστάσεις πραγματικάς.

ΟΙΚΟΣ BRENDES

Γυναικεία φορέματα «FEMINA» Δεχόμεθα ύφασματα προς ραφήν. Κροκί και Modeles άπ' ευθείας εκ Παρισίων.

ΟΔΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 19. (Όπισθεν Μητροπόλεως).

Έκυκλοφόρησε τό 2ον τεύχος του λαμπρού περιοδικού

«ΕΘΝΙΚΗ ΙΔΕΑ»

Μέ ποικίλην και έκλεκτήν ύλη.

Τό φύλλον δραχ. 3

Μαλλιά δαύμα

Παρόμοιες έκδηλώσεις θαυμασμού άκούει καθημερινώς άφότου ήρχισε να μεταχειρίζεται τό Σαμπουάν TETE NOIRE (Tet - νουάρ). Σε μία σύγχρονη γυναίκα επιβάλλεται ή περιποίηση των μαλλιών με τό Σαμπουάν TETE-NOIRE γιατί τότε μόνον θα είναι βεβαία ότι θά τ' ά διατηρήση πάντοτε ύγιή, μεταξένια, γυαλιστερά

και χωρίς πιτυρίδα. Για ξανθά μαλλιά ζητήσατε τόν ειδικό φάκελλο με την έπιγραφή Shamprodor-TETE-NOIRE. (Κάθε φάκελλος περιέχει συμβουλές και οδηγίες έλληνιστί).

SHAMPRODOR SHAMPOSAN

Για ξανθά Για σκούρα

Δρχ. 1250 TETE-NOIRE avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ, ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739

ΑΛΜΑ

ΑΦΟΡΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ο Γάλλος Χημικός Α. Thomassen, Σύμβουλος των μεγαλυτέρων εργοστασίων, έδωκε την τελευταίαν έφεύρεσιν του σχετικώς με την κατασκευήν των κραιγιόν χειλέων εις την Άρωματοποιάν «Cana».

Σήμερον τό Κραιγιόν PEA κατασκευάζεται με ό,τι τελειότερον ή επιστήμη έχει να μάς επιδείξη.

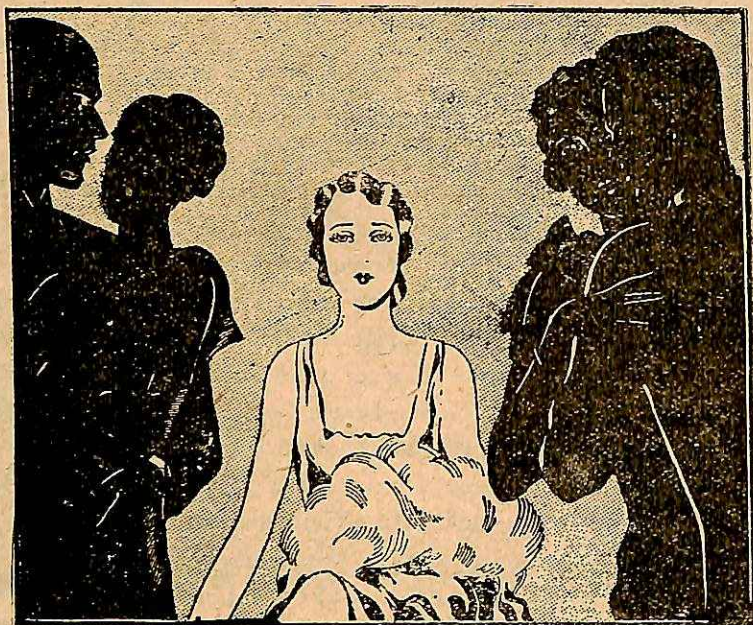
Εύρίσκεται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς: όταν τό φορήτε τό χέιλη σας δέν φαίνονται ότι είναι βαμμένα. Τόσον εύκολος είναι ό συντονισμός του με τό χρώμα του προσώπου σας.

Επί πλέον κρατά εις τό χέιλη σας 48 όλόκληρες ώρες, πράγμα που σάς κάμνει να άποφεύγετε τό συχνό βάψιμο.

Δοκιμάσατε και θά ιδήτε: γιατί κάθε γυναίκα με γούστο είναι πάντα έφωδιασμένη με τό Κραιγιόν PEA.

Καί' Ήμιν' Αξιοδύπνητη

Δέν ξγνώριζα διατί συχνά δέν μεέπρόσεχον. ένώ αί άλλαι νέαι ει-
χαν θαυμαστιάς. Όταν μίαν ημέρα
ήκουσα την συζήτησιν δύο εκ των
φίλων μου :

—Κρίμα νά έχη μύτη γυαλιστή
και λιπαρή πρόσωπον. Θά ήτο άλ-
λως πολύ ωραία.

—Ναί, θά ήθελα πολύ νά της συ-
στήσω την χρήσιν της Mousse de
Crème... Ή κοινή πούδρα δέν αξίζει
τίποτε.

Κάτι μου έλεγε, ότι ώμιλούσαν
για μένα. Την ίδια μέρα ήρώτησα
τόν φαρμακοποιό μου τί είναι ή
Mousse de Crème.

Μου εξήγησε ότι είναι μία κρέ-
μα άνωτέρας ποιότητος κτυπημένη
εις πολύ έλαφρόν άφρό σαν πτερό,
και άνακατωμένη κατόπιν με την
πούδρα. Αφαιρεί όλωσδιόλου την
γυαλάδα της μύτης και του προσώ-
που και κάμνει την πούδρα νά κρα-
τά ό κληρον την ημέρα παρά την
εφίδρωσιν την προερχομένην από
τόν χορόν και τά σπόρτ. Είναι έ-

κτακτον τονωτικών διά την έπιδερ-
μίδα και επί πλέον τονώνει τούς ί-
στούς χωρίς νά φράξη τούς πόρους.
Και τώρα, έχω πάντοτε έπιδερμίδα
γλυκειά, καθαρά και λεπτήν όπου
την ζηλεύουν αί δεσποινίδες και
την θαυμάζουν οί άνδρες.

Έντός τριών έβδομάδων έχω
τρεις προτάσεις γάμου. Καθένας
από τούς υποψηφίους μου λέγει,
ότι εκείνο τό όποιον πρό πάντων
τόν έμάγευσε ήτο τό γοητευτικό
μου χρώμα.

Σημειώσις : Ή Mousse de Crème
είναι άναμεμιγμένη εις την πούδρα
Τοκαλόν κατά μίαν μέθοδον παντε-
ταρισμένη.

Κάθε γυναίκα δύναται τώρα νά
στολισθί με νέα δροσιά και έκπλη-
κτική ωραιότητα ακόμη εις τάς χει-
ρίστας περιπτώσεις γυαλιστής έπι-
δερμίδος. Δοκιμάσατε την πούδρα
Τοκαλόν και δέν θά θελήσετε ποτέ
καμμιόν άλλην.

Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος,
δδδς Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΑΡΩΜΑ MATINEE;

Τό άρωμα MATINEE είναι άρω-
μα μεγάλης διάρκειας, υπερόχως
ευχάριστον, πολύ καλλίτερον από
όλα τά άλλα. Δικαίως προτιμάται
ύφ' όλης της κομψής Αθηναϊκής
κοινωνίας. Πωλείται εις φραγισμέ-
να φιαλίδια πρδς δρ. 57 έκαστον
και εις χύμα πρδς 2 δρ. τό γραμ-
μάριον. Όμοίως εις πολύ καλήν
ποιότητα πούδρα MATINEE δρ. 30.
Κρέμα MATINEE δρ. 21. Κραγιόν
MATINEE δρ. 23. Ρουζ προσώπου
MATINEE δρ. 18. Πριγιαντίνη MA-
TINEE δρ. 16. Προτιμάτε τά καλ-
λυντικά MATINEE διότι ή ποιότης
των είναι εξαιρετική.

Καταστήματα ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙ-
ΑΣ ΑΡΙΣΤΟΥ δδδς Χαλκοκονδύλη
29 (παρά τόν σταθμόν Λαυρίου) και
Περικλέους 31. Αθήναι.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Όπως πάντοτε σέ κάθε έποχή-
τό Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ σάς παρουσιάζει
τά καλύτερα και μοντέρνα ύ-
φάσματα έτσι και διά την χειμερι-
νήν σαιζόν παρέλαβε μεγάλας πο-
σότητας και πωλεί με μεγάλας έκ-
πτώσεις:

• Η Τ Ο Ι :

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ > 50
Φορέματα Μπουκλέ > 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ > 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφαρδα Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ > 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα » 120
Παλτά Σπόρ χιονέ > 130
Παλτά Σπόρ έξστρα > 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέττας σκέτα Δρ. 140
Παλτά Τουαλέττας μπουκλέ < 160
Παλτά Τουαλέττας κλοκέ > 180
Παλτά Τουαλέττας καμηλό > 200
Παλτά Τουαλέττας Ντρά > 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μετα-
ξωτά εις πλουσίαν συλλογήν κα-
θώς και μεγάλη ποικιλία εις λευ-
κά διά Νυφικάς Τουαλέττας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΣΤΩΝ (Τιμαί Έργο
στασίον). Κάλτσα μεταξωτή από
δρ. 58—65—80—90—100—125, Ίδαι-
τέρως σάς συνιστώμεν την λεπτήν
και στερεάν μεταξωτήν κάλτσα ΑΛ-
ΜΑ των 195 με δρ. 150 ιής όποίας
είμεθα Γενικοί Άντιπρόσωποι.

Επίσης Κάλτσες βαμβακερές από
δρ. 20—25—40—50— κτλ. Πρδς τό
συμφέρον σας έπισκεφθήτε την Έκ-
θεσίμιας.

Προσοχή άκριβή διεύθυνσιν μας.
Βλέπε

Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ Έρμου 18Α

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡ- ΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Άνελλιπής χρήσις έκλεκτών
καλλυντικών.

Άτμόλουτρα και μασάζ.

Τά άγνά και έκλεκτά καλ-
λυντικά τονώνουν και τρέφουν
την έπιδερμίδα.

Τά άτμόλουτρα αφαιρούν
τις τοξίνες, τό μασάζ επανα-
φέρει την κανονικήν κυκλοφό-
ρίαν, δυναμώνει τούς μύς, τρέ-
φει τούς ιστούς και έτσι ή έπι-
δερμίδς δέν μαραίνεται ποτέ και
ας περνούν τά χρόνια.

Εις τό έπί της όδου Βουλής 29
μεταφερθέν και τελείως ανακαινι-
σθέν Ίνστιτούτον.

VILLIAMS

Θά εύρητε τά άγνά και φημισμένα
καλλυντικά του και θά κάμετε
τό τελειότερο έπιστημονικό μασάζ.
Άτμόλουτρα γενικά ή μερικά
με μοναδικά μηχανήματα.

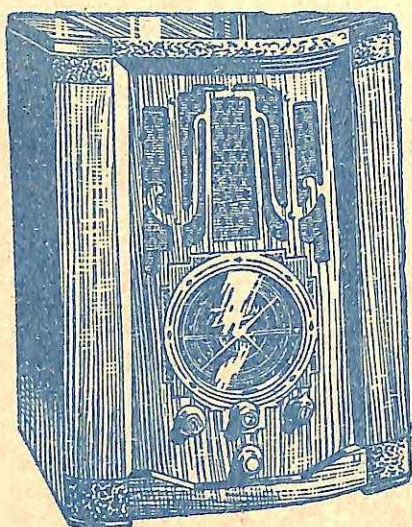

ZENITH

TRADE MARK REG.

→ LONG DISTANCE ←

RADIO

“Ολοι αἱ τελευταῖαι τελειοποιή-
σεις.— Λυχνῖαι ΥΑΛΙΝΑΙ Ἡ ΜΕ-
ΤΑΛΛΙΚΑΙ (κατ’ ἐκλογήν).
ΦΥΣΙΚΟΤΗΣ ΑΦΘΑΣΤΟΣ.

Τὰ μοναδικὰ ἀμερικανικὰ ραδιό-
φωνα μὲ κολοσσιαῖον φωτεινὸν πί-
νακα (cadran télévision) 18 ἐκ. Κάθε κλί-
μαξ κύματος χωριστὸν χρῶμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 8, 9 & 12 λυχνι-
ῶν μὲ διπλοῦν μεγάφωνον.

“Ολα τὰ μοντέλα εἶναι ἐφωδιασμένα μὲ λεπτοδείκτην
ἀπαραίτητον διὰ τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμὸν τῶν σταθμῶν
βραχέων κυμάτων.

Διὰ μέρη χωρὶς ρεῦμα, τελευταίου τύπου ραδιόφωνα
λειτουργοῦντα ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ μπαταρίαν 6 Volts.

Γεν. Ἀντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58-Ἀθῆναι